XXIV. évfolyam 2. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. január 11.

Ludas Matyi

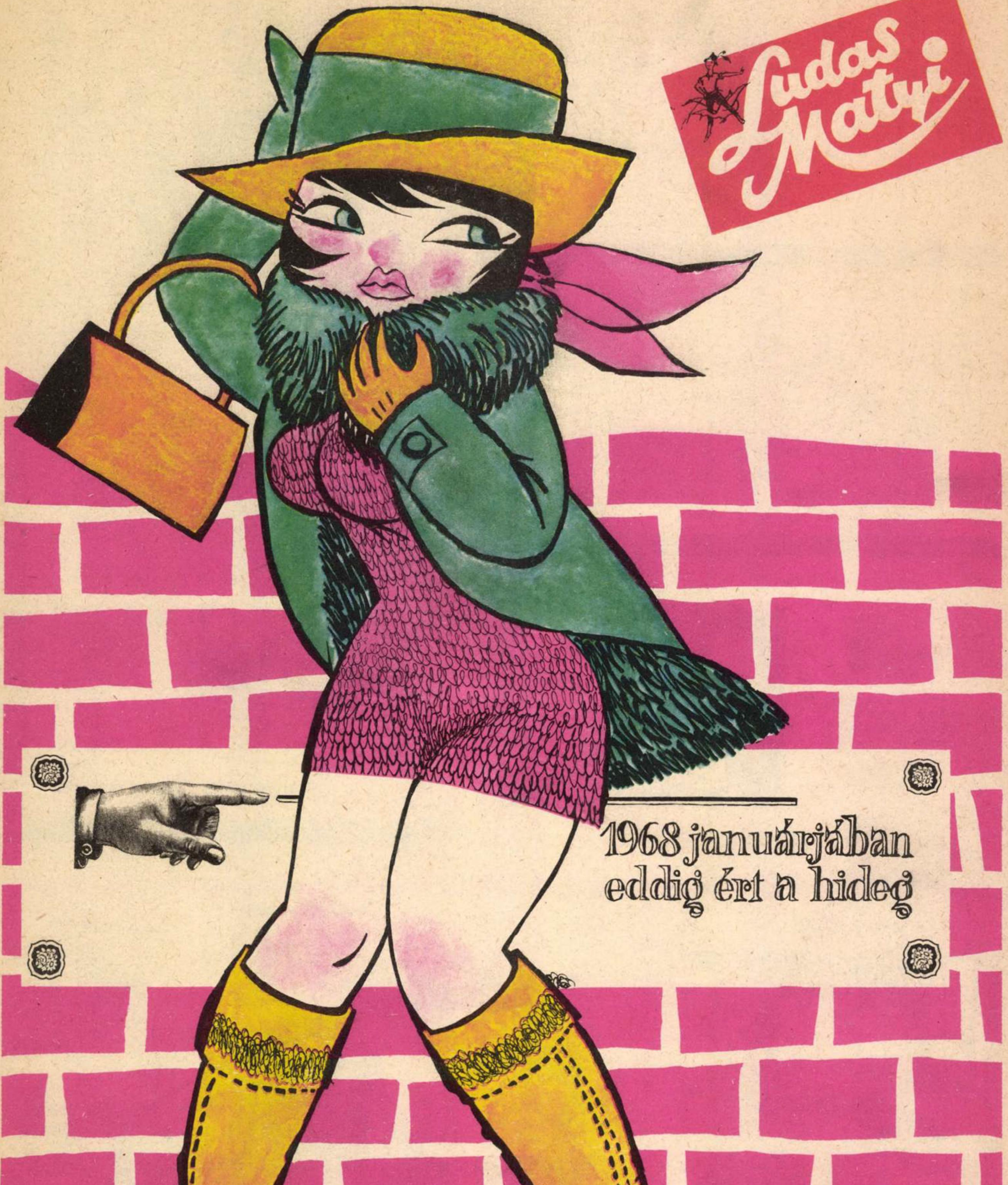

1968 januárjában eddig ért a hideg

Pusztai Pál rajza

FILOZÓFUS BIKA

– Miért pont én izgassam magam?...

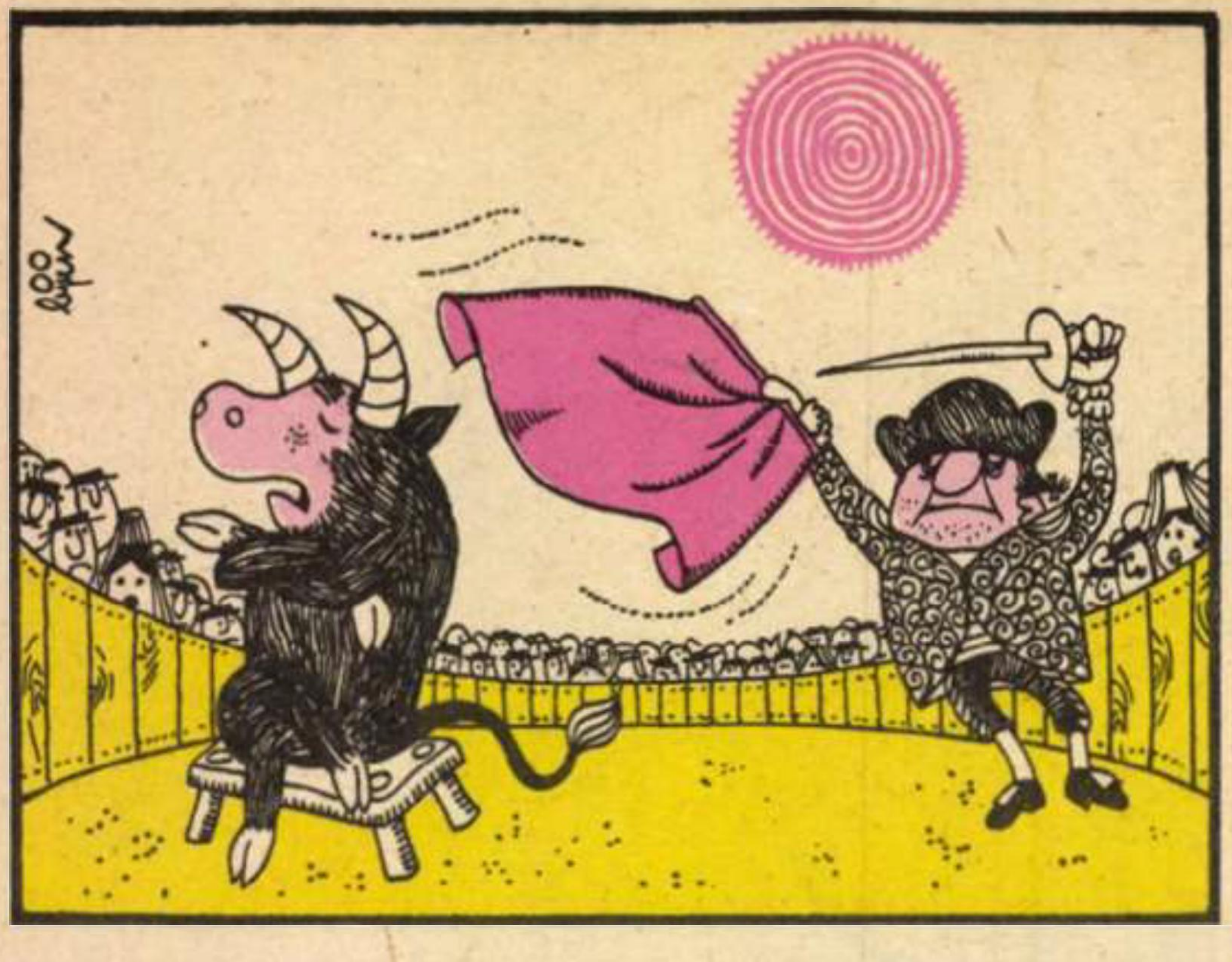

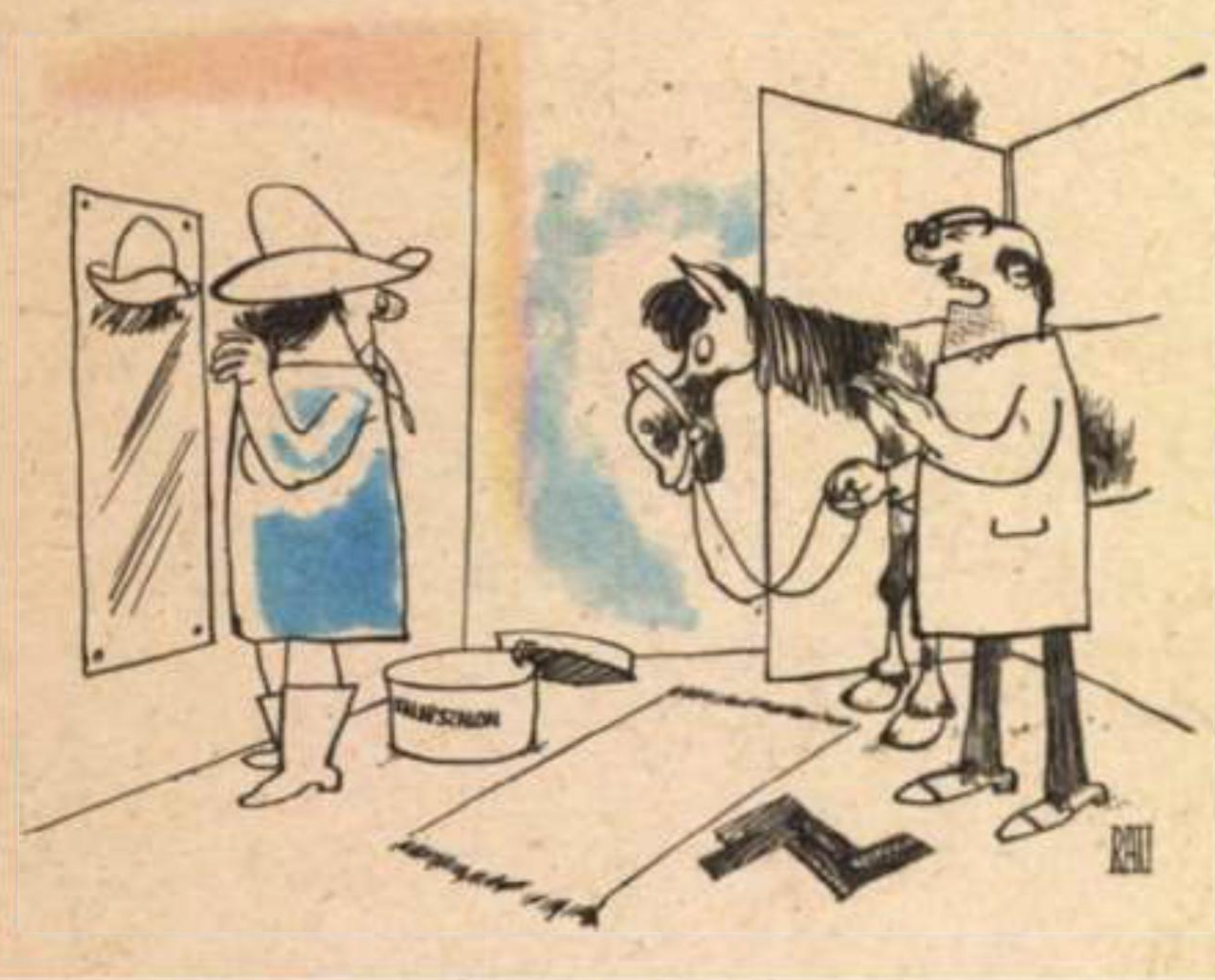

COWBOY-KALAP A DIVAT

– Anyukám, ezzel meggyőzőbb leszel...

MEGVALÓSULT ÁTOK

– Ő az, akit ide küldtek, mert a villamoson táskarádiózott...

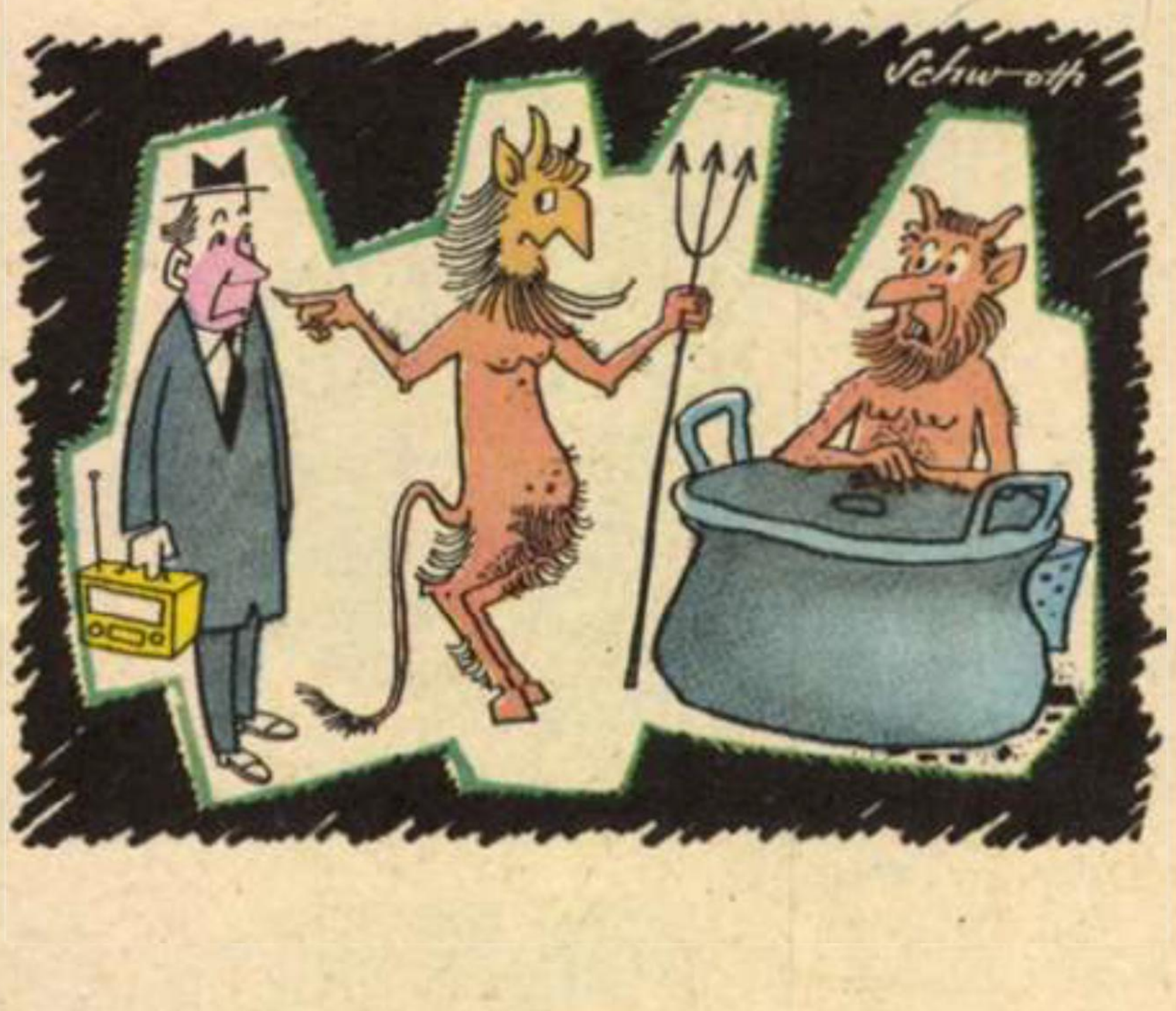

PEST AZ PEST

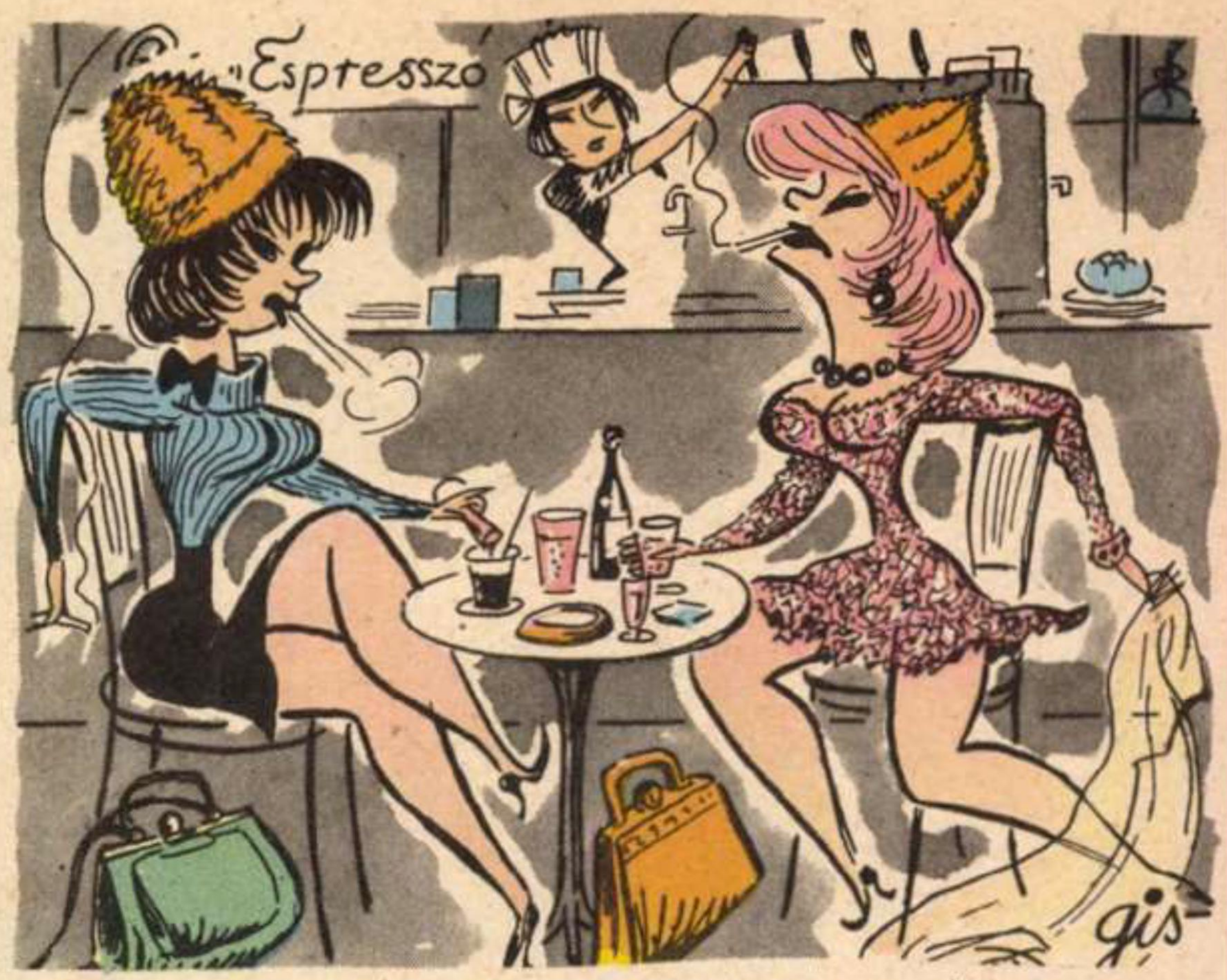
„Espresszó
gis

– Tudod, milyen ajánlatokat kaptam Zala megyéből? De vidékre nem megyek!

HELYKIHASZNÁLÁS

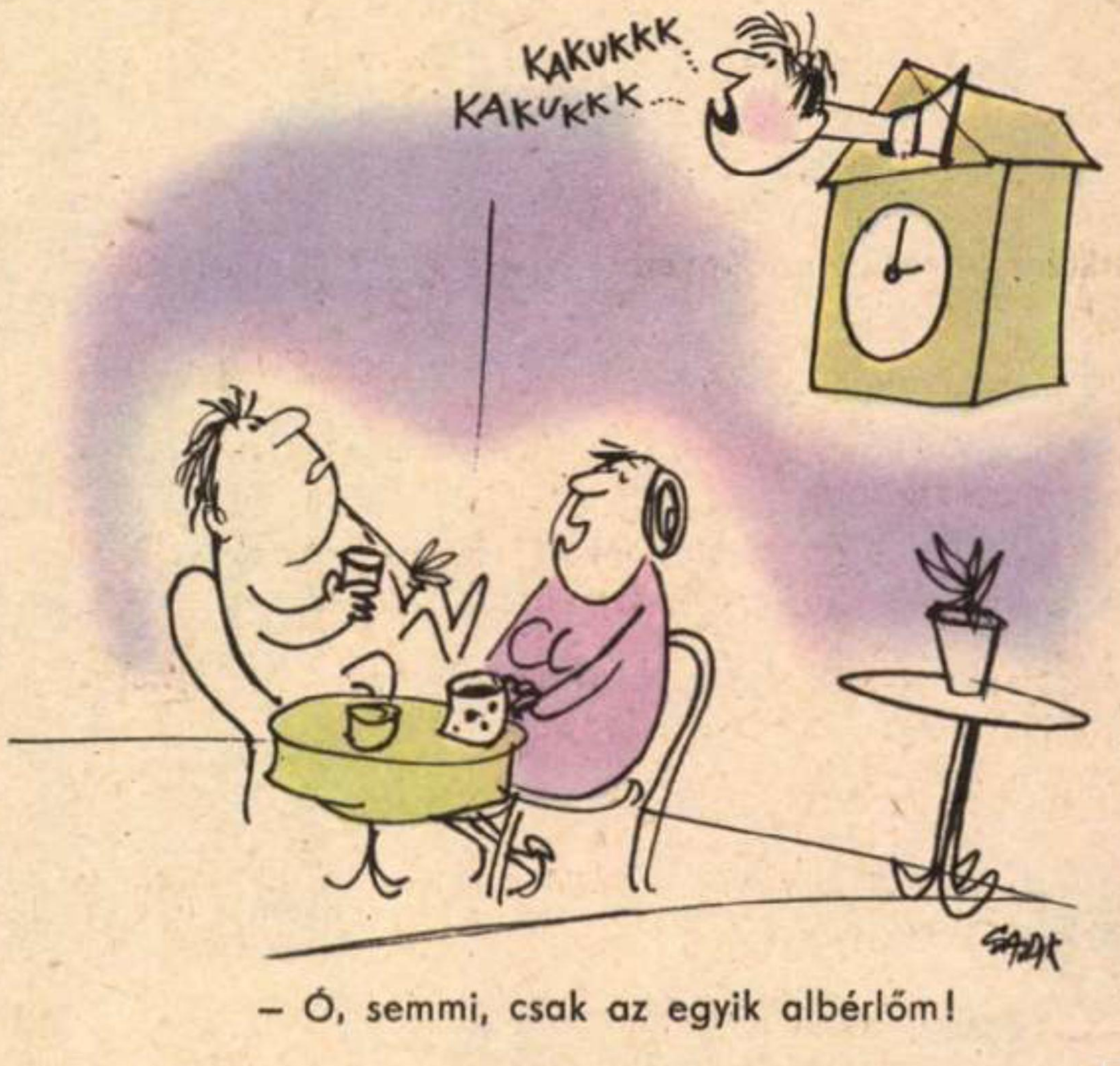
KAKUKKK...
KAKUKKK...

– Ó, semmi, csak az egyik albérlőm!

HARAGOS FELESÉG

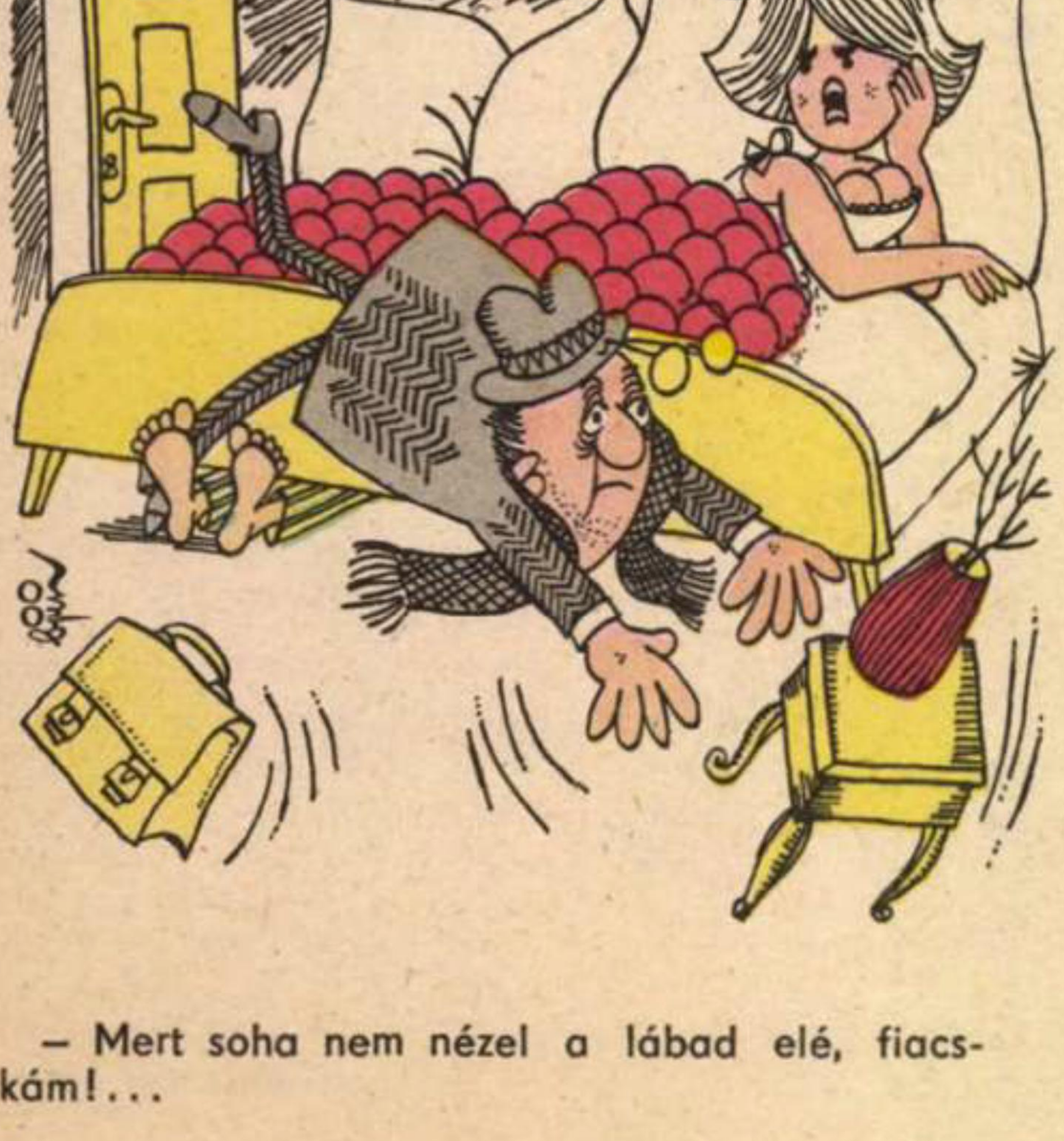

– Mert soha nem nézel a lábad elé, fiacskám!...

NAGYRATÖRŐ TERVEK

Hegedűs István rajza

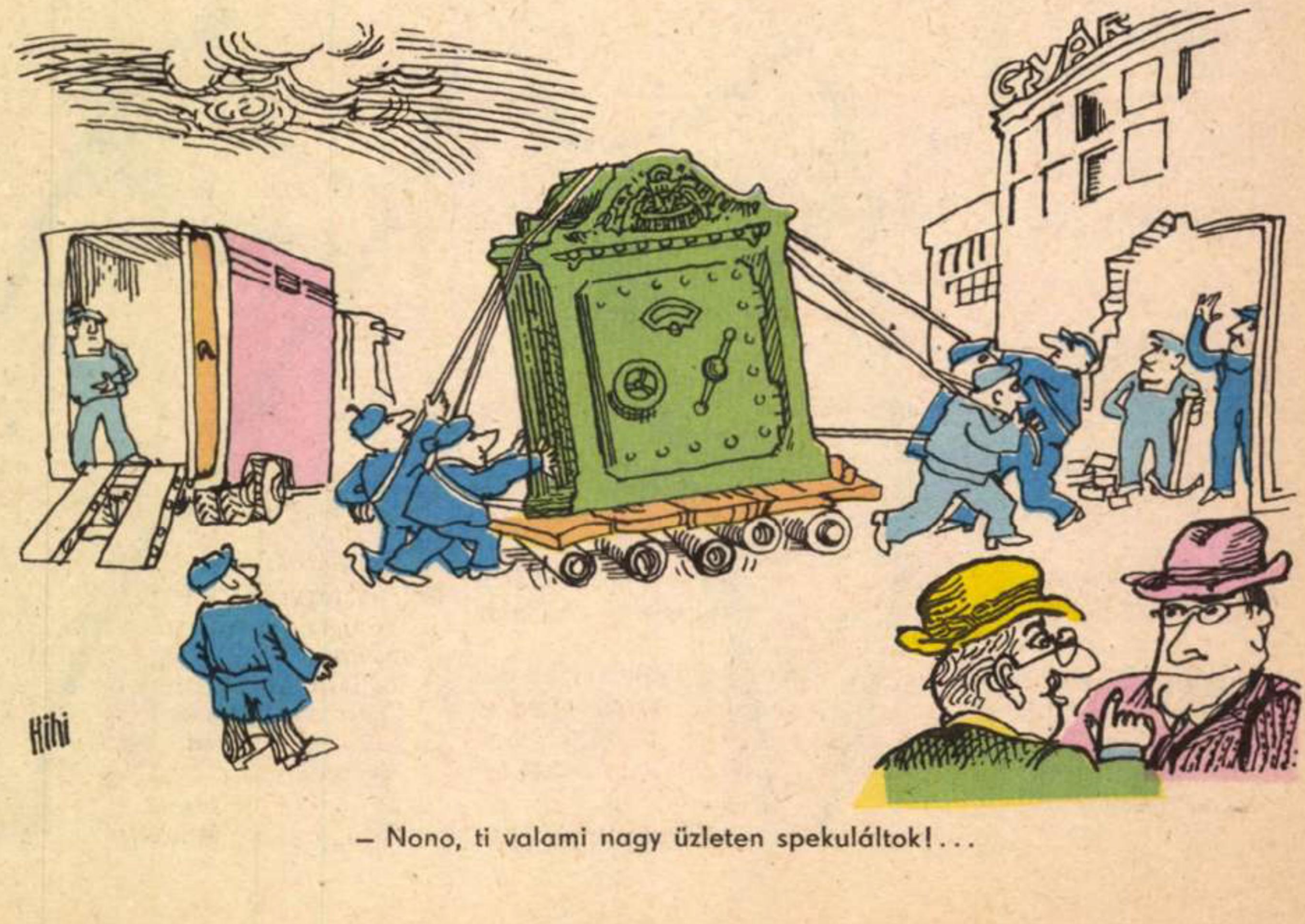

– Nono, ti valami nagy üzleten spekuláltok!...

ELHIVATOTTSÁG

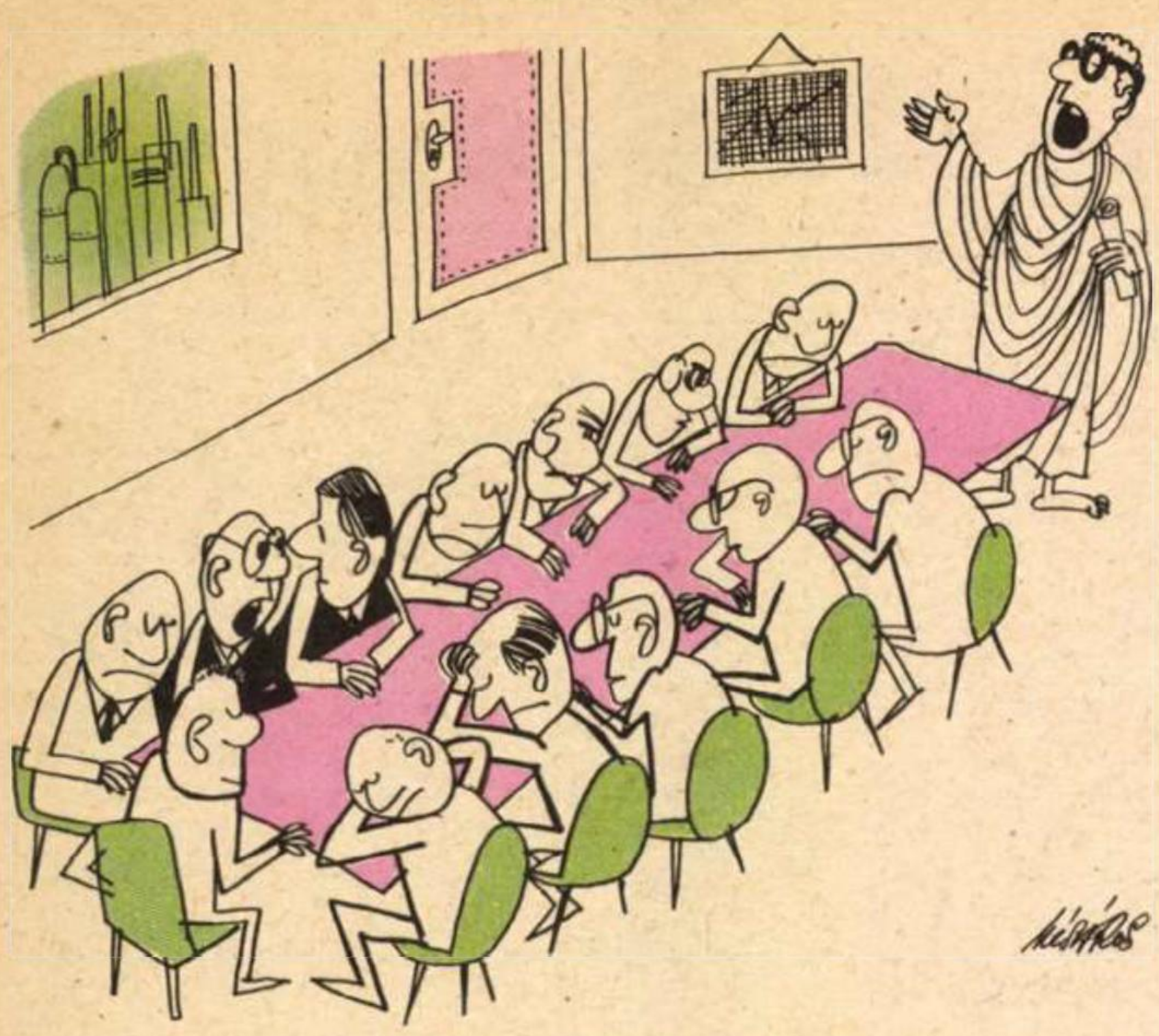

– Már megint másfél órája beszél!

MiNdeNféLe

Erős akaratú ember élete a szenvedélyekről való folyamatos leszokásban telik el.

X még azt sem meri bevallani magának, hogy gyáva.

Mi erkölcstelenebb: az ingyen munka vagy a fizetett semmittevés?

Néha a költő alkotás közben belesül a saját versébe.

Mást meggyőzni nehéz, de az ember önmagának mindent meg tud magyarázni.

Amikor a szél lefújja kalapunkat, ízelítőt kapunk a természeti erők és a civilizáció összeütközéséből.

Az egyszerű állampolgár megköveteli, hogy a kormány megközelítően olyan tökéletes legyen, mint ő.

F. L.

SZÜLŐSZOBA ELŐTT

Erdei Sándor rajza

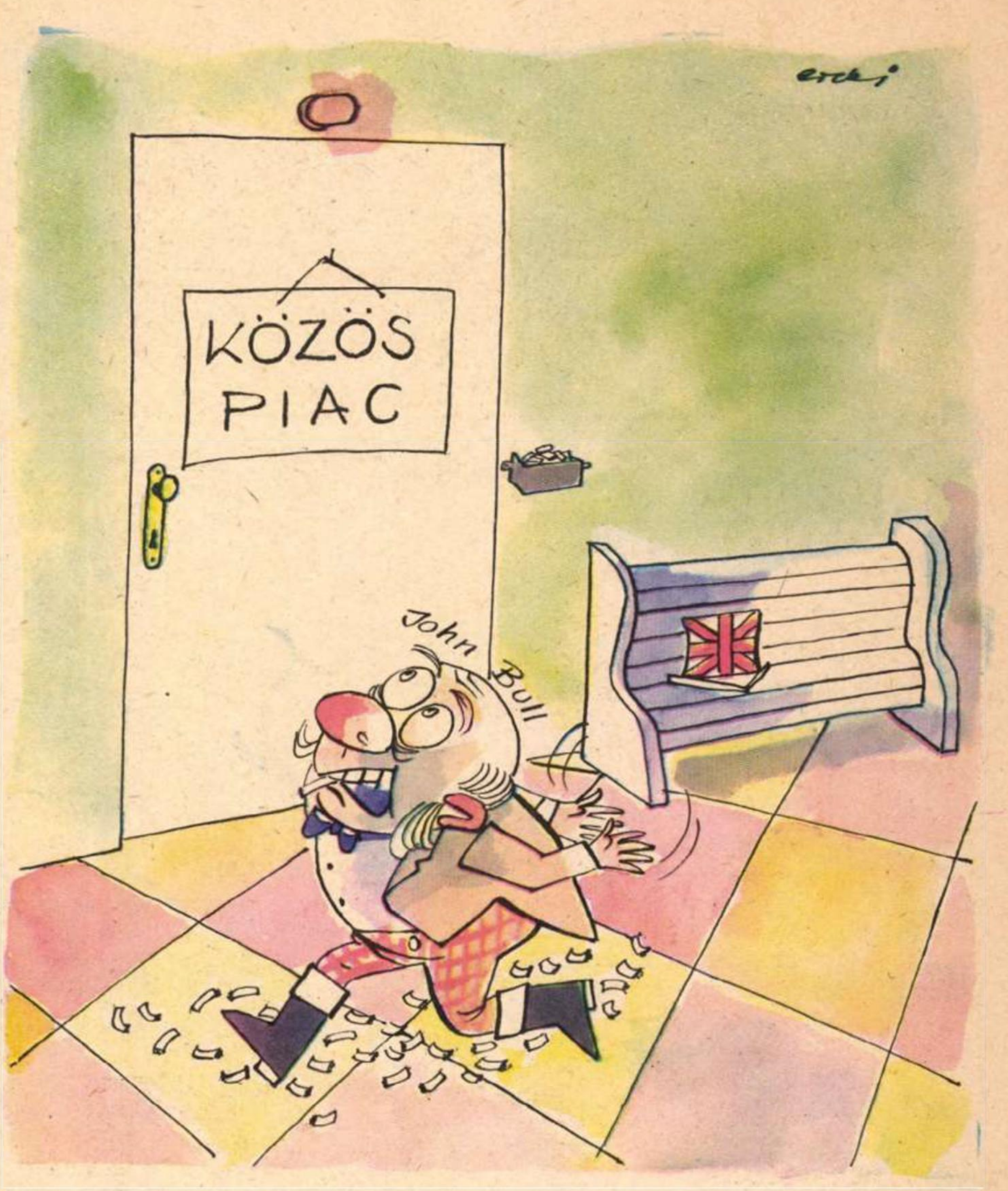

– Ez a várakozás teszi tönkre az idegeimet!...

SZTRIP SZTORIK

Az Ország Világban olvastam egy nagyon érdekes nyilatkozatot a sztriptízről. A hatodik kerületi tanács népművelési osztályvezetője többek között kijelentette:

„...*azt megkívánjuk, hogy a táncosnők ne öncélúan vetkőzzenek, legyen a számnak valami logikus meséje és ne lépje át a jó ízlés határait*”.

A népművelés mindig szívügyem volt, éppen ezért kitaláltam néhány mesét, történetet, sztrip-sztorit, hogy a szegény kis táncosnőknek ne kelljen öncélúan vetkőződniük.

SCIENCE FICTION

Fiatal nő gondtalanul danolgat. Kisvártatva bekapcsolja a rádiót. A bemondó drámai hangon:

— Kedves hallgatóink! Most kaptuk a hírt, hogy a Nap közeledik a Föld felé!

A nő abbahagyja az éneklést. Arcán rémület. A hőmérőhöz rohan.

Rádióbemondó:

— Legfrissebb jelentéseink szerint a Nap... a Nap... Vizet!... Vizet!!!

Az ifjú nőnek melege lesz. Vetkőződni kezd. Amikor már teljesen meztelen, megszólal a rádió:

— Kedves hallgatóink! John Littlemore „Végítélet” című hangjátékát hallották.

FÉLREÉRTÉS

Férfi: Max Planck szerint a viszonylagossági elven alapuló fizikai rendszer változatlan elemei az úgynevezett világállandó, azaz univerzális konstansok. Ilyenek mindenekelőtt: a fény sebessége az űrben, a nyugvó elektron töltése és tömeg, a hatás elemi mennyisége.

Nő: (*levetkőzik*).

Férfi: Mit csinál?

Nő: Bocsánat, én tisztára úgy értettem, hogy vetkőzzek le.

1815

Isabelle lefekvéshez készülődik. Szép lassan, komótosan leveti a ruháit. Kisvártatva dobpergést hall és lónyerítést, majd francia beszédet.

— Uramisten, a franciák! Gyorsan magára kapja a ruháit. Távolról ágyúszó hallatszik. Hirtelen csend lesz. Nagy csend. Isabelle ásítozva, álmosan vetkőződni kezd. Abban a pillanatban, amikor már teljesen levetkőzött, dobpergést és lónyerítést hall, odakünn a ház előtt angolul beszélnek.

— Uramisten, itt vannak az angolok! — Sebtiben öltözködni kezd. Egyszercsak zörögnek az ablakon:

— Helló! Mi ennek a falunak a neve?

— Waterloo — kiáltja elcsukló hangon a lány.

— Thanks, baby!

Isabelle végre nyugodtan aludni térhet. A csatának úgylátszik vége. Vetkőzni kezd.

FONTOS ÜZENET

Három hosszú, három rövid csöngetés. Tagbaszakadt, bajuszos férfi nyit ajtót. Az ajtóban egy gyönyörű nő áll.

— Nincs eladó zenélő órája? — kérdi bájos mosollyal.

— Van. De csak csütörtökön — feleli a bajuszos.

A nő belép. A férfi erélyesen:

— Három másodpercet késett X5-ös! Ilyesmi máskor ne forduljon elő!

— Elnézést, főnök!

— Elhozta az üzenetet?

— Elhoztam.

— Hol van?

— Belehímezték a... legdiszkrétebb fehérneműmbe.

— Adja ide gyorsan!

A nő levetkőzik. Átadja a nadrágját. A férfi mohón olvasni kezdi, aztán felordít:

— Árulás! Maga nem az X5-ös!

— Nem. A látszat csal — mondja a pucér nő, aztán összecsapja a bokáját. — Albert von Wollenberg őrnagy vagyok és maga pedig Leila Shirer, a híres kémnő.

— Az vagyok — sóhajt fel a férfi és egy könnyed mozdulattal letépi a bajuszát.

HATÁROZOTT MENYECSKE

Irma, a sztriptíz-táncosnő csak úgy vállalja a vetkőző számot, ha nem öncélú a vetkőződés. Éppen ezért célul tűzi ki maga elé, hogy ne legyen felöltözve és addig-addig veti le a ruhadarabjait, amíg a célját el nem éri.

Mikes György

EGY TÉESZ-ELNÖK ÉV VÉGI BESZÁMOLÓJA

Pusztai Pál rajza

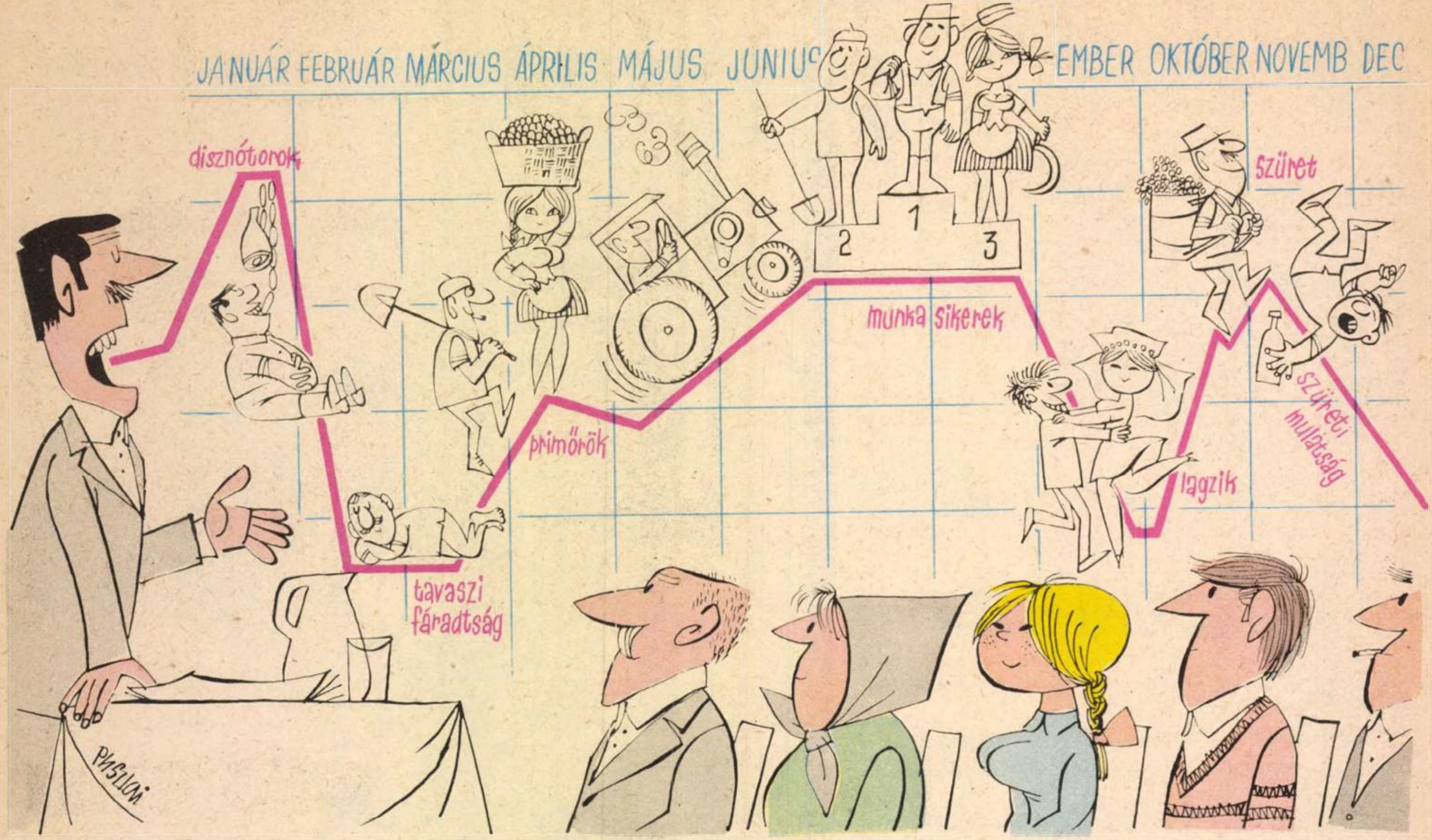

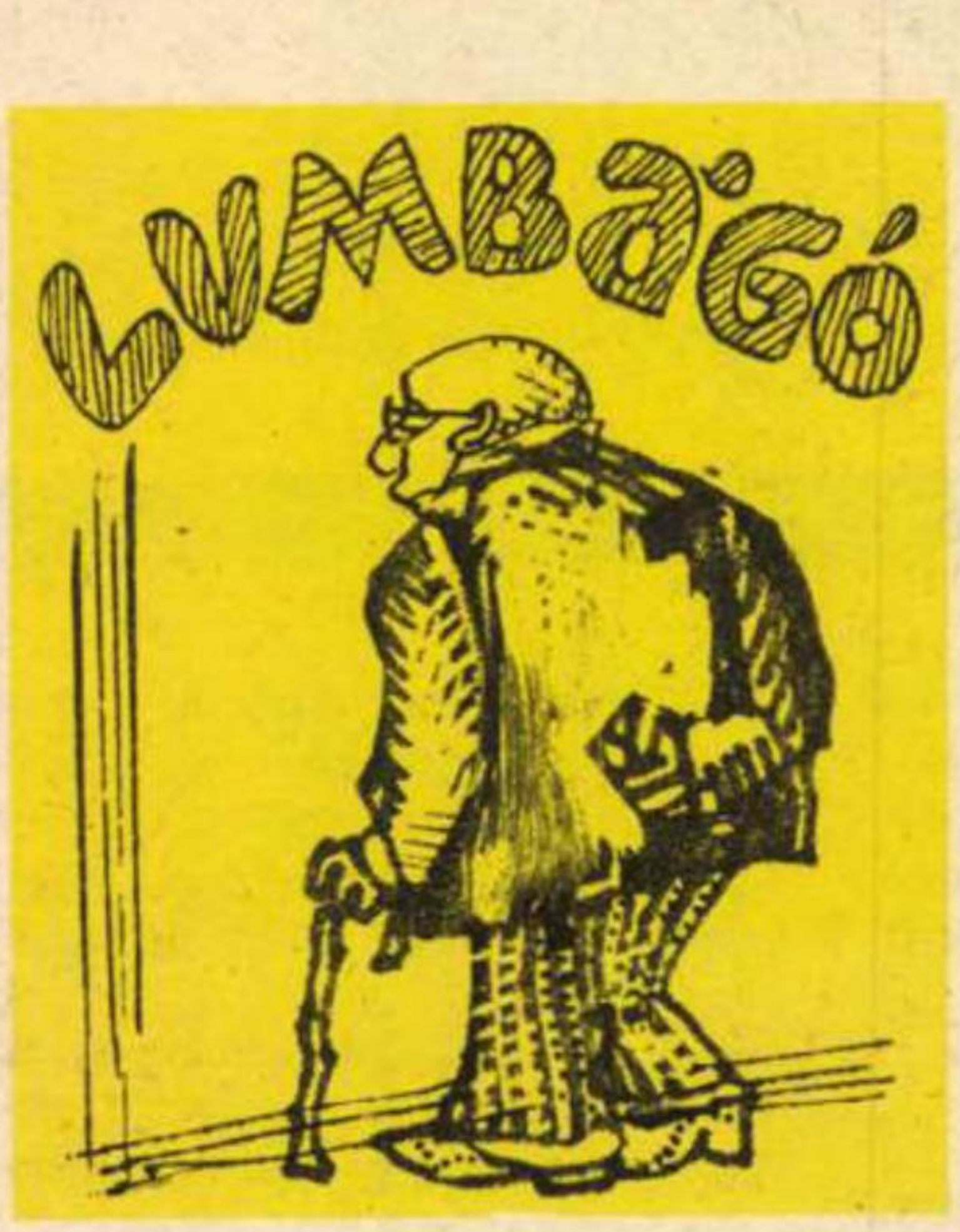

Nem dicsekvésből mondom, nekem is van lumbágóm és a saját ízületeimmel részt veszek a reuma elleni országos küzdelemben. Jártam már sántikálva, bottal és jártam már görbe derékkal hétrét görnyedve, de úgy még nem jártam, mint az egyik ugyancsak lumbágóban szenvedő sorstársam járt a Fehérvári úti SZTK-rendelő reumaosztályán.

Ott várt szegény, a megszokott öt darab fürdőjegyére, kint a folyosón, a reumájával és többed magával már hosszú ideje, de nem szólították s más se ment be előtte a rendelőbe, aki miatt várakoznia kellett volna. Amikor már türelmesen kivárta azt a háromnegyed órát, ami az idegeiből futotta, benyitott a rendelő ajtaján, tiltakozott a további megvárakoztatása ellen és kérte: adják már ki azt az öt fürdőjegyet, amelyre igényjogosult. Egyetlen sértő szót sem mondott, csakhát amit mondott, kétségtelenül idegesen mondta, viszont, ha nem is mondta volna idegesen, akkor is kiküldték volna jegy nélkül, mint ahogy így is kiküldték anélkül, hogy a neki járó fürdőjegyeket kiadták volna.

Lehet, hogy azért volt ideges, mert fölöslegesen megvárakoztatták; lehet, hogy azért volt ideges, mert a lumbágója éppen keservesen kínozta; lehet, hogy azért volt ideges, mert ezt a sommás elintézést ellentétesnek találta azzal a gondos felhívással, amelyet a rendelőintézet nyomtatásban a kezébe adott: *„Ha a fürdőben nem jól érzi magát, ne folytassa a kúrát, hanem jelentkezzék az orvosnál”.*

Hogy a három lehetséges ok közül melyik miatt volt ideges, az teljesen nem tisztázható, de annyi bizonyos, hogy már itt a folyosón nem jól érezte magát, pedig még aznap nem is fürdőzött SZTK-jegyre. És mivel úgy vélte, hogy a gondos felhívás az ilyenféle rosszullét esetére is érvényes, nyomban felkereste a rendelőintézet igazgatóhelyettesét és éppen olyan idegesen, mint ahogy azt az imént a reumaosztályon, itt is előadta a panaszát. Az igazgatóhelyettes azonnal felvette a telefonkagylót és leszólt a reumaosztály rendelőjébe, hogy adják ki a fürdőjegyeket. Nem eredmény nélkül: mikorra betegünk visszaért a rendelőbe, máris átvehette a jegyeket és megbékélten eltávozhatott.

Amikor a főkapuhoz ért, már lecsillapodott az idegessége, enyhült a fájdalma. Ám, amikor ezt követően a KEZELŐLAP-ját (magyarul kartonját) kézhez kapta, meglepetéssel látta azon a következő bejegyzést: *„Renitensen viselkedik, irányítóval jöhet csak!!”* Tintával, nagy betűkkel és két felkiáltójellel volt ez a bővített mondat a kartonjára írva.

Nézem ezt az egyszerű és türelmes sárga színű kartont s úgy gondolom, nem mulaszthatom el az alkalmat, hogy a Fehérvári úti rendelőintézet reumaosztályának megtegyem jószolgálati javaslatomat. Nem azért, mintha a bejegyzést nagyon rossznak tartanám: egyes büntetőintézetekben az ilyen megjelölést feltétlenül alkalmazni kell, hogy az őrök tudják, kivel van dolguk. Kulturáltabb megoldásnak vélem azonban, ha az ismert kockadobós társasjátékok mintájára elrendelnék, hogy idegeskedés esetén a beteg két akadállyal visszalép, háromszor nem dobhat, fizet négyszáz forintot, esetleg ötször körülfutja az épületet, vagy tizenkét fekvőtámaszt köteles végezni a rendelőintézet pincéjében. Mindenesetre más olyan penitenciát is ki lehetne róni, amely barátságosabb az imént említett bejegyzésnél.

Még azt is elképzelem, hogy ha háromnegyed órai várakozás után a beteg ideges lesz, háromszor kimarad a rendelésből, mint a társasjátéknál a peches dobó.

Lehet, hogy így gyorsabban kigyógyulna a lumbágójából . . .

Földes György

BARKÁCS-ÖTLET

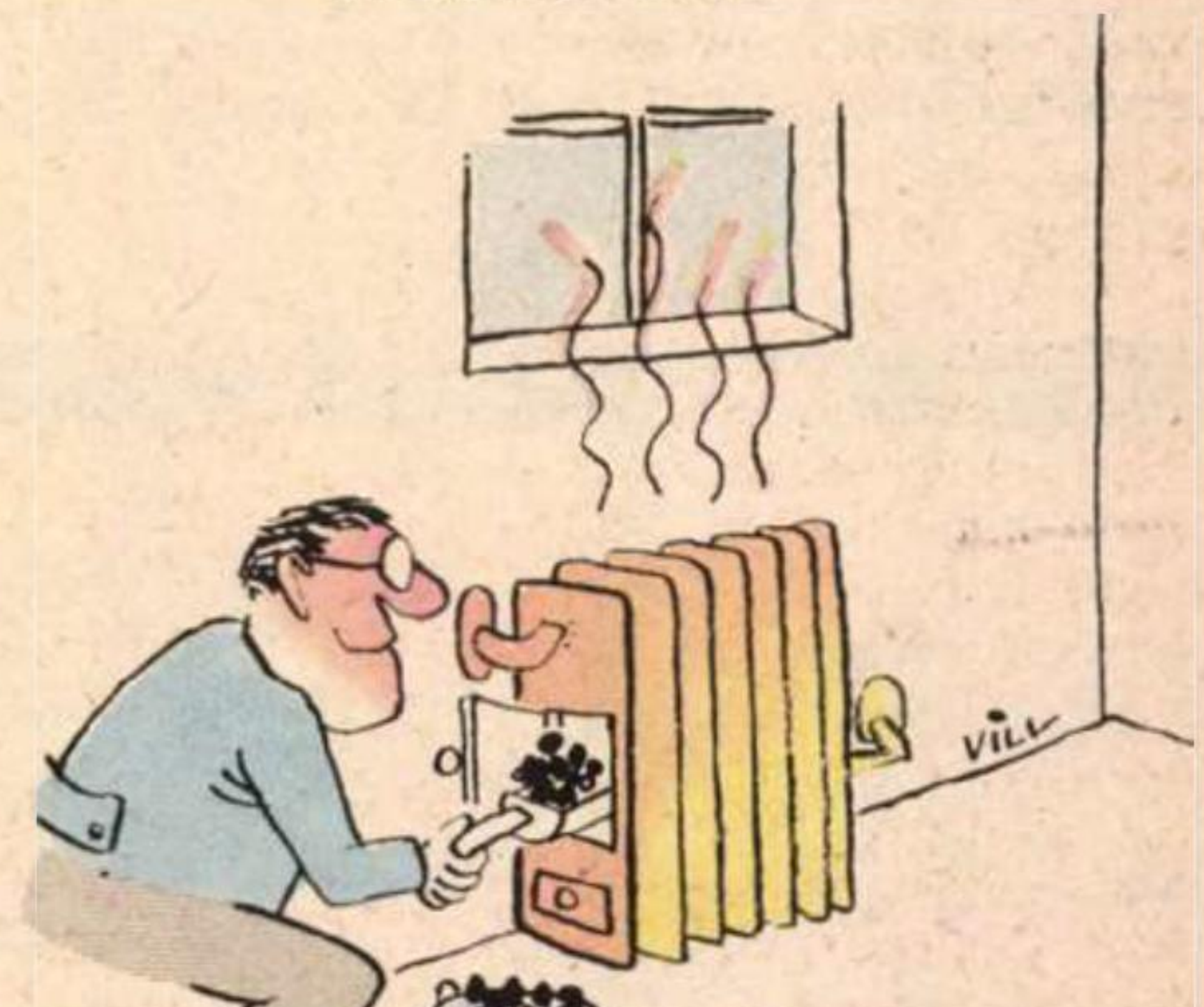

JÓ TÜDŐ

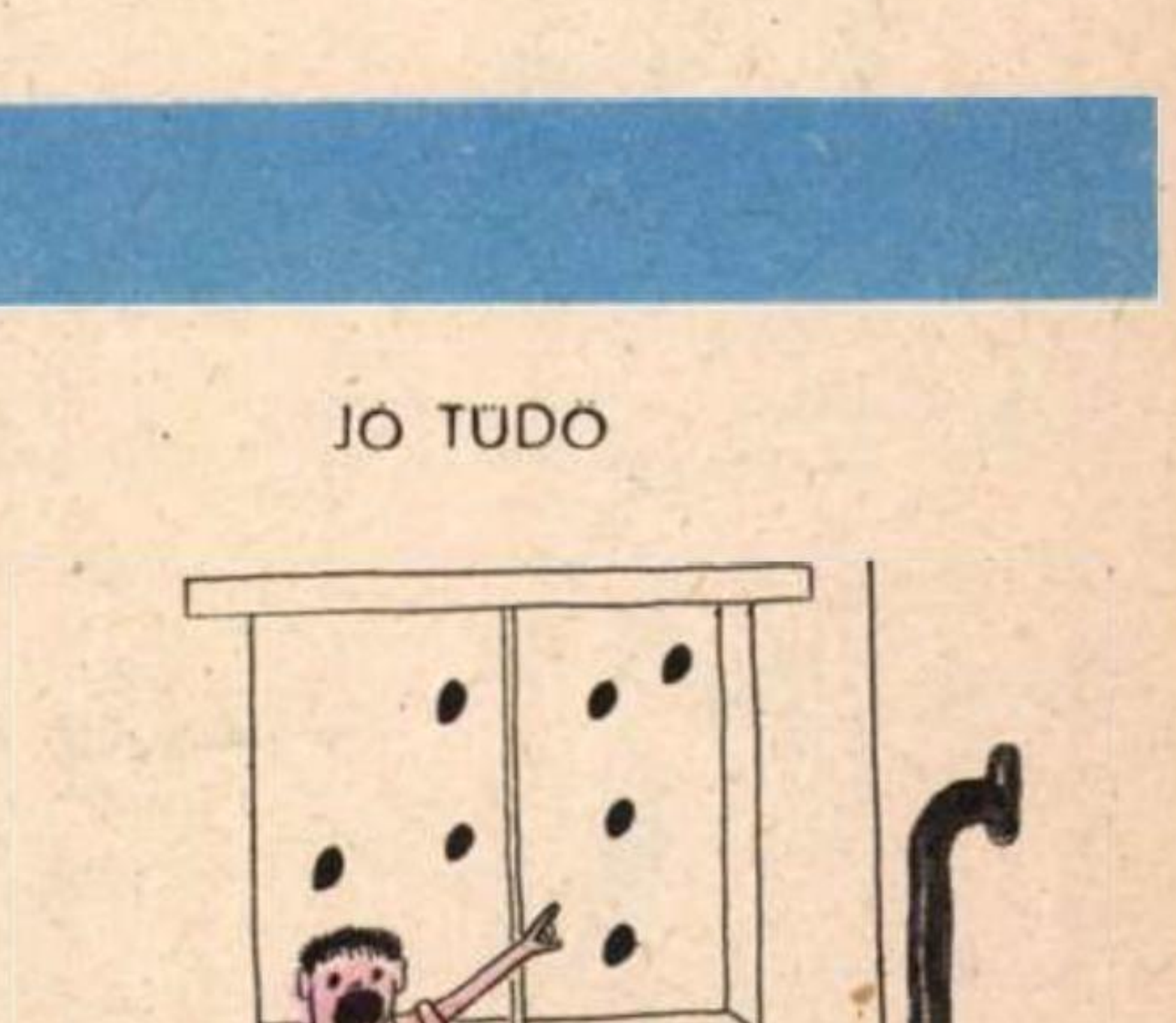

FARSANGI RÍMEK

Itt van a farsang,
itt van a farsang,
itt van a farsang,
ifjúság!
Kérdi a lányka:
„Ki visz a táncba?
Lássuk az ifjak virtusát!”

Hajdanában danában,
szépapáink korában
olyan volt a farsangolás:
ahány égtáj, annyi szokás.
Moszkvában a balalajka
s harmonika muzsikált,
volt álarcos kalamajka . . .
Trojka bakján muzsik állt.
Velencei karneválon
tüzelt még a Grand Canál is,
gyűlt a nép a gondolákon,
slágerük sem volt banális.
Franciáék Avignonban
táncra keltek azonnyomban,
trombita szólt, pezsgő durrant,
madmazelnek franciásan
kurizált a Moszjő Durant.
Németék is ünnepeltek:
akkurátus volt a farsang.
Sert csapoltak, virslit ettek,
hangszerükből nem jött fals hang.

Manapság
a vigasság
modern módi mulatság.
Nem kell fényes márványszála,
trombita vagy csengős szánka,
megteszi egy klubszoba,
vagy a folyosó zuga
s kimehetünk az utcára.
Nincs zsakett, se frakk, se rokk,
gardedám vagy garderob,
nincs ropogós rokolya,
cilinderes koponya,
nincs komornyik, kis lakáj
a nagy Duna mentében,
s hol a nagy duma ment éppen,
kártyaszoba sincs ma már.
Hát a költség? Minimum.
Mini-szoknya, mini-rum,
mini-magnó, mini-sztereo . . .
Örül ennek fogadom,
honunk pénzügyminisztere, ó!

Mennyit fejlődik a világ!
Az ember is veletart.
Manapság egy teenager is
zsebrevág egy zenekart.
Kérdi társát: „No, mit szólsz?
Animals vagy Rolling Stones?”
Akinek meg hazai kell,
az se Szörény — vagy szerény? —.
megy az „Illés” szekerén.

Higgyétek el, rég nem áll,
hogy az ősi karnevál
elvesztette savát-borsát.
Noshát,
annyi csak a rejtély kulcsa:
más ízeket kívánunk.
Ez van — mondják — minálunk.

Ámde a lényeg:
fiúk és lányok,
lányok és fiúk,
muzsika, tánc . . .
Bevallom kérem,
ezen a téren
nem sikerült még
az újítás.
Modern vagy ódon,
a régi módon
kérdi a lányka:
„Ki visz a táncba?
Lássuk az ifjak virtusát!”
Itt van a farsang,
itt van a farsang,
itt van a farsang,
ifjúság!

Gyárfás Endre

A FEHÉR HÁZBAN

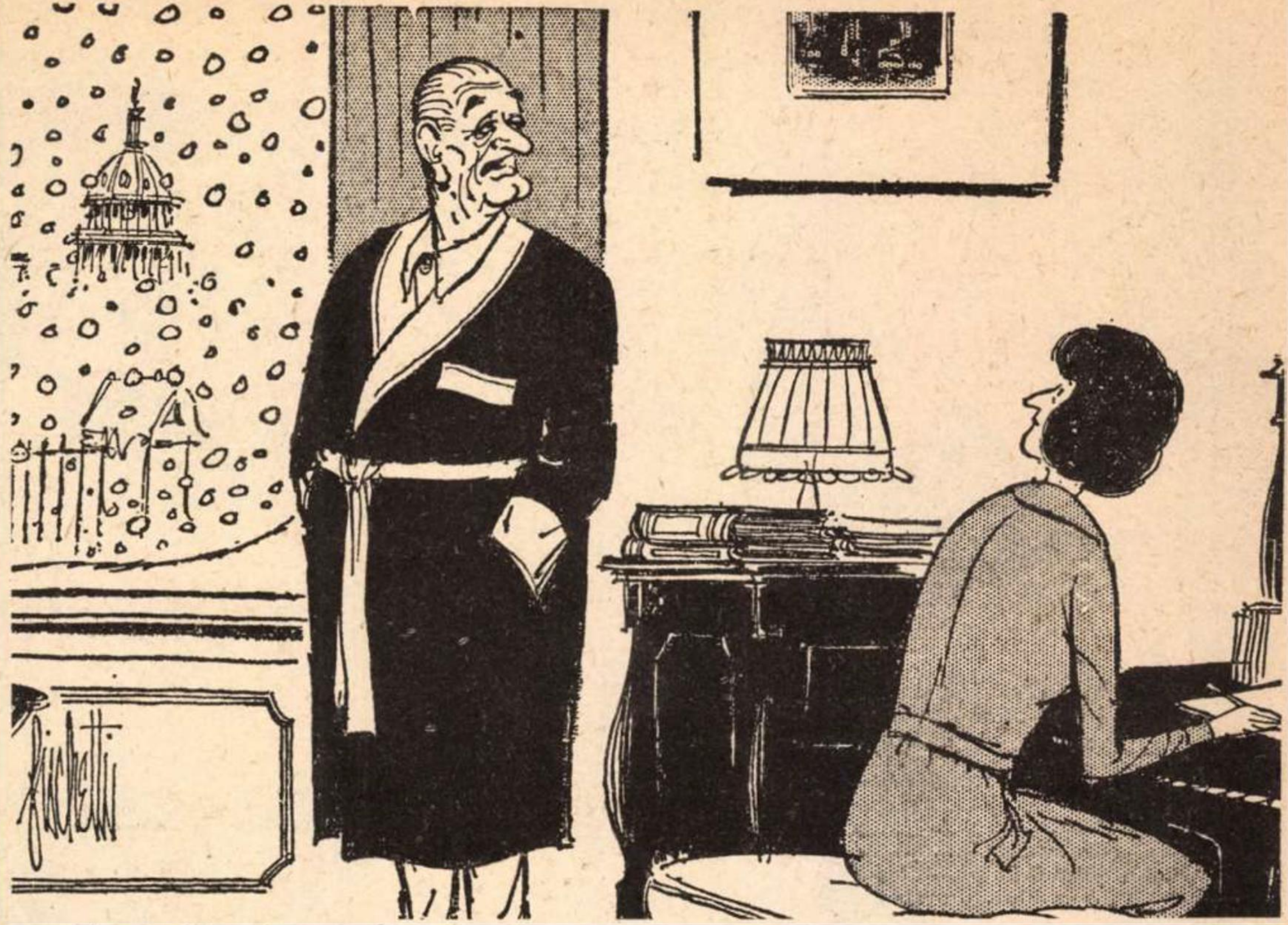

Johnson: Most, hogy a másik lányunk is férjhez ment, magunkra maradtunk: te meg én és a rebellis kongresszus . . .

(A párizsi „International Herald Tribune”-ból)

PRÓBAREGGELI

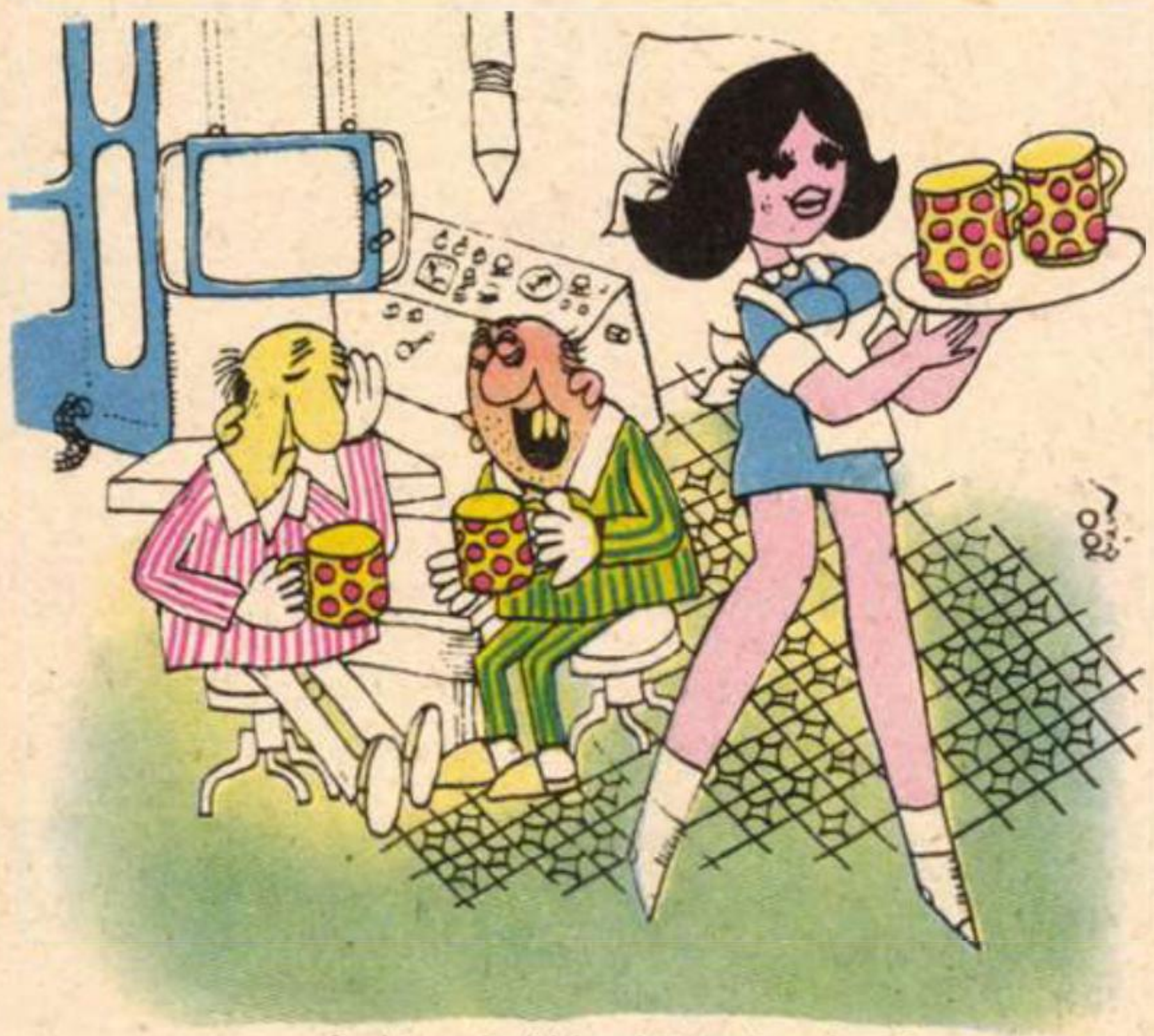

– A kiszolgálás kifogástalan!

BIZTATÓ

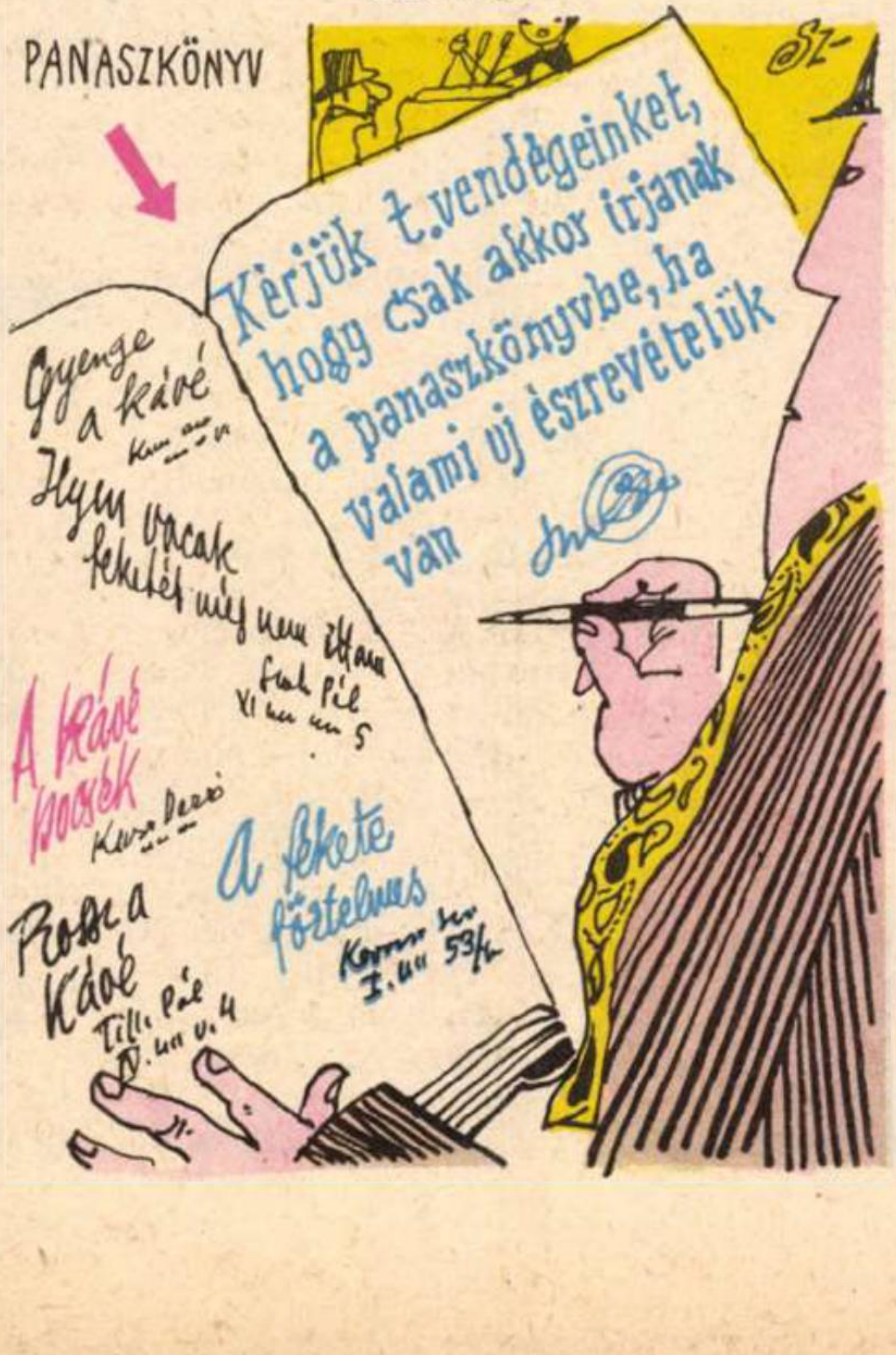
PANASZKÖNYV
Kérjük t. vendégeinket, hogy csak akkor írjanak a panaszkönyvbe, ha valami új észrevételük van
Gyenge a kávé
Ilyen vacak feketét még nem ittam
A kávé pocsék
A fekete förtelmes
Rossz a kávé
Sz-

MIT SZÓL HOZZÁ?

Világszerte nagy feltünést keltett az a tudományos hír, hogy a kaliforniai Paolo Altóban mesterséges vírust állítottak elő a tudósok. A mesterséges vírus fertőzésre is alkalmas.

Megkérdeztünk egy magát megnevezni nem akaró természetes vírust az emberi tudomány új diadaláról. A következő választ kaptuk:

– Nem egészen értem nagyméretű élőlénytársainkat, az embereket. Mi szükségük van mesterséges vírusra? Nincs elég természetes vírus? Eddig azon sopánkodtak, hogy túlságosan is sokan vagyunk. Most pedig rátértek a vírusok sorozatgyártására, s gőgösen azt állítják, hogy a mesterséges vírusok jobbak, mint a természetesek. Ez természetesen oktalan hencegés. A mesterséges vírusok kössék le a kristályosodási képességüket, ha versenyre akarnak velünk kelni. Én csak arra figyelmeztetem a gyanútlan, egyszerű embereket, hogy ne engedjék magukat félrevezetni. Utasítsák vissza a selejtes pótszereket és ragaszkodjanak a természetes vírusokhoz!

DIVATOST A HASZNOSSAL!

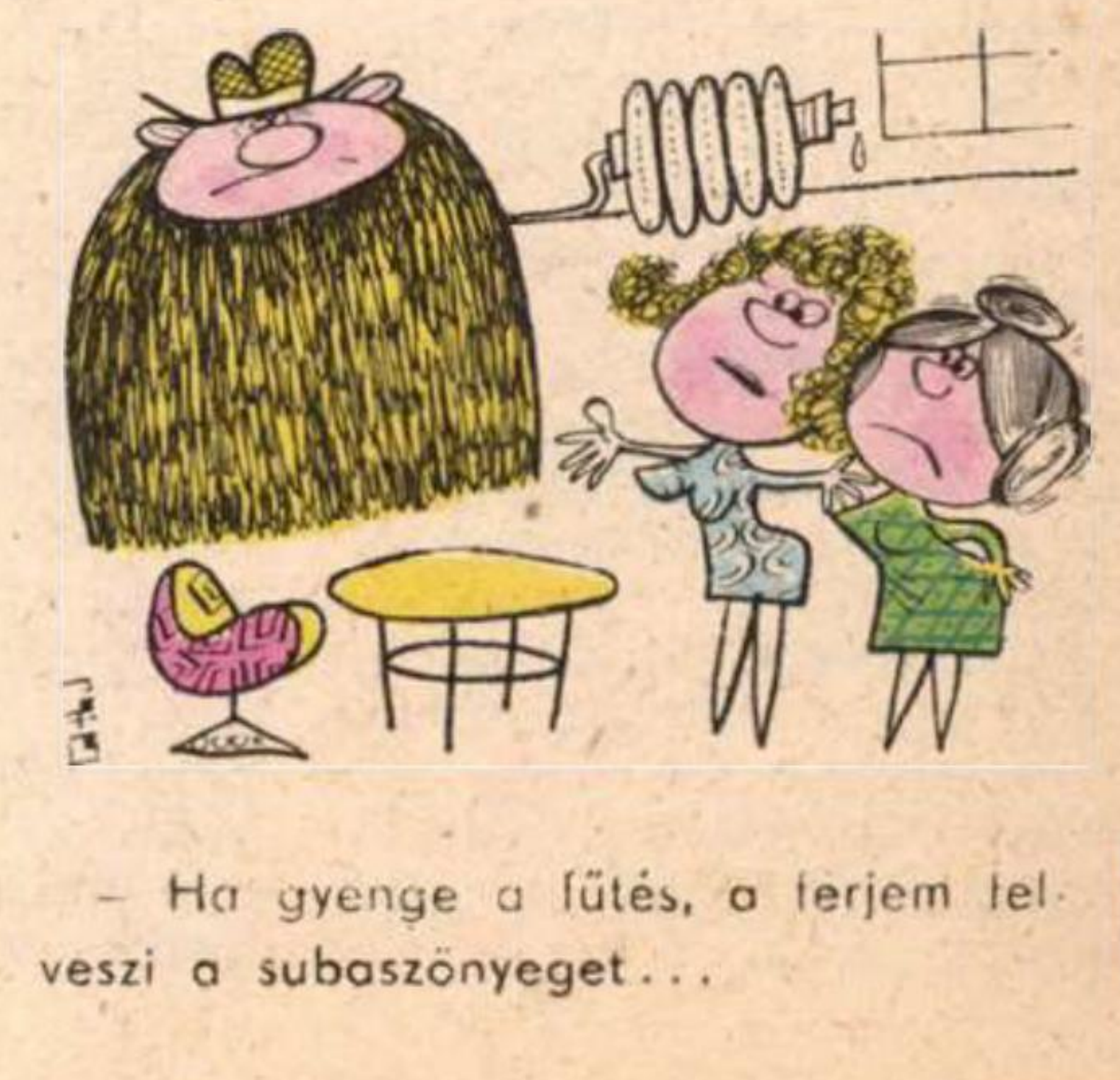

– Ha gyenge a fűtés, a férjem felveszi a subaszönyeget . . .

TÁJEKOZATLANSÁG

Pusztai Pál rajza

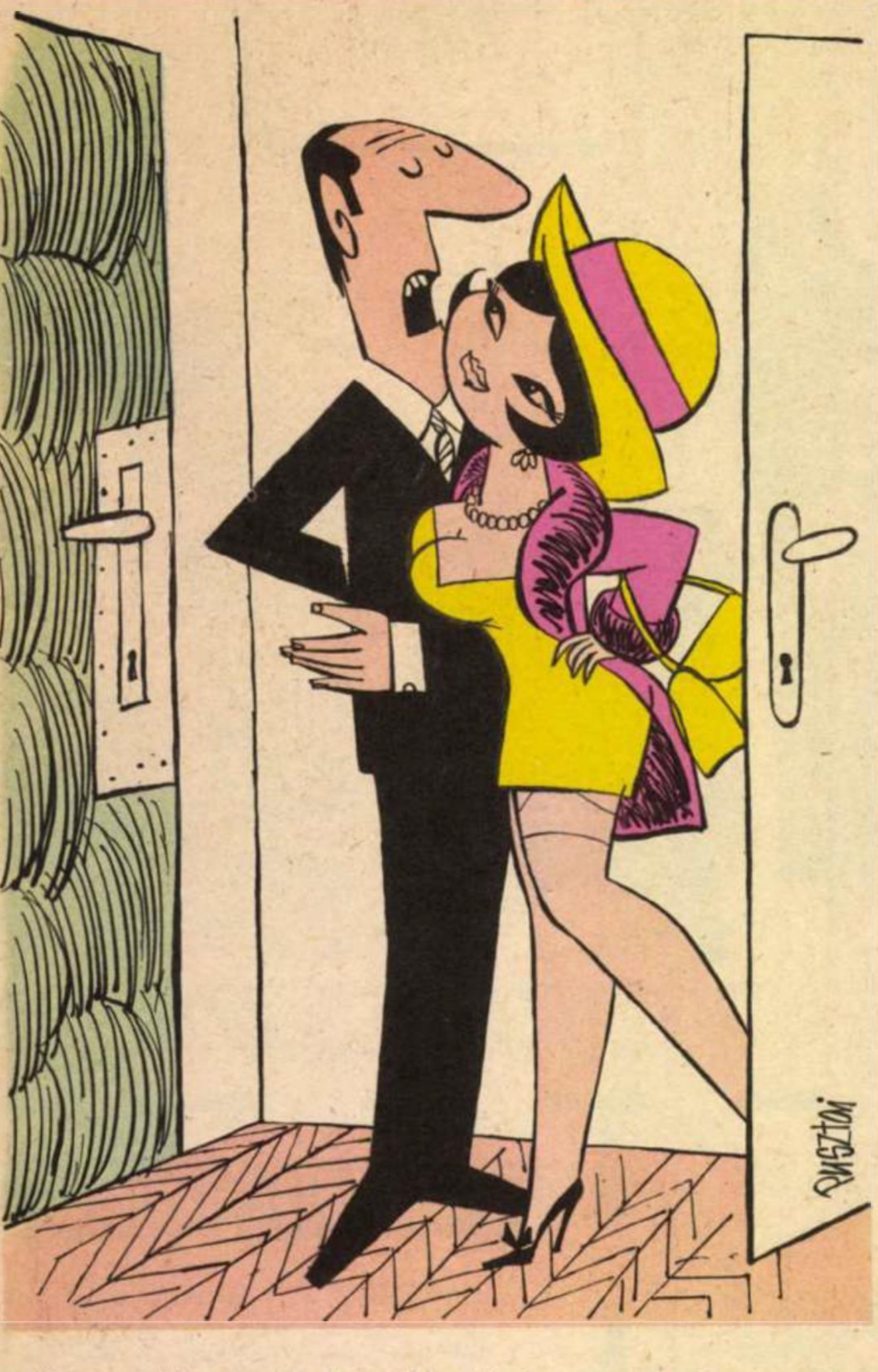

– Ne strapálja magát, én csak a titkár vagyok, a kérvényéről odabenn döntenek!

ÉLESSZEMŰ SZAKEMBER

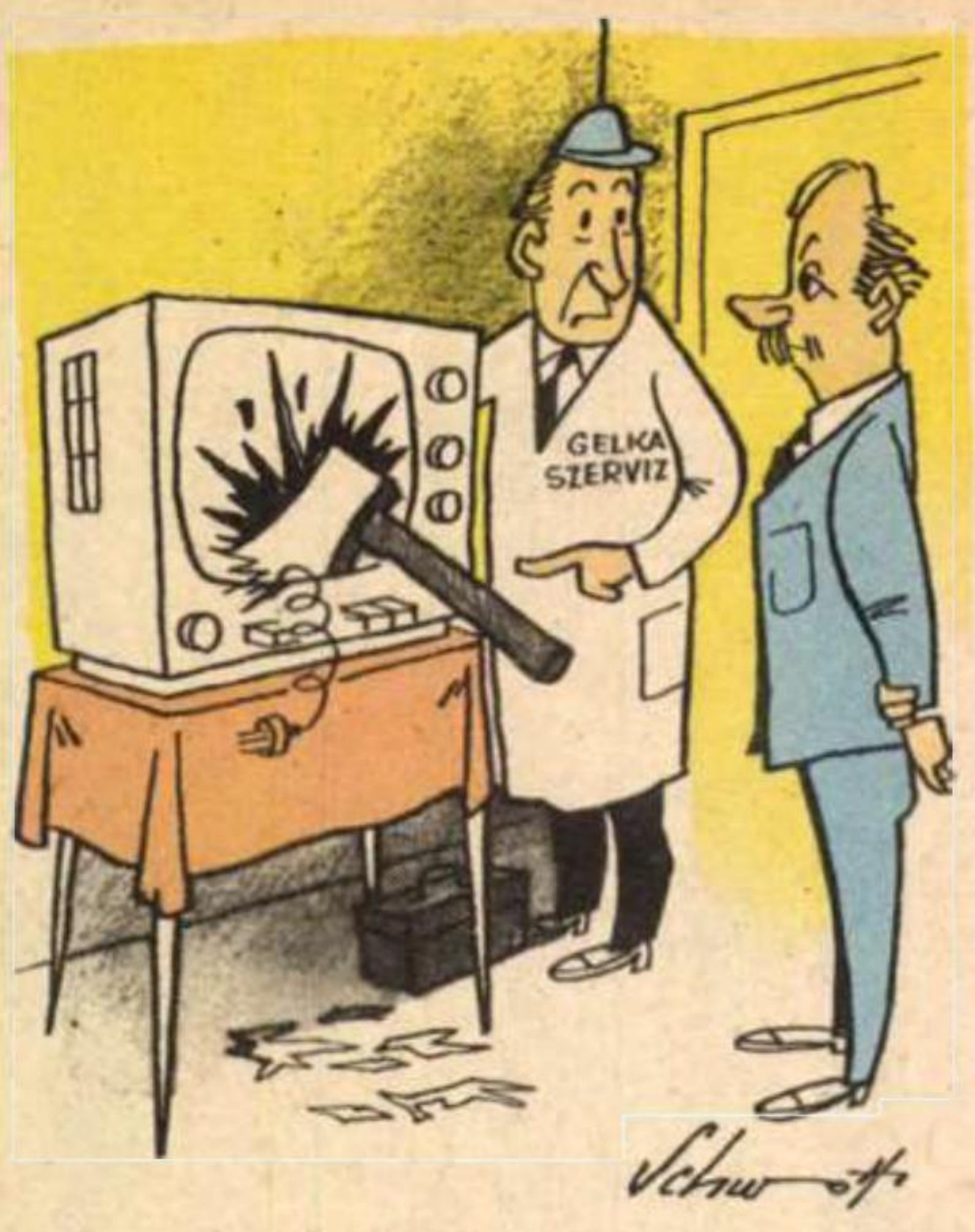

– Velem ne tessék vitatkozni, látom, hogy a készüléken már valaki babrált.

Ejha!

Látogatóban járt az Élet és Irodalom munkatársa Benedek Istvánnál. A vele készített interjú ezekkel a sorokkal fejeződik be:

„– Vannak-e rövid és hosszú lejáratú tervei?

– Rövid: megkezdett regényemet és tévé-sorozatomat befejezni. Hosszú: örömmel élni, idejében meghalni.

– Remélem: sikerül.”

*

Nem rossz, ugye?

EGYENRANGÚSÁG

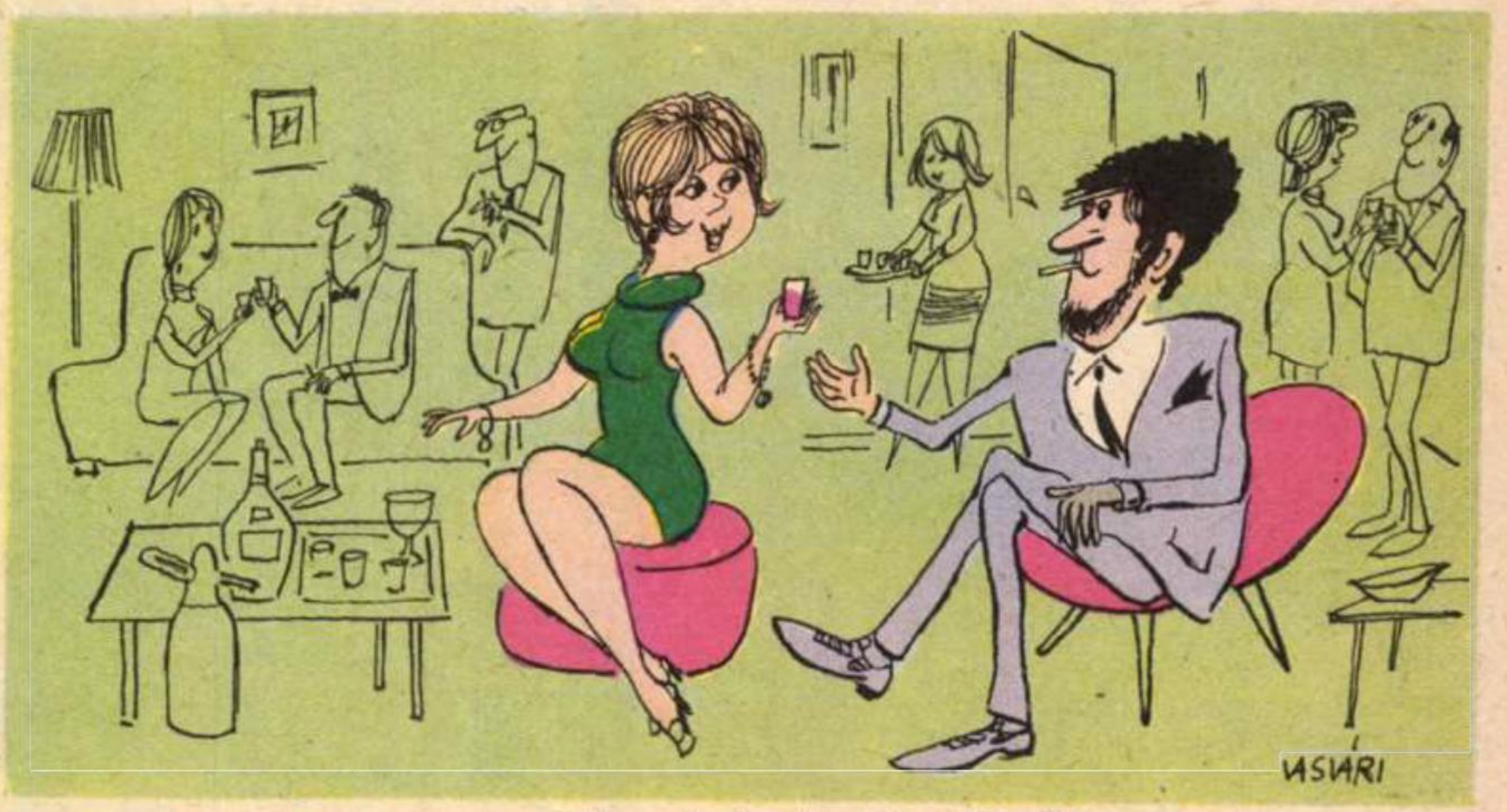

– Egy kis konty alá valót, Pista ...

MEGISMERHETETLEN VAGYOK

Erre az elszomorító tényre a Képes Újság döbbentett rá. Felszólított ugyanis arra, hogy játékosan ismerjem meg önmagamat és ennek módját is megjelölte: feleljek alant felsorolt kérdésekre A-val, vagy B-vel, és a 26. oldalon megtalálom „jellemrajzomat”.

Izgalommal kezdtem el ismerkedni önmagammal, nevezetesen azzal, hogy „jó benyomást teszek-e embertársaimra”? Ime az első kérdés:

„Tud-e őszintén veszteni (A), vagy csak tetteti magát, amikor elismeri, hogy alulmaradt (B)?”

Hát... hogy is van ez? Sakkozom és elnézek egy bástyát. Őszinte dolog ez? Ahogy vesszük; ha beletekintek lényem legbelsejébe, én nemigen akartam azt a bástyát elnézni, inkább akartam volna, hogy az ellenfél nézze el az ő bástyáját. De vajon tettetem-e az alulmaradás elismerését? Azt sem mondhatnám, mert alulabb már nem is maradhatok, mint ahogy maradtam e bástya híján.

Erre a kérdésre tehát jó szívvel sem A-val, sem B-vel felelni nem tudok. Na de van még kérdés:

„Szeret-e dicsekedni (A), vagy jobban szereti, ha mások dicsérik (B)?”

Mondhatom, jobban szeretem, ha mások dicsérnek. Igen ám, de azok a cudar mások ezt nem mindig teszik meg, és ilyenkor bizony arra szorulok, hogy jómagam dicsekedjem, márcsak azért is, nehogy sajnáljanak, mert azt végképp nem bírom. Itt tehát a válaszom A is, B is, a kettő egymást megsemmisíti. mehetünk tovább.

„Szeret-e másokról beszélni (A), vagy az a véleménye, hogy senki sem tökéletes és érdemes (B)?

Igenis, szeretek másokról beszélni, sőt pletykálni is, ha úgy hozza a jó sors és a jó társaság. Határozott (A)! Igen ám. de mi van a (B)-vel? Azt én kérem nem egészen értem. Van-e olyan véleményem, hogy senki nem tökéletes? Van bizony; a szépség, okosság és erő, kitartás és meleg családi érzés nem igen szoktak együtt jelentkezni. Albert Einsteinről azt pletykálták, hogy rosszul öltözködik és Lollobrigidától elvált a férje. Ám azért szeretek beszélni róluk. Van-e, tovább olyan véleményem, hogy „senki sem érdemes”? A kérdésnek ez a része végképp megzavar. Mi az, hogy érdemes? Mire érdemes? Vannak, akik éremre érdemesek, ezt tudom. sőt vannak, akik valaminek az érdemes mesterei, beszélni róluk pedig hol érdemes. hol nem, az attól függ, hogy mit tudok, illetve mit tudhatok meg róluk. Együtt tehát azt én eldönteni nem tudom. hogy „van-e olyan véleményem, hogy senki sem tökéletes és érdemes?” Így tehát a biztos A után, lehet, hogy van egy B-m is. lehet. hogy nincs, mármost mit csináljak?

Feladom a reményt: soha, soha nem tudom megmondani, hogy mennyi A-m és mennyi B-m van, jó benyomást teszek-e embertársaimra, avagy éppenséggel rosszat, nem tudhatom megismerni önmagamat, megismerhetetlen vagyok, nincs jogom a 26. oldalra lapozni.

Gombó Pál

HIVATALI TITOK

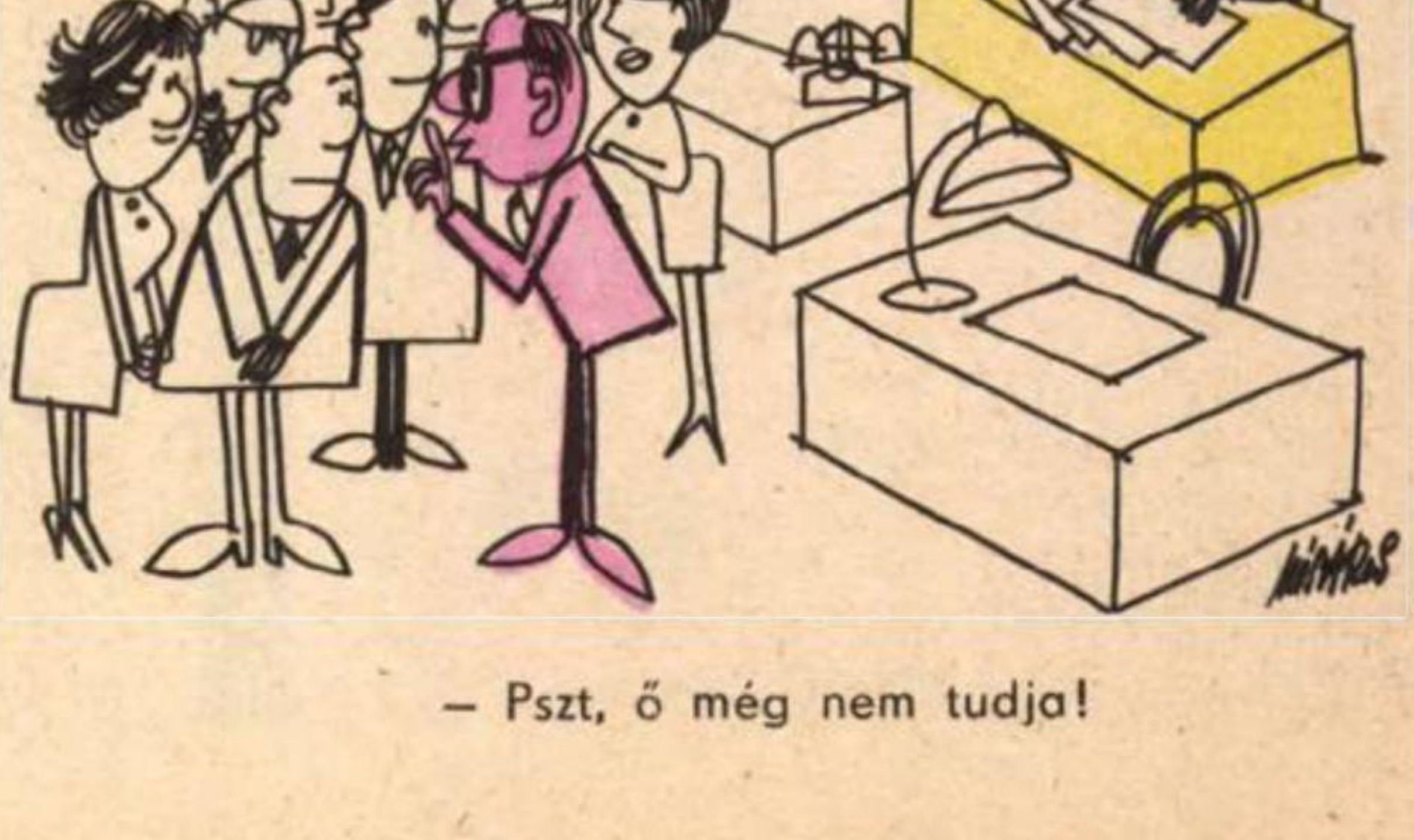

– Pszt, ő még nem tudja!

KÉSZÜLŐDÉS A TÉLI OLIMPIÁRA

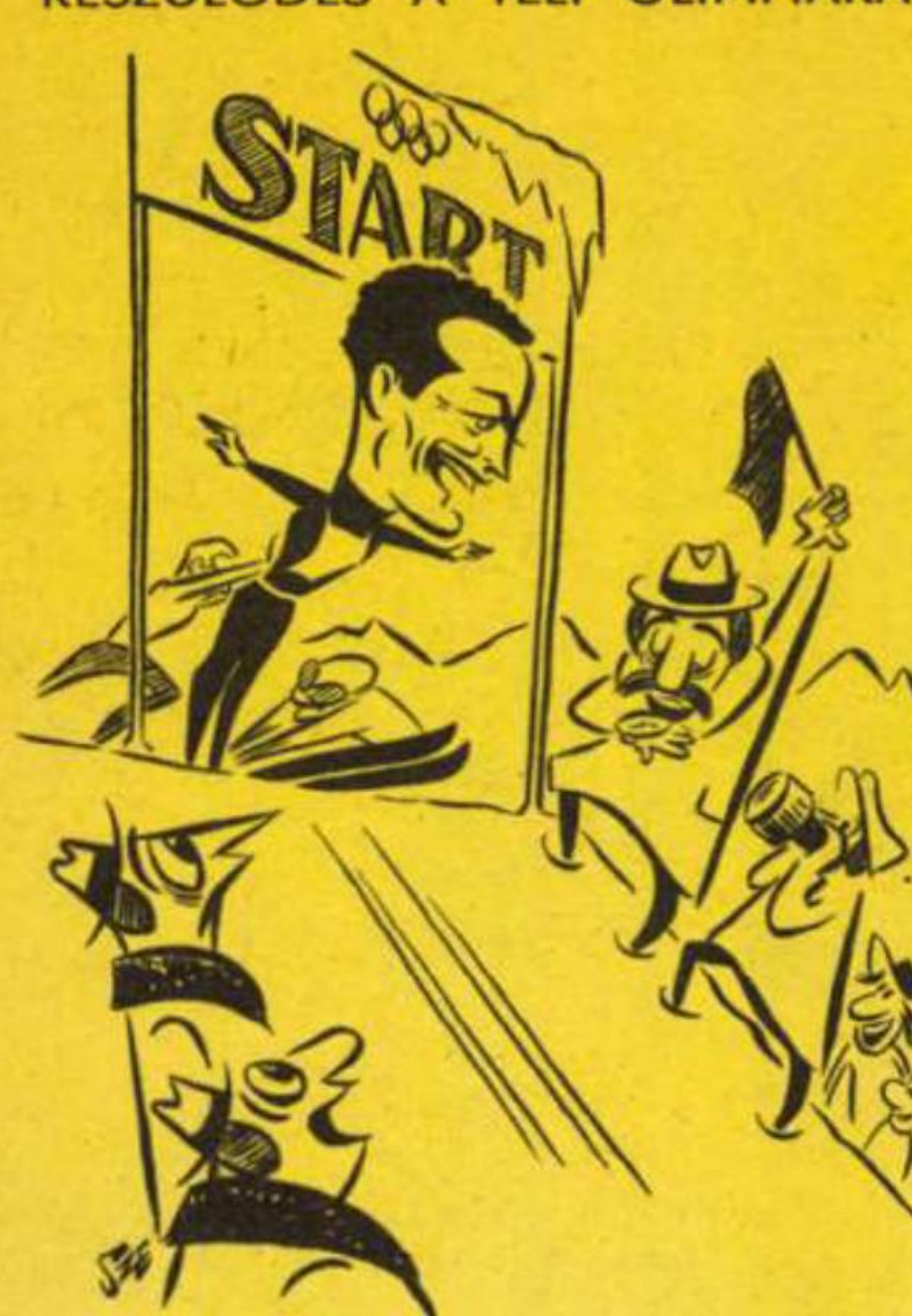

Foci Feri: Nézd, a Flóri talán még meg tudja menteni a magyar sísportot! . . .

KIVÁNCSISÁG

Szür-Szabó József rajza

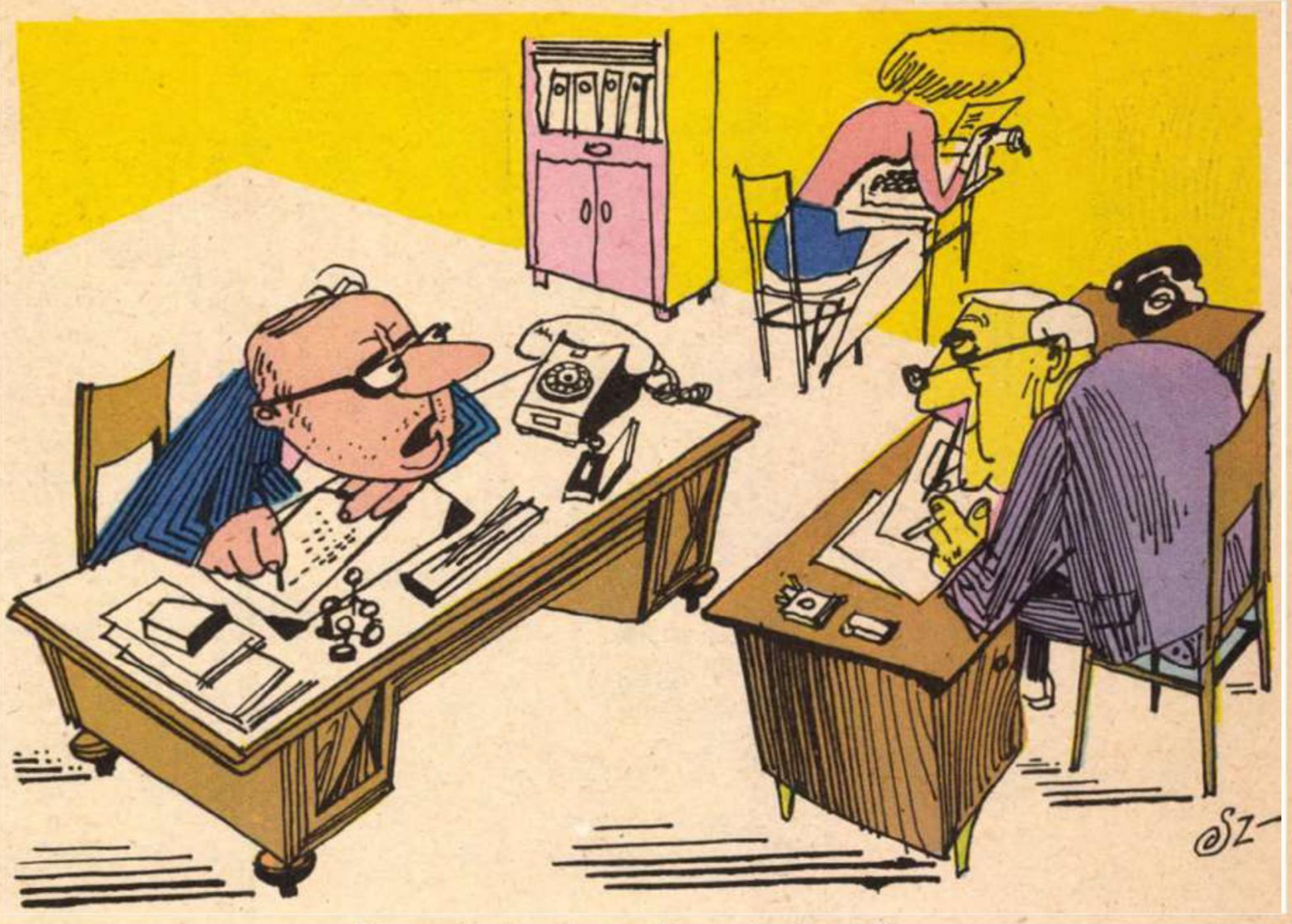

– Megszoktad már az új mechanizmust?

GALLUP-SÁNC

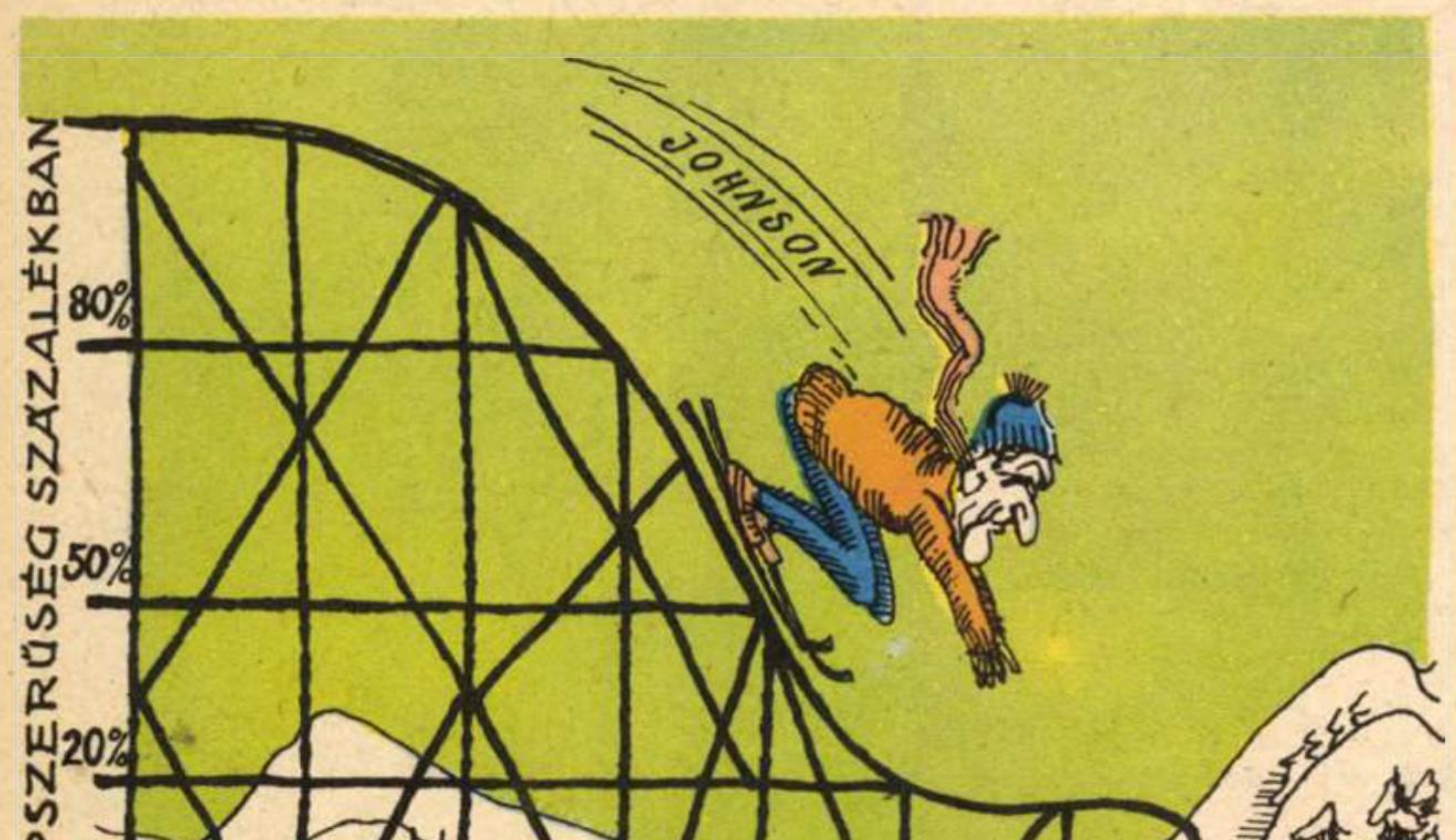

ÜNNEPI BEJGLI

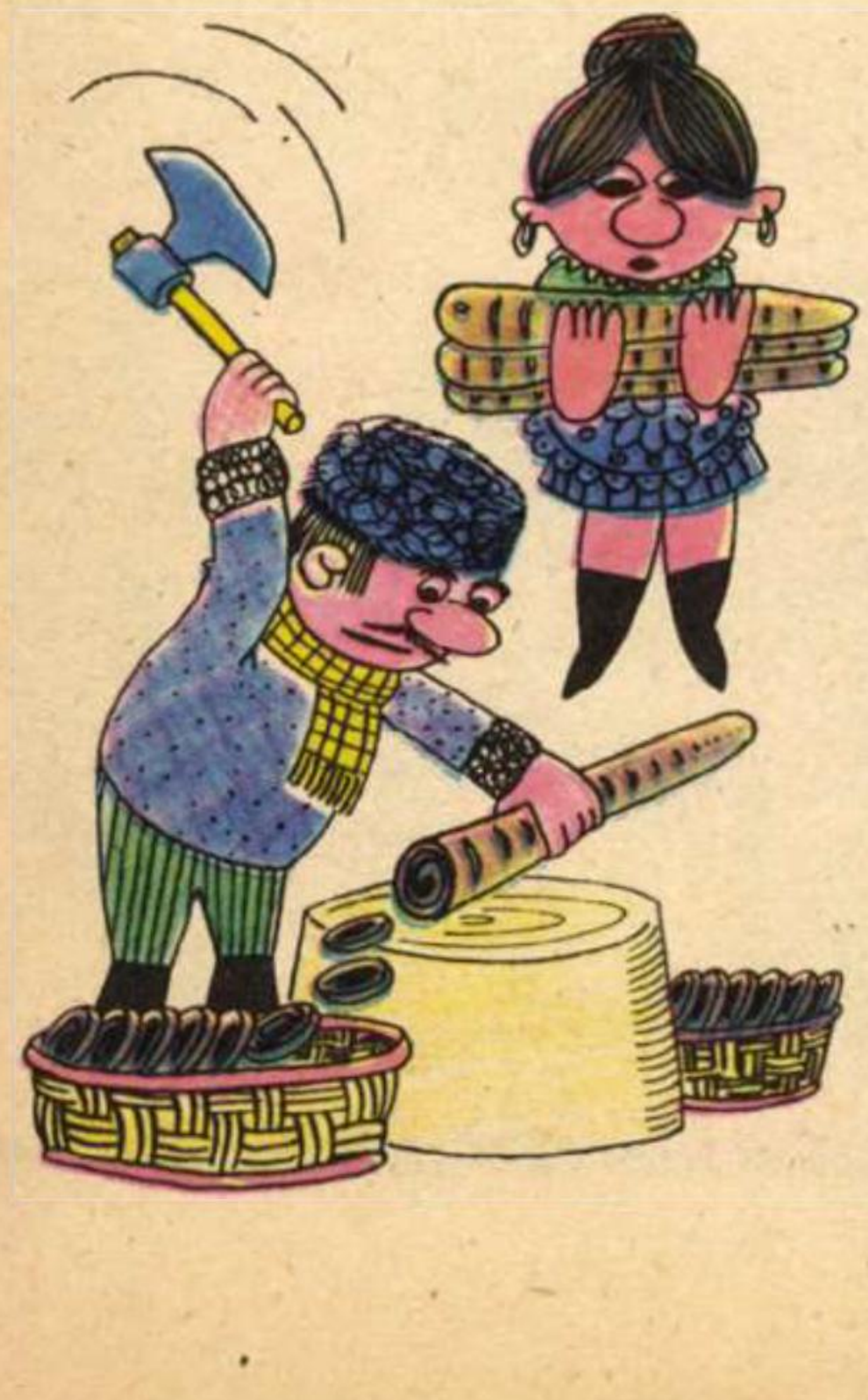

KÖNNYŰ ÁLLÁS

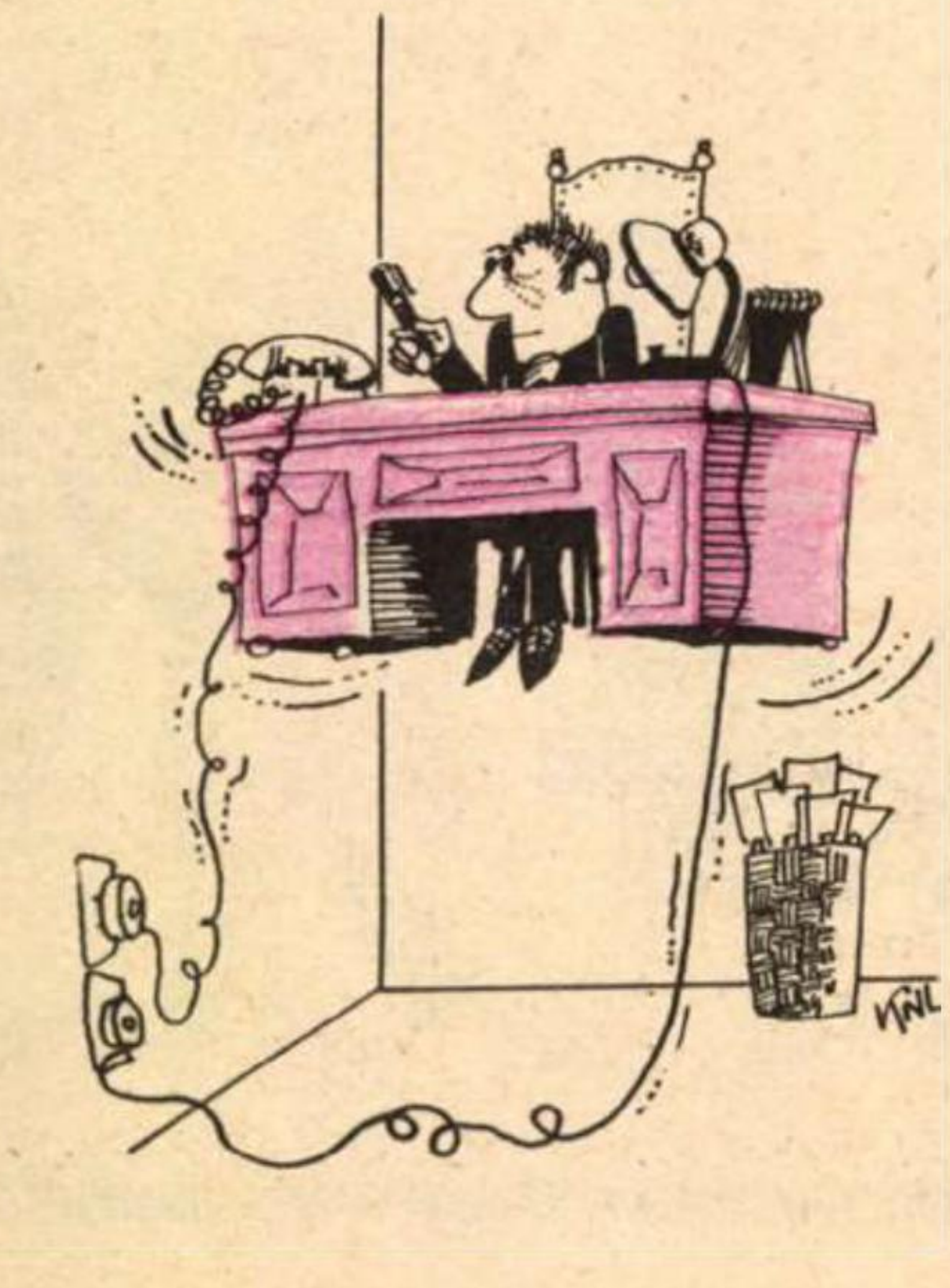

ÁLMOK

Nem kevesen vannak, akik úttörő (esetleg kiscserkész)-korukból hozzák magukkal azt a vissza-visszatérő álmot, hogy valaki éppen a közelükben kezd el fulladozni, és ők kimentik. Nekem — most megvallom — bizonyos emberekkel kapcsolatban az a megismétlődő álmom — (és néha nappal is dédelgetett ábrándom), hogy az illető elkezd fulladozni, én ott tartózkodom a közelben, és — *nem* mentem ki . . .

Nem én lököm bele az illetőt a vízbe, semmi esetre sem. Ha már ilyen őszinte vagyok, és országvilágnak kikiáltom, hogy mik gomolyognak lelkemben, nem titkolnám el ezt az árnyalatot sem. Mert az csak árnyalat — valakit belökni, vagy nem kimenteni. De én csak az utóbbit tudnám választani, magam előtt is azzal érvelve, hogy hirtelen rámjött a rosszullét és *ezért* vagyok képtelen mozdulni.

És éppen, mert ilyen vagyok, bizonyos illetők társaságában rendkívül zavartan viselkedem, rosszul érzem magam, és nyelvemet is alig tudom mozgatni. Az illetők bizonyosan azt gondolják: „Mennyire tisztel bennünket ez az alak! . . . Vörös a képe az izgalomtól, és még a keze is reszket. No persze, *velünk* beszél!"

És nem tudják, szegények, hogy éppen most *nem* mentem ki őket a rendkívül hideg és borzasztóan örvényes folyóból . . .

Mint ahogy nem érzik meg, — mások — hogy éppen a fülüket csavarom le. Derűsen mosolyognak rám, vicceket mesélnek, barátságosan hátbavernek, hogy csak úgy nyekkenek, de nem veszik észre, hogy most a jobb fülük (nyekk!), most meg a bal (reccs!) válik le kerek koponyájukról.

Kosztolányi írja le valahol — gyönyörűen — azt a sokaknál halálig hordozott gyermeki nosztalgiát, hogy menni kell, csak menni előre, nem törődve falakkal és hegyekkel, semmivel, ami utunkban áll, menni, áttörve mindenen, láthatatlanul és mégis rettentő erősen. Nem érezted-e már te is ezt, kedves olvasó, amikor harmincan állnak előtted, autóbuszra várva, és neked randevúra kell eljutnod, vagy fogorvoshoz, az ügy sürgős, ám az autóbuszok kegyetlen közönnyel robognak tovább, nélküled. Hogy az előtted állóknak is lehet dolguk, és hogy különben is előbb jöttek? . . . Ezt belátod. Ezért van az hát, hogy erős bűntudattal szeretnéd eltüntetni az előtted állókat. Váljanak levegővé! Pedig, ugyebár — autóbuszon és utcán, vizen és szárazon — ilyeneket szeretnék mondani: „Jaj, köszönöm, nagyon köszönöm", „Szívesen máskor is", „Tessék ügyelni a kiszállásnál", „Jó étvágyat!"

Ilyeneket mondanék, a szívemből jönne ez, és nem tehetek róla, hogy időnként mást mondok.

A magam részéről csak azokért a szavaimért és tetteimért felelek, amelyek nyájasságot tükröznek. Amikor azt mondom: „Jaj, de jó, hogy le tetszett lökni egy (valóságos, esetleg jelképes) autóbuszról!", — az én vagyok. Aki lecsavarná — és álmaiban sikeresen le is csavarja — az illető fülét, orrát, az *nem* én vagyok. Hogy' is képzelnek rólam ilyesmit? Hiszen én cserkész . . . pardon, úttörő . . . korom óta állandóan arra vágyom, hogy *valakit* kimentsek a vízből . . . Igen, állandóan.

Ez a valaki különben *én* vagyok . . .

Antal Gábor

ALKOTÁS ELŐTT

Várnai György rajza

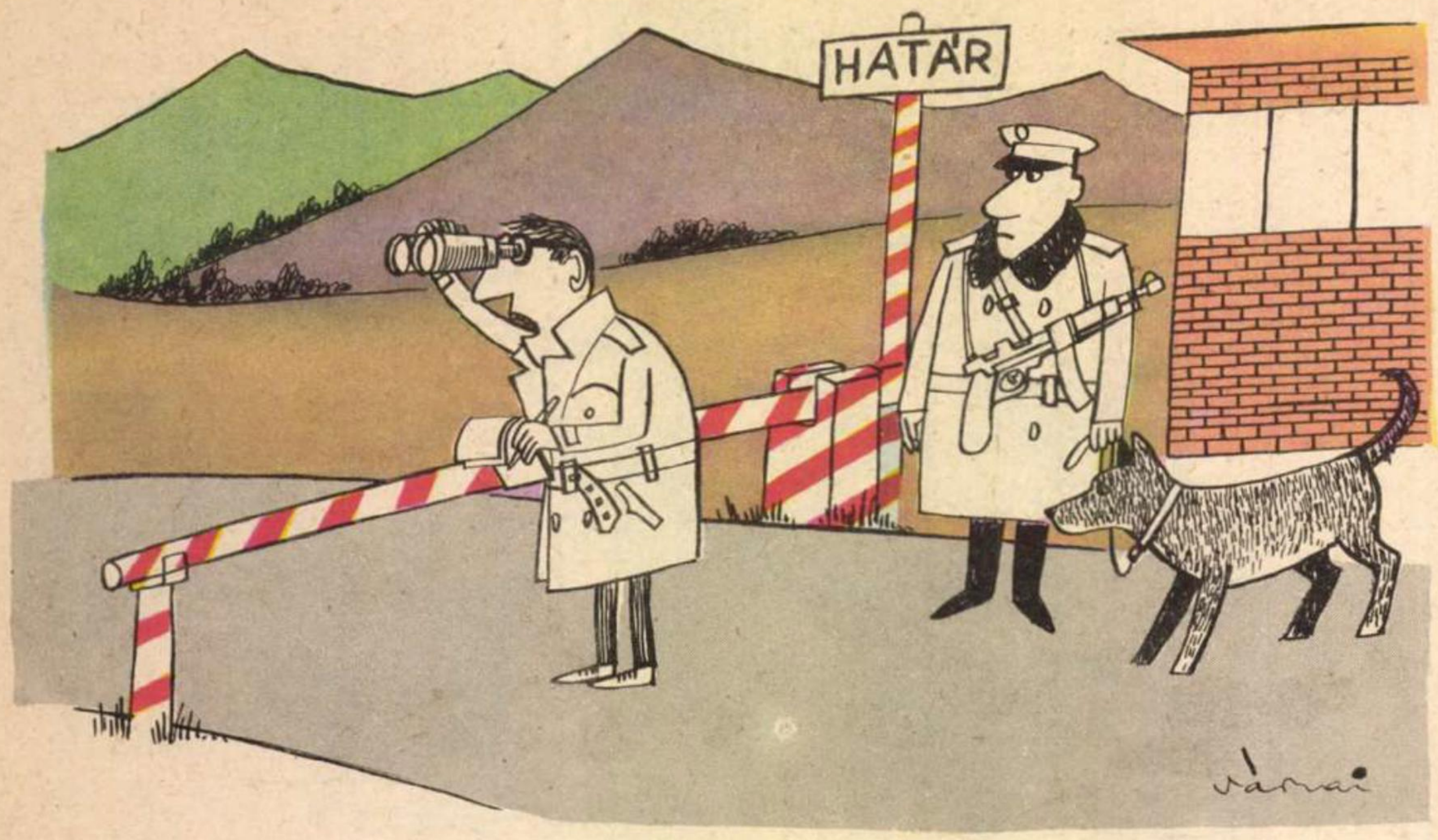
HATÁR
várnai

– Tudja, határőr elvtárs, valami jó, erős, szatírának való témát keresek!...

REKLÁM

Sajdik Ferenc rajza

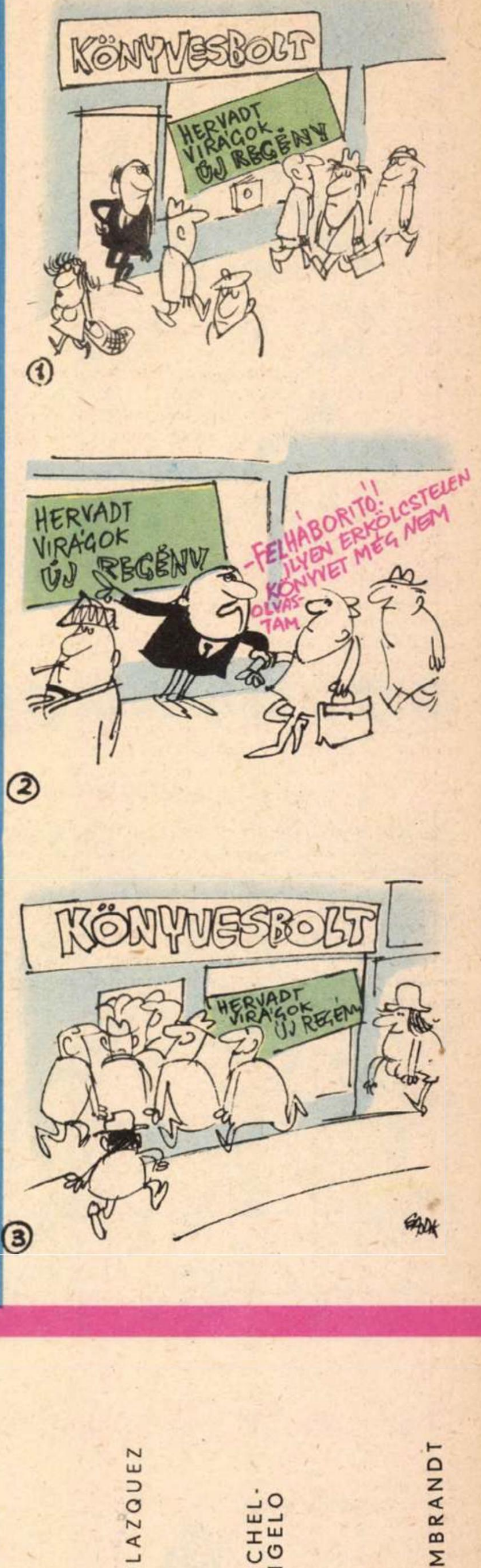
KÖNYVESBOLT
HERVADT VIRÁGOK ÚJ REGÉNY
①
HERVADT VIRÁGOK ÚJ REGÉNY
– FELHÁBORÍTÓ! ILYEN ERKÖLCSTELEN KÖNYVET MÉG NEM OLVASTAM
②
KÖNYVESBOLT
HERVADT VIRÁGOK ÚJ REGÉNY
③
SADK

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Két író találkozik:

— Mondd, neked hogy tetszett a Géza tévé-játéka?

— Nem tudom, elromlott a tévém.

— Ez jó tipp! Én is ezt fogom mondani!

A magyar nyelv új kifejezései lassan meggyökereznek. Ezt bizonyítja ez a kis párbeszéd:

— Te hülye!

— Hogy érted ezt??

— Egy az egyhez!

Ez a másik nyelvi gyöngyszem viszont egy kis költői igényű képzavart fejez ki:

— Tudod, az illetőnek a fejébe szállt a vérszem!

Az újságok híradásai szerint „Szabadalmi témafigyelő szolgálatot szervez január 1-től az Országos Találmányi Hivatal, a gazdag műszaki dokumentációs anyag jobb kihasználására.”

Témafigyelő szolgálat, nem rossz!

Nem kellene az Írószövetségnek is megszerveznie a maga témafigyelő szolgálatát?

A „Műszaki Élet” legutóbbi számában olvastam, hogy egyik üzemünknek egy tranzisztoros diszpécser telefonra volt szüksége. Hiába fordultak illetékesnél illetékesebb, szakosítottnál szakosítottabb üzemekhez, sehol sem vállalták a munkát. A tranzisztoros dicspécser telefont végül is a Szentendre járási Javító-Szolgáltató és Ruházati (!) Ktsz készítette el. Kitűnően!

Mit lehet ehhez hozzátenni? Talán csak annyit, hogy ezek után elegáns nő csak a Telefongyár divatos ruháiban jár.

f. l.

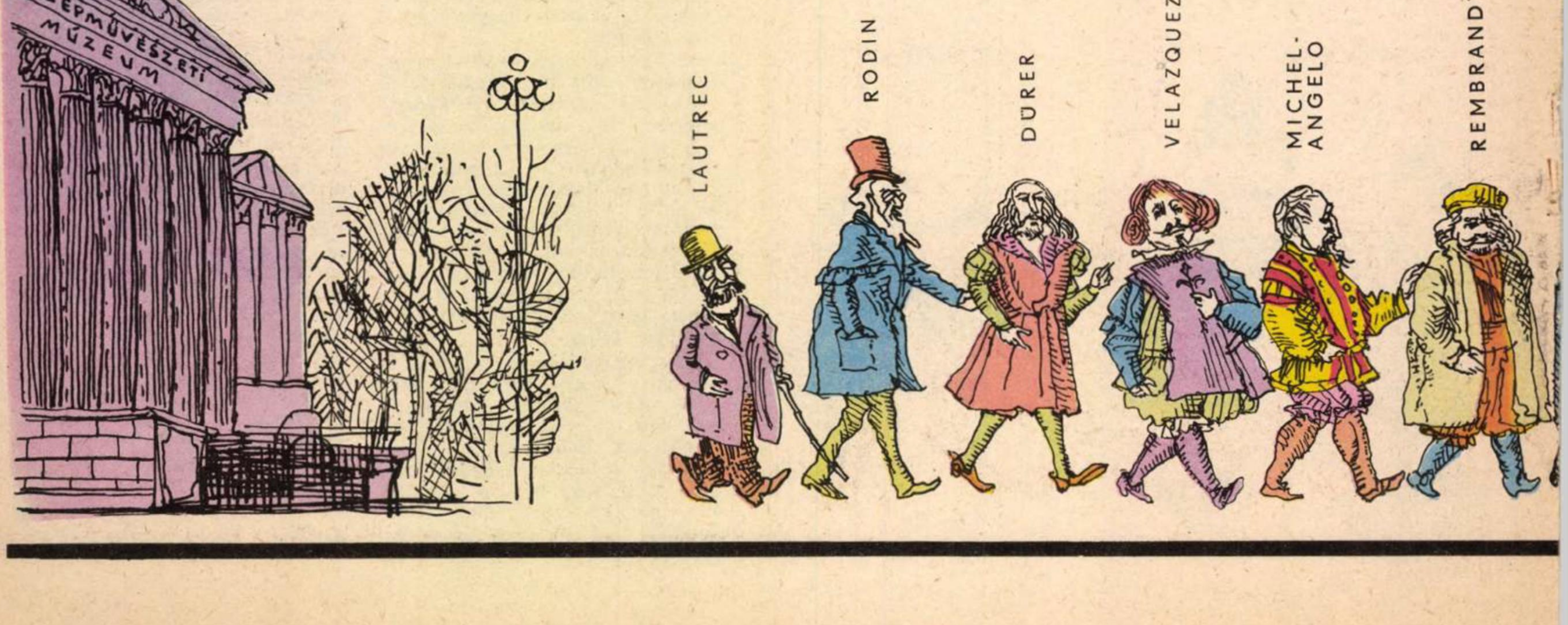
SZÉPMŰVÉSZETI MÚZEUM
LAUTREC
RODIN
DÜRER
VELAZQUEZ
MICHEL-ANGELO
REMBRANDT

Régi muzsikusok jókedve

MISERERE

A királyi kápolnában előadták Lully Miserere-jét.

XIV. Lajos térdenállva hallgatta a Miserere-t, tehát térdenállva hallgatta végig az udvar is.

A zsoltár végeztével a király megkérdezte Grammont-tól, mi a véleménye Lully zenéjéről?

— A fül számára édes, a térd számára kemény — felelte a gróf.

TUDTA, MI ILLIK

A letűnt századokban gyakran megesett, hogy istentiszteleteken világi, nagyon is világi dallamokkal dicsérték az Urat.

Lullyval is megtörtént, hogy egyszer csak hallja: egyik operaáriáját éneklik a misén.

A költő gyorsan keresztet vetett és így szólt:

— Bocsáss meg nékem Uram! Nem neked készült!

UGYANAZ ÉS MÉGSEM UGYANAZ

Mozart nem szerette a csodagyerekeket. Egyszer egy tehetséges kisfiú került elébe. A gyerek jól zongorázott, de nem érte be ennyivel.

— Zenét szeretnék írni — mondta. — Kérem árulja el, hogyan fogjak hozzá?

— Arra még ráérsz, — felelte Mozart. — Ahhoz még nőnöd kell és sokat tanulnod.

— De hiszen ön is írt már tizenhárom esztendős korában — felelte a fiú.

— Írtam — felelte Mozart. — De én nem kérdeztem senkitől sem, hogy hogyan kezdjek hozzá.

A TELL VILMOS UTÁN

Rossini harminchét esztendős korában megírta a Tell Vilmost, azután letette a tollat, nem írt több operát, bár hetvenöt éves kort ért meg.

Tizenöt esztendővel a Tell Vilmos bemutatója után valaki arra akarta rábeszélni, hogy adjon életjelt magáról, írjon valamit, nehogy elfelejtsék.

— Ettől nem tartok — felelte Rossini. — Higgye el: sokkal több szó esik arról, miért nem írok, mint arról, amit írtam.

GLADIATOR-JÁTÉKOK

Várnai György rajza

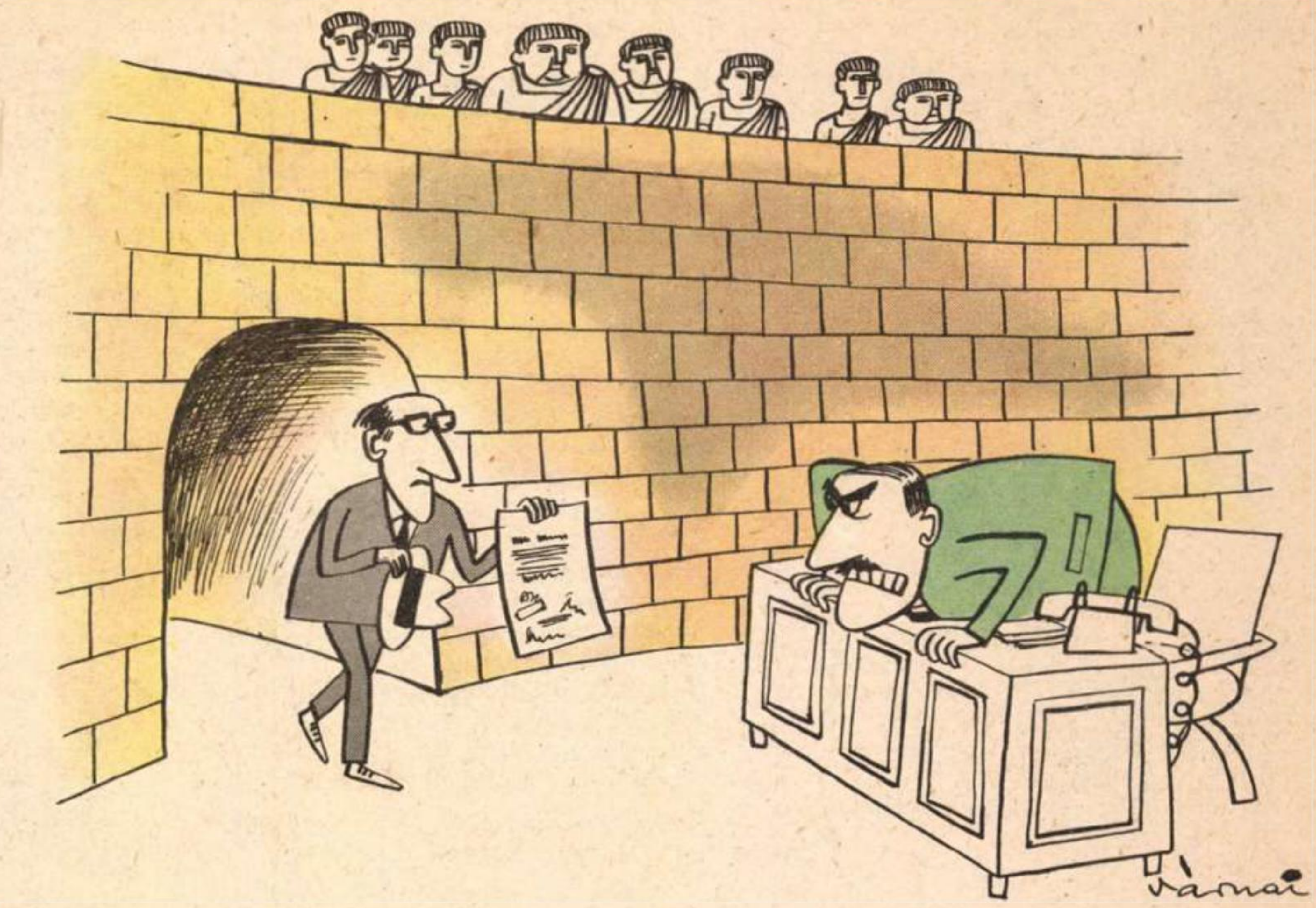

A KOR GYERMEKE

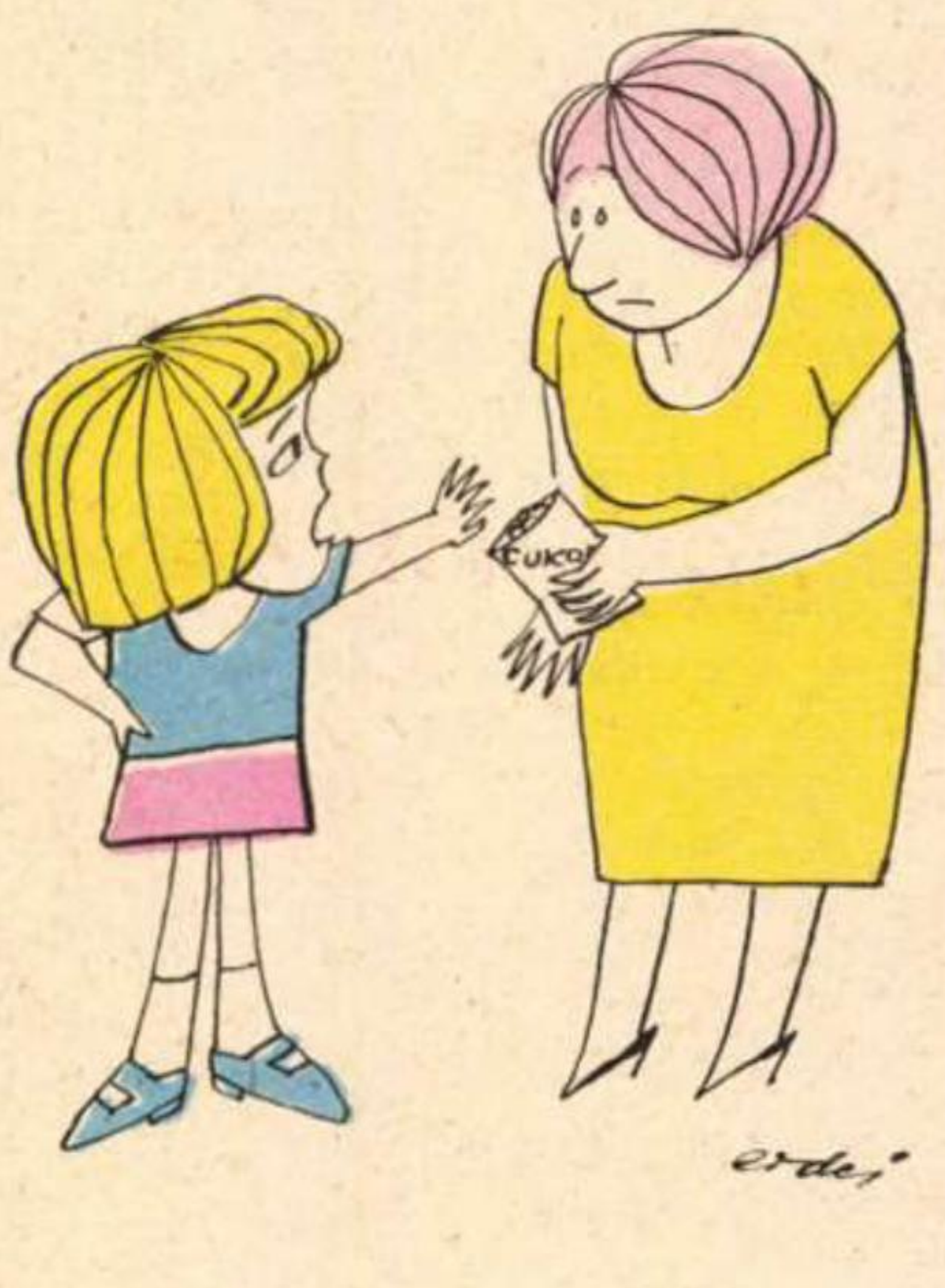

– Köszönöm, nem kérek, hizlal!. . .

INFORMACIÓ

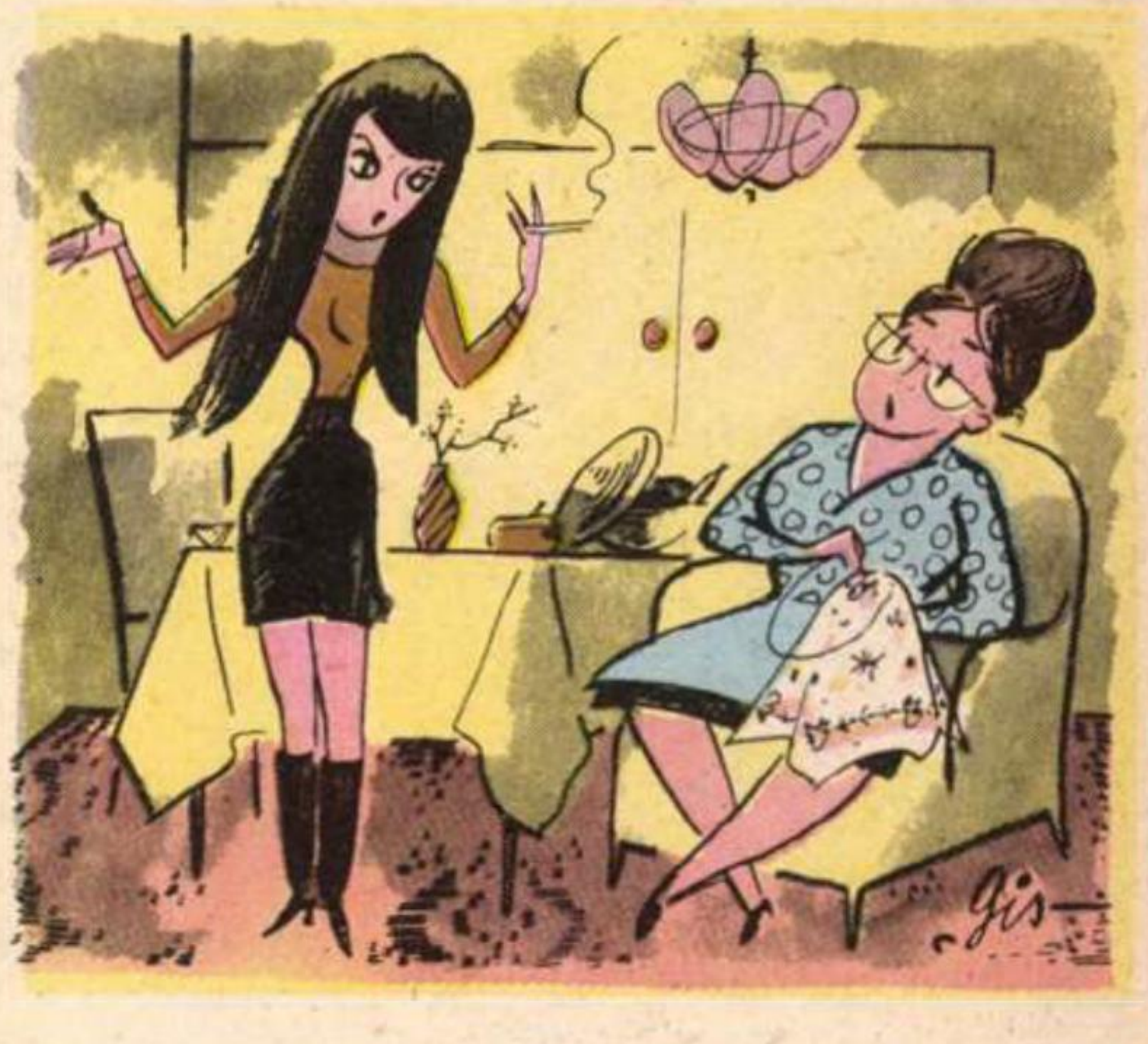

– És mi a foglalkozása a vőlegényednek?
– Nem tudom, mama! Még csak féléve járunk együtt!

Hegedűs István rajza

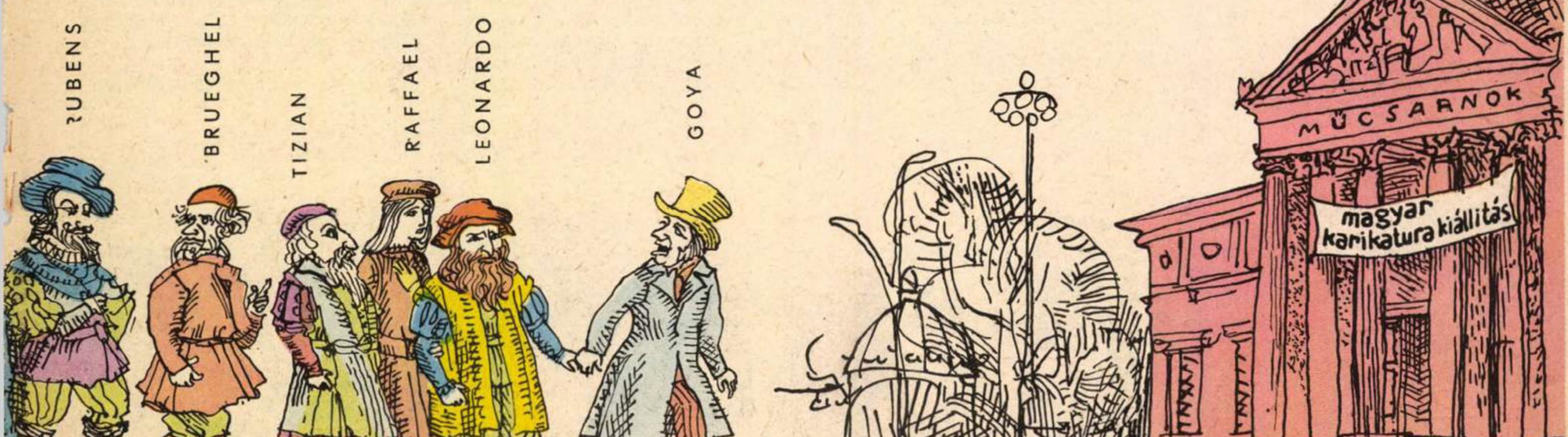

– Gyerünk át egy jót nevetni!

MIRELIT NAPOK

MIRELIT-CSIRKE

MIRELIT-ZÖLDBORSÓ

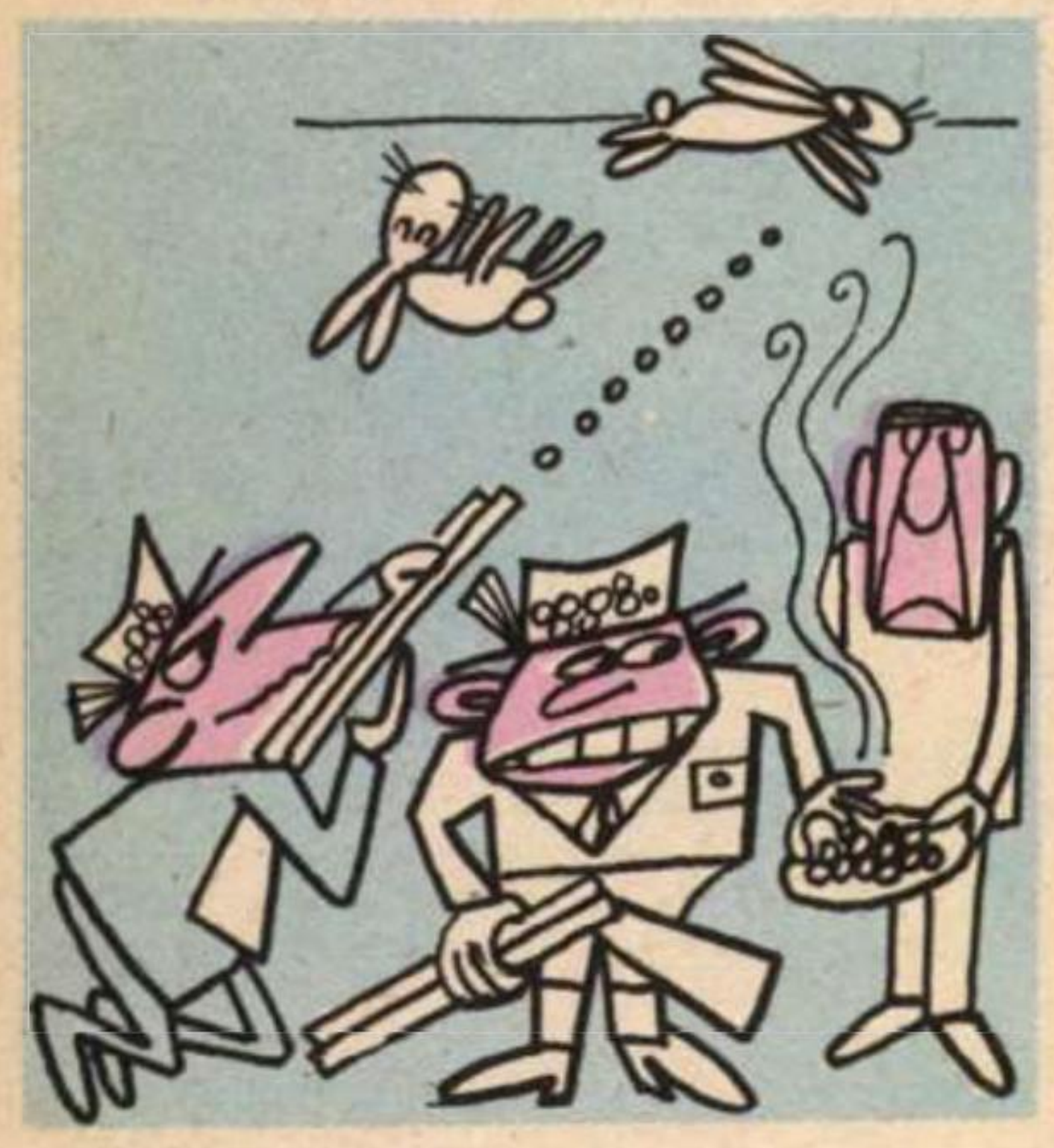

MIRELIT-JÉGPULT

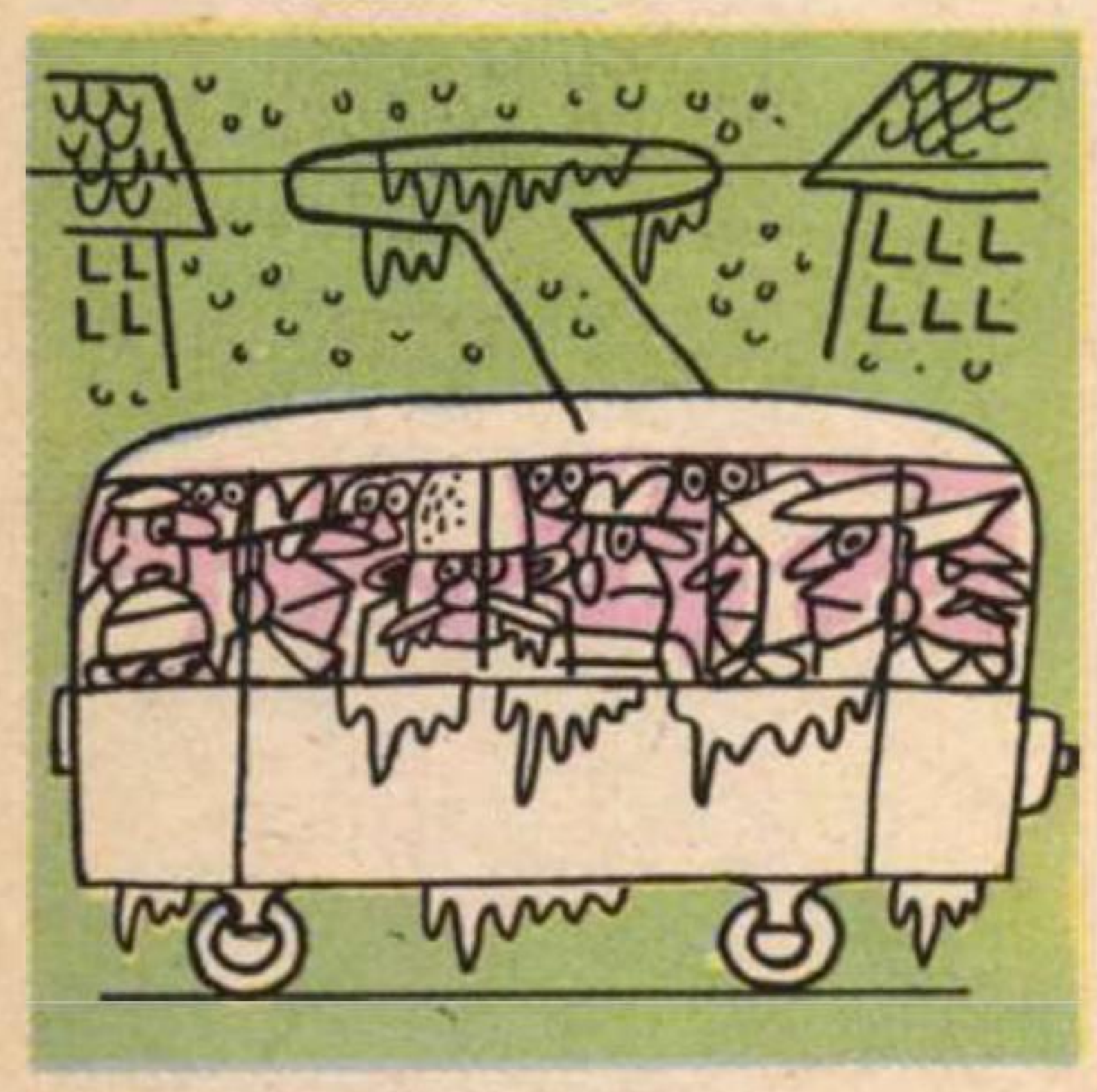

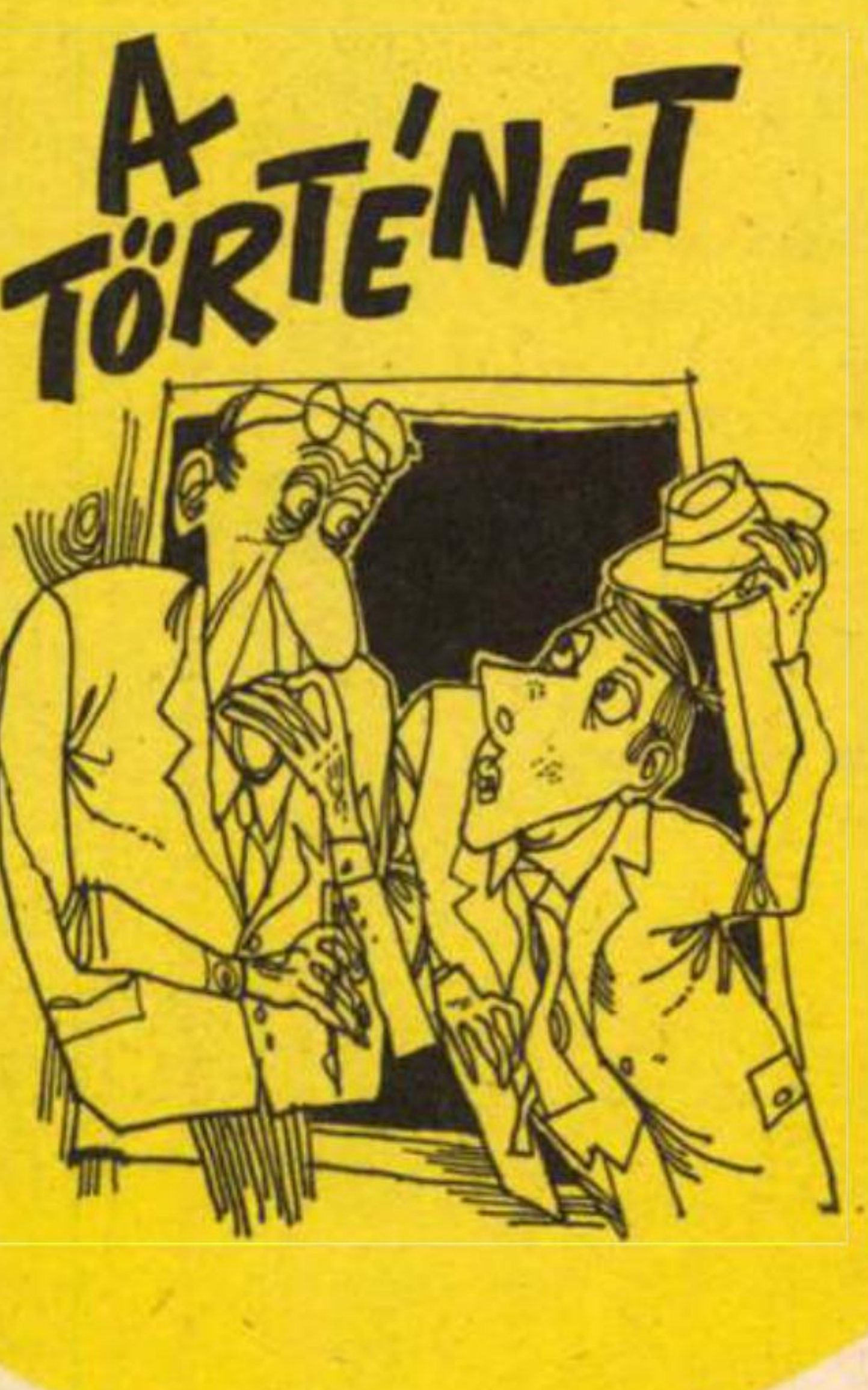

Már negyed tíz is elmúlt öt perccel, amikor lihegve esett be a hivatal előszobájának ajtaján Kovács Menelaos, a fiatal könyvelő. Különös keresztnevét különben annak köszönhette, hogy köznapi vezetéknevét szülei egy kissé fel akarták erősíteni. De nemcsak keresztnevéről volt nevezetes, hanem arról is, hogy megrögzött későnjáró volt, mivel csak rettenetes nehézségek közepette tudott felkelni reggelente. Kopasz és szigorú főnöke már ott állt az előszoba ajtaja mögött, s amikor Menelaos berobbant, gúnyosan nézett az órájára.

— Istenem, hogy múlik az idő! — mondta azzal a maró szatírával, amely előbb-utóbb minden főnökben kifejlődik. — Bizony, az idő nem áll meg. Pusztulunk, veszünk, aztán jönnek a fiatalok! Hát mi volt, kartársam? Elaludt? Defektet kapott a busz? Vagy elrontotta a gyomrát? Hozott igazolványt a mamájától? Nos?

Menelaos elfúlva kért türelmet, majd így suttogott:

— Rettenetes kalandom volt ... egy pillanat ... füüüü ... tessék elképzelni ... leszállok a buszról a Bükk utcánál ... és akkor kétségbeesett női sikoltást hallok a mellékutcából ... rajtam kívül senki oda se figyelt, mindenki ment a maga dolga után ... tetszik tudni, milyenek az emberek ... részvétlenek, közömbösek a más baja iránt ... én azonban befordultam a mellékutcába ... hát mit látok! Egy meztelen fiatal nő rohan ki a kapun sikoltozva ... pillanat, csak kifújom magam ...

A főnök felfigyelt.

— Ejha! — mondta, aztán Menelaos vállára tette a kezét. — De ne ácsorogjunk itt kint az előszobában, gyerünk be hozzám, nyugodtan mondja el, mi történt. Ott hagytuk el, hogy meztelenül szaladt ki egy csinos fiatal nő ebben a hidegben.

Már ott ültek az igazgatói szobában. Menelaos rekedt hangon beszélt tovább:

— Nem lehetett több húsz évesnél. Karcsú volt és kékesen csillogó fekete hajú. Nehéz lenne elfelejteni a mozgását. Mint egy párduc, komolyan mondom, az ember így képzeli el a párducot. Utánafutottam és határozott mozdulattal ráadtam a kabátomat. Először tiltakozott. Hagyjon, hagyjanak meghalni! Így kiabált. Mondom neki, nem hagyom, hogy halálra fagyjon, különben is még az egész élet előtte áll, várja a rózsás jövő családi melege. Erre már nem tiltakozott. Megkérdeztem, mi történt. Azt mondta, inkább leharapja a nyelvét, de nem mondja meg. Akkor azt kérdeztem, hova akar menni. Azt mondta, hogy minden áron el kell jutnia a mostohaanyjához. Megállítottam egy szabad taxit, betuszkoltam a nőt, majd én is beszálltam. A nő megmondta a sofőrnek, hogy a Galócza tér 3. szám alá vigyen minket. A sofőr nem vett észre semmit, csak a nő tüsszögésére lett figyelmes. Amikor a Galócza térre értünk, alig fizettem ki a taxit, a nő indulatosan így kiáltott: „Tessék, itt a kabátja, most már ne molesztáljon tovább!” Alig tudtam megakadályozni abban, hogy le ne vegye a télikabátomat. Felmentem vele a hatodik emeletre. A torreádor-induló ütemére csöngetett a nő az ajtón. Hosszú csend után nyílt az ajtó. Amennyire meg tudtam állapítani, mostohaanya semmiesetre sem lehetett az illető, inkább egy hatalmas termetű, középkorú férfi volt. törve beszélt magyarul, és amikor a nőt megpillantotta, megdöbbenve kiáltott fel: „Szerencsétlen, meg te mondtad neki?!” A nő az arcát eltakarva válaszolt: „Megfenyegetett. Már a telefon után nyúlt!” A férfi hátratántorodott és szinte magának suttogta: „Ez nem is lehetni igaz ...” Aztán mintha csak akkor vett volna észre, így kiáltott: „Kicsoda férfi ez?” A nő vállat vont: „Ja? Ő adott rám egy kabátot!” Már vette is le a télikabátomat, és megkérte a férfit, hogy hozza ki neki a fürdőszobából a pongyoláját. „Erre bezzeg vagyok én jó!” — morgott a férfi, de engedelmeskedett. Aztán ráadta a nőre a pongyolát, majd kiment a konyhába kávét darálni, ezúttal minden felszólítás nélkül. A nő ekkor elmosolyodott és fürkésző tekintettel nézett rám, majd barátságosan csak ennyit mondott: „Ne haragudjon, de az a szörnyű látvány megrendített. Ha nem láttam volna, magam sem hinném el. De igaz. Ide figyeljen! Rolando tíz perc múlva elmegy, már várják a bonctani intézetben. Akkor mindent elmondok!” Mondtam neki, hogy sajnos, nem várhatok, nekem már régen bent kellene lennem a hivatalban, még nem bontottuk le a pénzügyi tervet, Macskovicsné pedig már sürgeti a központból, ugye nem veszi rossznéven, de mennem kell. Ezzel elköszöntem és rohantam be, de sajnos, így is elkéstem, nagyon sajnálom!

— Ugyan! — legyintett a főnök. — Az a félóra igazán nem számított volna. Nálam a munka a fontos és nem a blokkolás. Azt nem értem, miért volt Rolando úgy kétségbeesve. Maga mire gyanakszik? Mégis ott volt, körül tudott szimatolni.

Menelaos vállat vont.

— Fogalmam sincs. A nő azt mondta, holnap reggel kilenckor, ha akarok, találkozhatom vele a belvárosi főpostán, de egy darabig tegyek úgy, mintha nem ismerném, és csak akkor menjek oda hozzá, ha hármat köhög. Mondtam neki, sajnos, nem hiszem, hogy el tudok menni, a tervmunka ...

— Mit nyavalyog mindig azzal a tervmunkával? — szakította félbe a főnök. — Magának az a baja, hogy azt hiszi, nélkülözhetetlen. Mit gondol, megáll, a verkli, ha nem maga csinál mindent? Csak találkozzon nyugodtan azzal a nővel! Sok dolgot nem látok itt tisztán. Mit keresett a nő a Bükk utca táján? Na jó, holnap talán többet tudunk.

Menelaos hamar elvégezte hivatalos munkáját, majd egy üres papírlap előtt töprengett. „Hogyan tovább?” — suttogta. — „Hogyan mászok ki ebből a marhaságból?” Szinte hallhatóan zakatolt az agya. Mi lenne, ha másnap azt mondaná, hogy a nő helyett Rolando jött be napszemüvegben? Amikor észrevette őt, villámgyorsan kiszaladt a postáról, hiába üldözte, egérutat nyert, mert azt hitte a szerencsétlen, hogy az a személy, aki télikabátot ad egy idegen nőre, talán titkos megbízatást vállalt. Ezzel a folytatással megússza a másnap reggelt és elég, ha fél tízre jön be.

Megcsóválta a fejét. Nem volt elégedett magával. Annak, aki szeret reggelenként lustálkodni, gondolta sóhajtva, talán valamivel jobb írónak kellene lennie.

Feleki László

MIRELIT-ÜGYINTÉZŐ

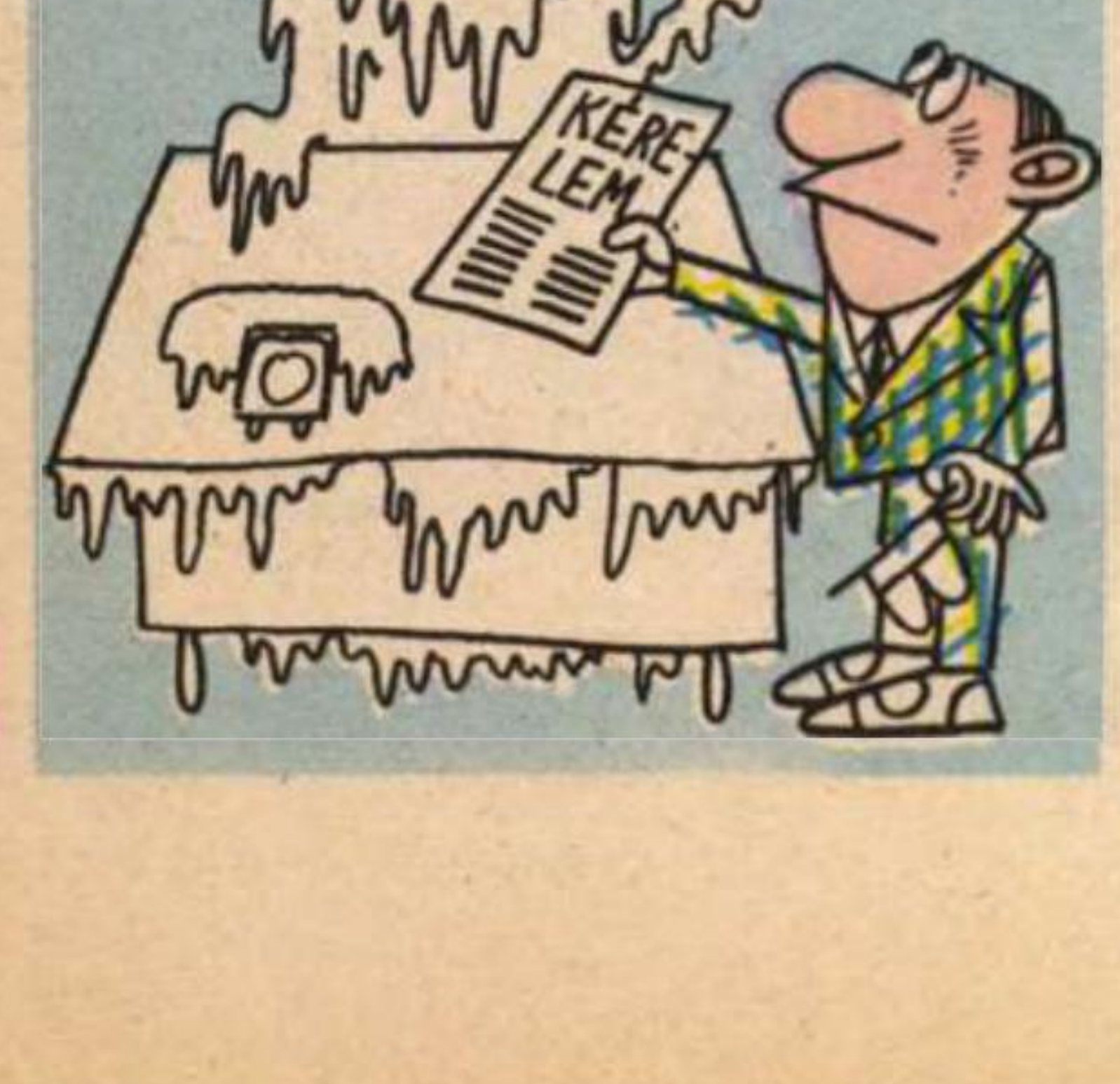

MIRELIT-SZÁLLÓ

MIRELIT-HÁZASSÁG

MIRELIT-KÖZÖNSÉG

DICSEKSZIK A GYÁRIGAZGATÓ

Endrődi István rajza

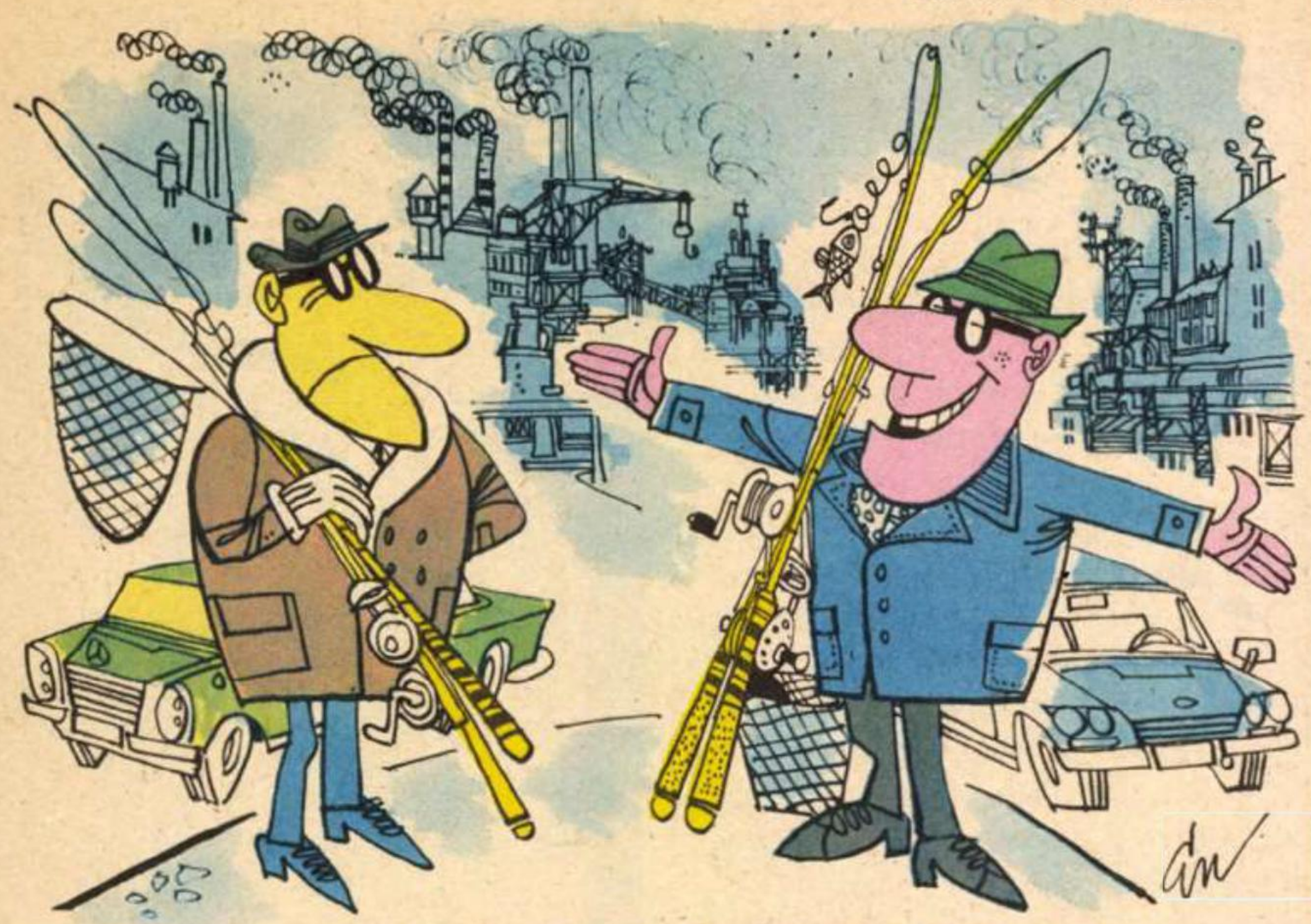

– Képzeld, a legutóbbi külföldi utamon ekkora devizát fogtam!...

GONDBAN AZ AMERIKAI HADKIEGÉSZÍTŐ PARANCSNOKSÁG VEZETŐJE

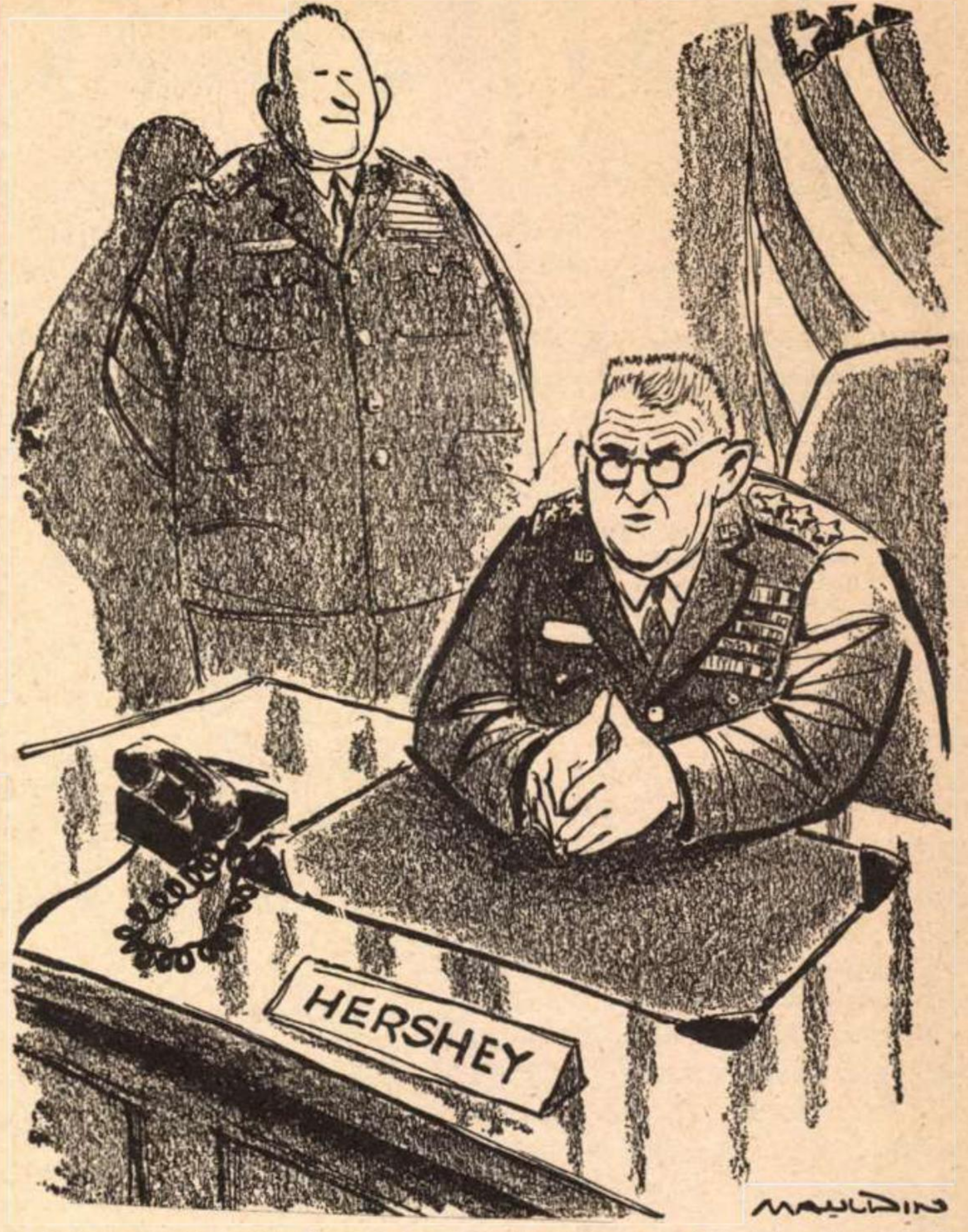
HERSHEY
MAULDIN

– Kellene már valamilyen lehetőséget találni a háború ellen tiltakozó középkorúak behívására is...

(A párizsi „International Herald Tribune”ből)

OBJEKTÍV NEHÉZSÉG

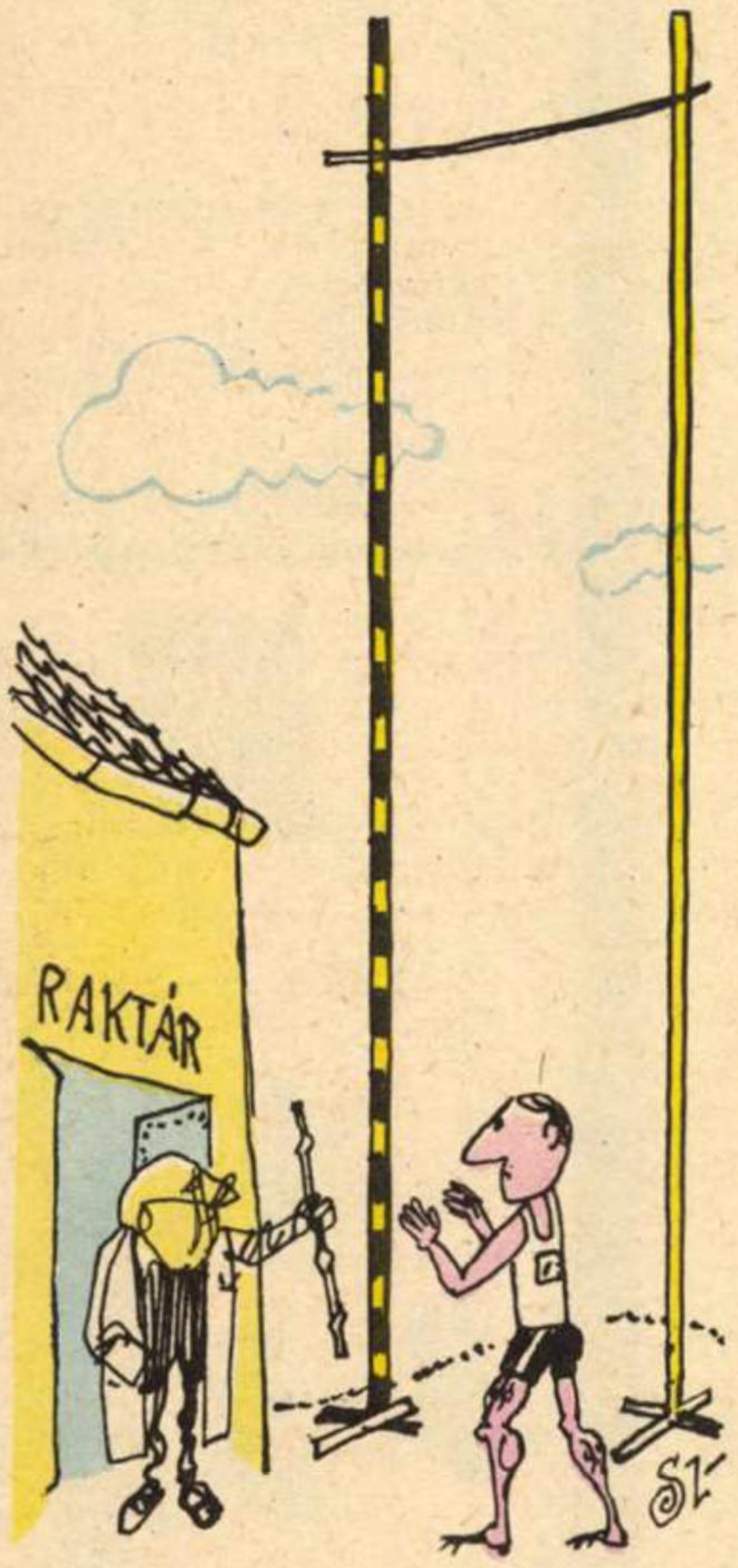

MUNKÁSVONAT

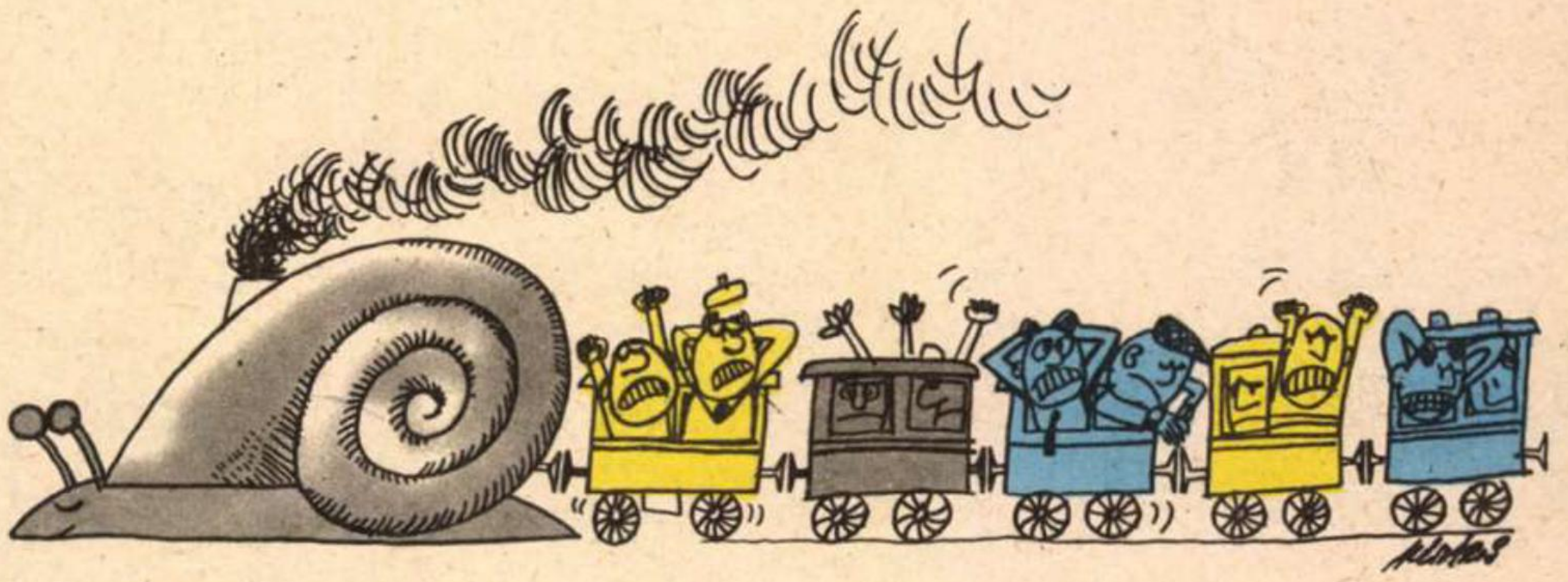

* * *

LELTÁRI DARAB

– Utána kérem vissza

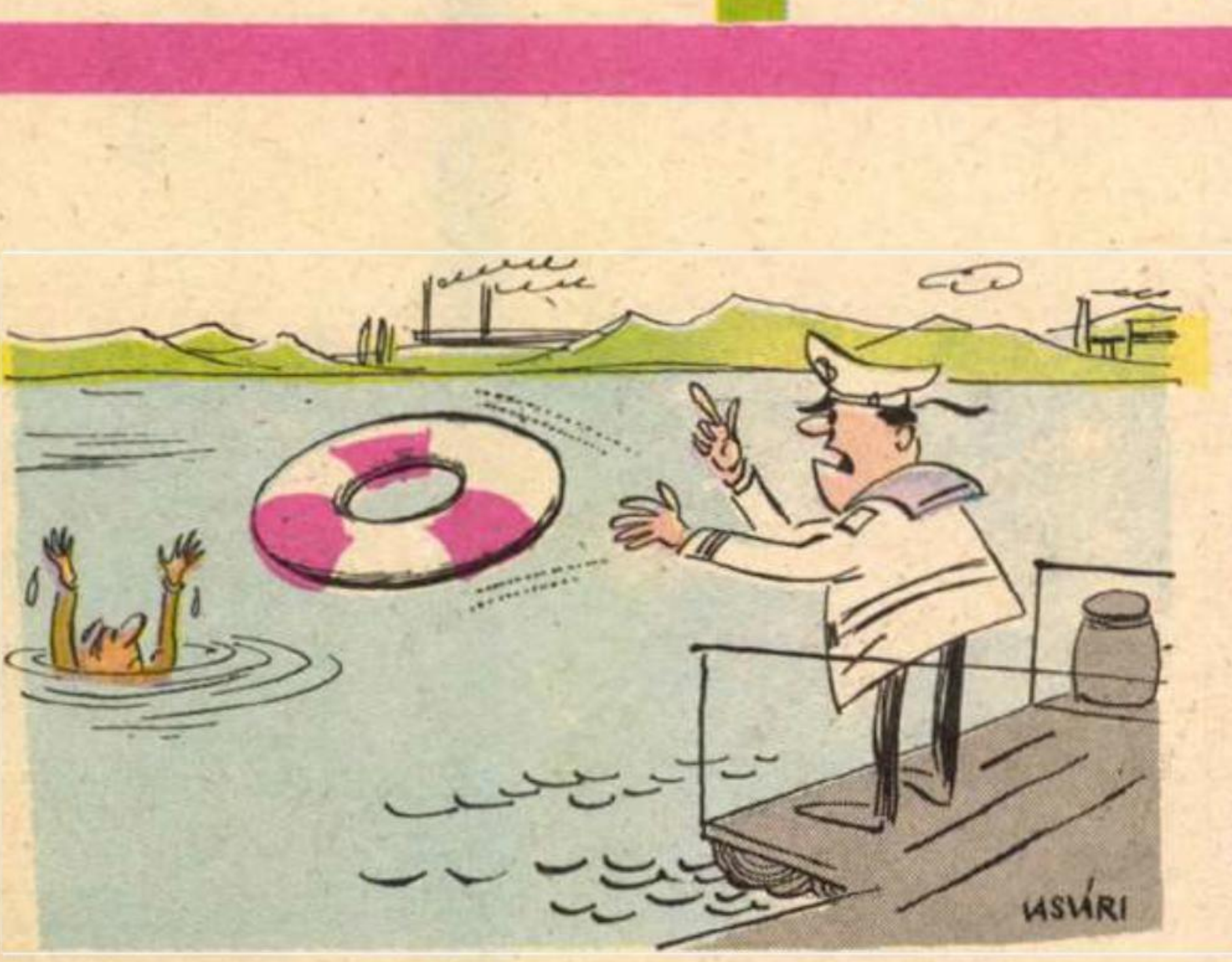

CSALÁDI ÖRÖM

Endrődi István rajza

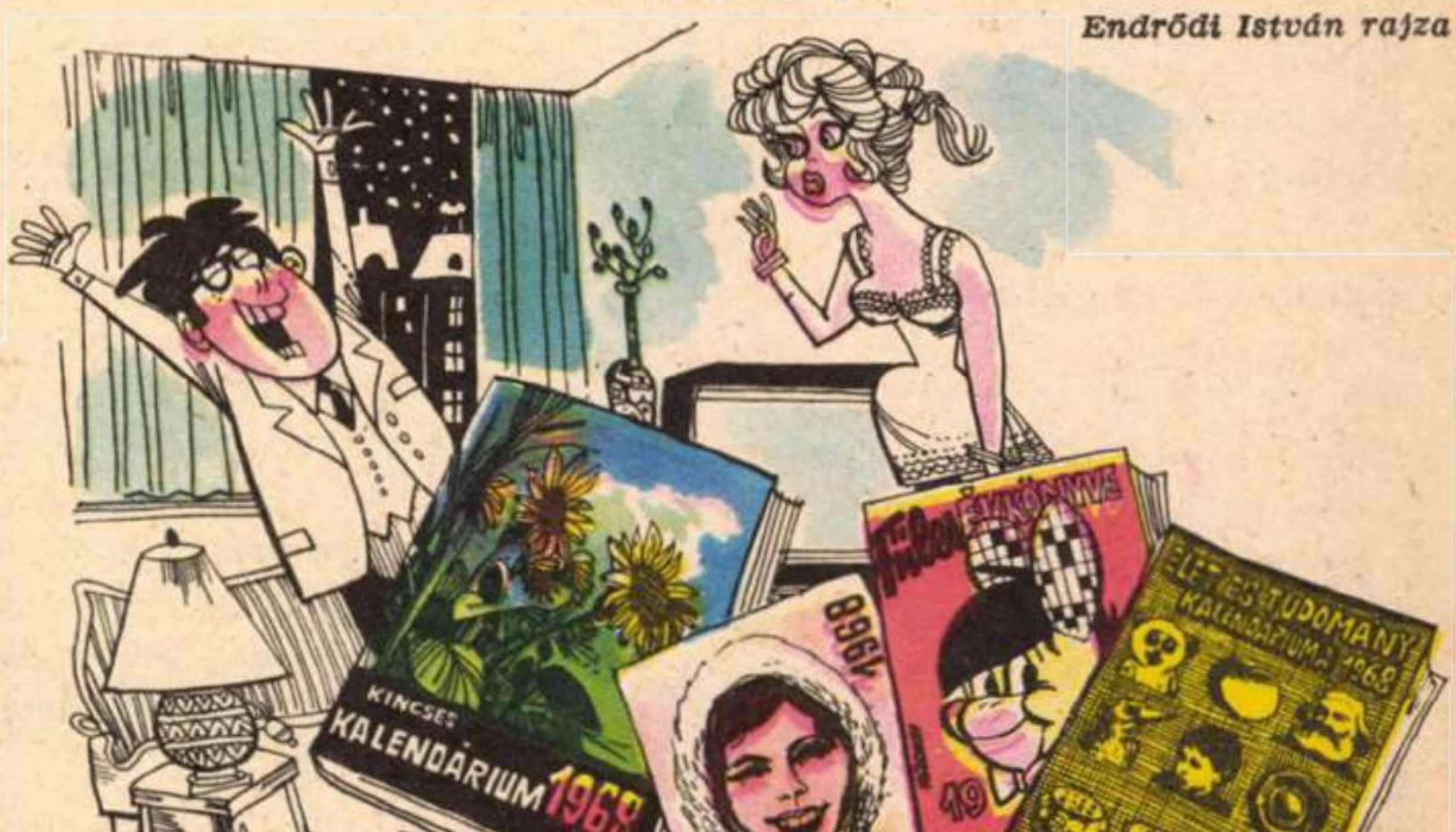
KINCSES KALENDÁRIUM 1968
1968
A NŐK LAPJA ÉVKÖNYVE
ÉVKÖNYVE
19
ÉLET ÉS TUDOMÁNY KALENDÁRIUMA 1968

– Hurrá, nem fogunk unatkozni a hosszú téli estéken!...

bűn és bűnhődés

1967 december 23-án a mentők az idegsebészetre szállították egy utcai baleset áldozatát: Freitag Albin, 47 éves tisztviselőt. Az elővigyázatlan ember könnyelműen átfutott az úttesten és szinte belefutott egy arra haladó gépkocsiba, amely már nem tudott lefékezni.

A gázolásnál ért ütés következtében a tisztviselő agyrázkódást szenvedett és szövődményképpen teljes emlékezetkiesés lépett fel. Állapota nem életveszélyes.

*

1967. december 18-án, a Közületeket Felbecsülő Vállalat, házi ünnepség keretében, rendkívüli jutalmakat osztott ki dolgozói között, s Freitag Albin, a vállalat portál-osztályának főelőadója nem részesült az igazgatói jutalmazásból. A tisztviselő felháborodva vette tudomásul az esetet, s elhatározta, hogy kegyetlenül megbosszulja az igazgató viselkedését. Még aznap este összeült egy minden hájjal megkent, cinikus barátjával, s pokoli tervet gondoltak ki.

*

A vállalat igazgatójáról, doktor Soltvadkerti Szaniszlóról mindenki tudta, hogy szenvedélyes bélyeggyűjtő. Ez volt a mindennapos szórakozása, munka után otthon a bélyegeivel foglalkozott. Egyébként is igen puritán, kifogástalan magánéletet élő férfi volt, példásan élt feltűnően szép feleségével, Ildikóval.

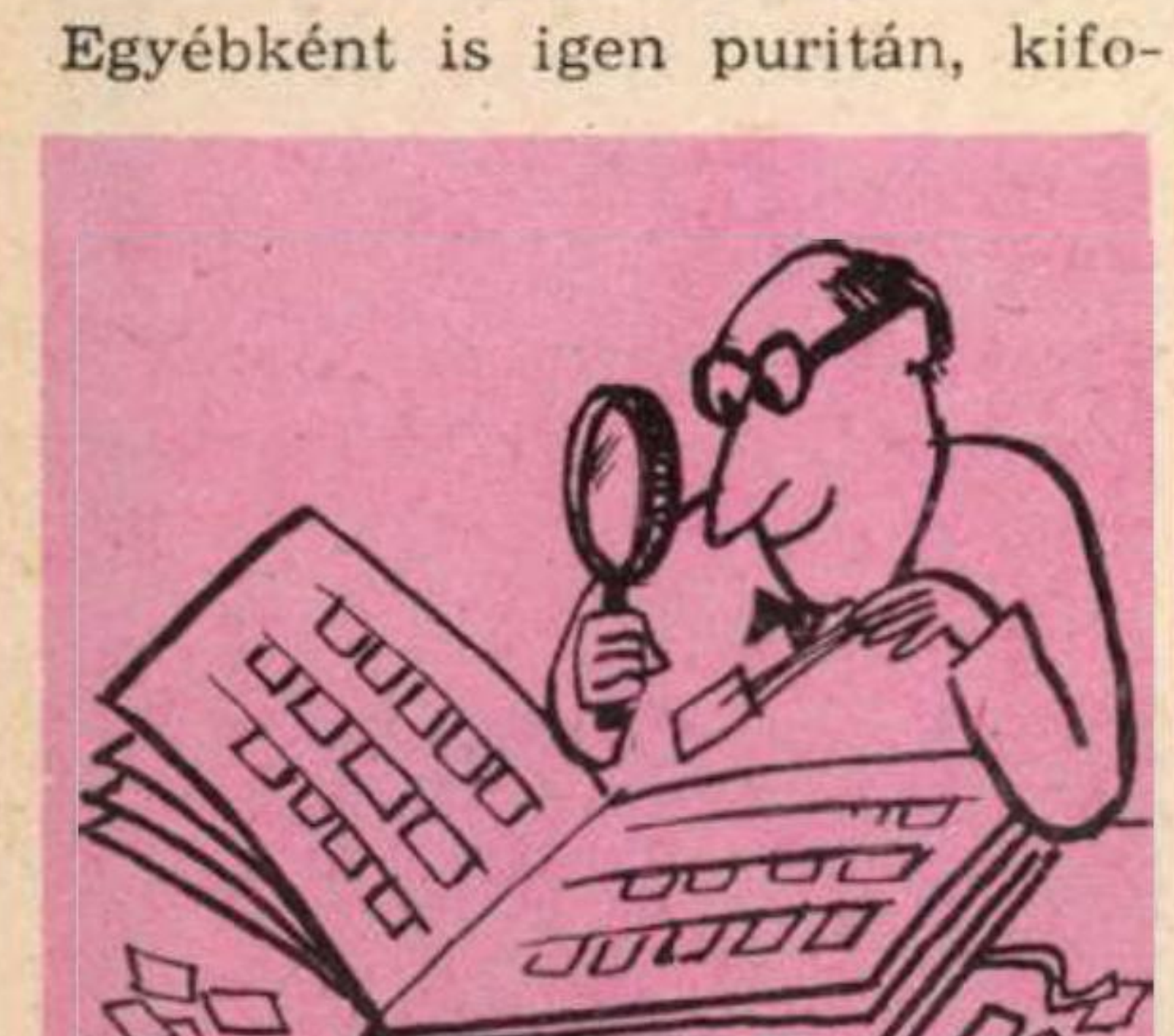

1967. december 20-án, délelőtt 10 órakor, egy rokonszenves férfihang kereste telefonon az igazgató feleségét:

— Doktor Csonka vagyok, — mutatkozott be az ismeretlen férfi az asszonynak. — A férje kollégája, de kérem, hogy ez a beszélgetés köztünk maradjon. Tudom Szaniszlóról, hogy bolondja a bélyegeknek, s szívesen szereznék örömet kedves barátomnak és kollégámnak. Ezért azt kérdezem, asszonyom, hogy vásárolt-e már karácsonyi ajándékot a férjének?

— Vásároltam, — mondta Ildikó a telefonba —, de ez mellékes. Mire gondol?

— A nagybátyám felszámolja a bélyeggyűjteményét. Vagyis kiárusítja, nehéz anyagi helyzetben van az öregúr, szóval érti. Önt igazán szívesen fogadná, s néhány különösen szép sorozatot kiválaszthatna Szaniszlónak. De csakugyan köztünk maradjon a dolog, mert Szaniszló, amilyen puritán, még ilyen szívességet sem igen szeret elfogadni a beosztottjaitól.

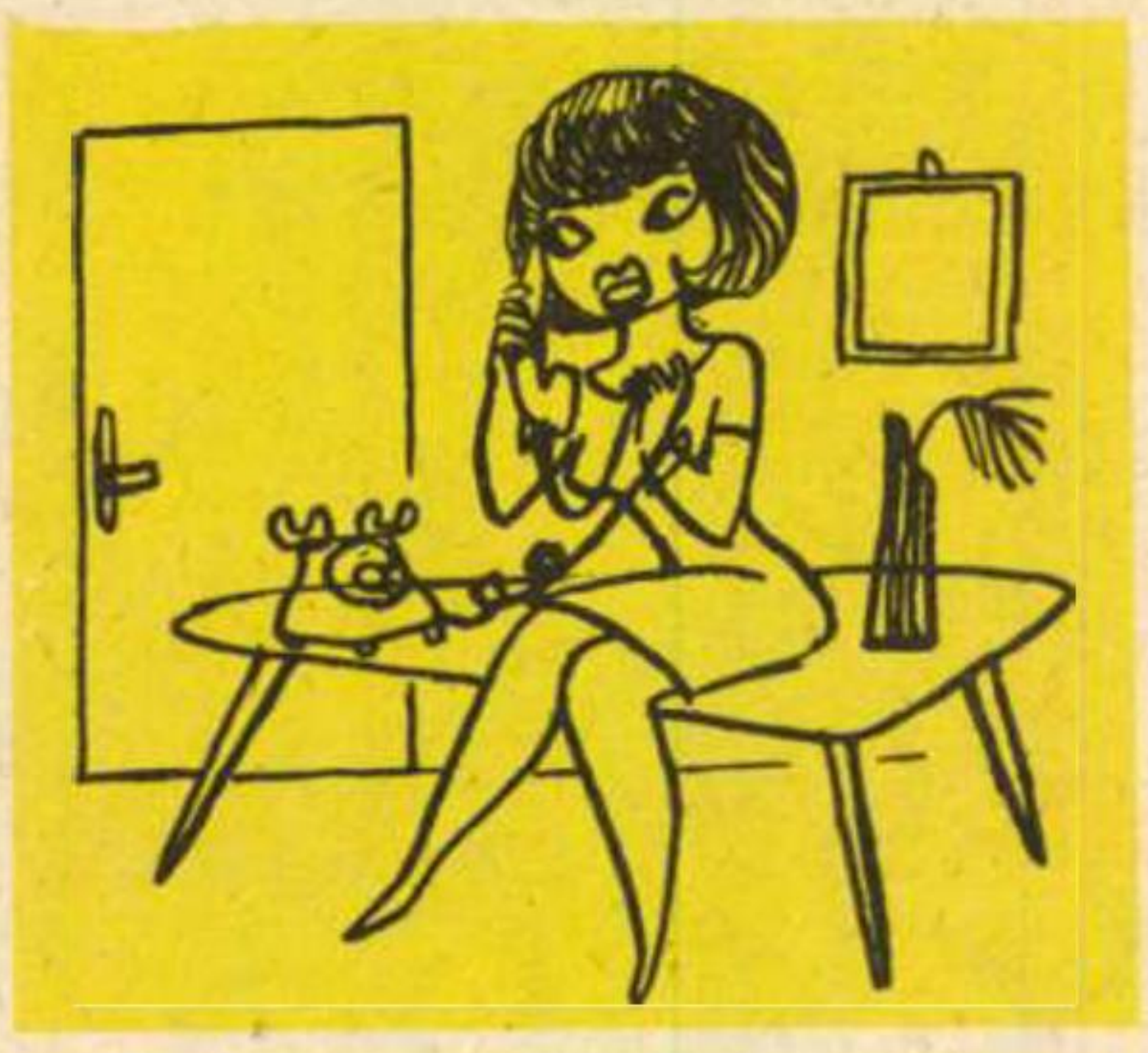

— Ön igazán kedves, — mondta lelkesen Ildikó. — Szerzek egy kis pénzt.

— Ne legyen rá gondja — mondta a rokonszenves telefonáló. — Újév után ráér a pénz.

— Ön igazán aranyos és figyelmes — mondta lelkesen az asszony.

*

Freitag Albin elégedetten nézett össze a telefonálóval. Azzal munkához láttak. Italokat, hangulatlámpát vásároltak, s a jóbarát agglegény-lakását pásztoróra hangulatra készítették elő.

Freitag egy másik ismerősétől kölcsönkért egy bélyeggyűjteményt, egy délelőttre.

— Amikor az asszony feljön hozzám — mondta a barát — lehúzom a redőnyt, bekapcsolom a magnót, kitöltök a poharakba. Te a szemközti eszpresszóból figyelsz, s azonnal futsz az igazgatóhoz, közlöd vele, hogy a hűséges felesége felment egy legénylakásra, kocsiba vágod és idehozod. Én zavarban leszek, azt mondom, hogy csak a bélyeggyűjteményemet jött megnézni.

Az ismeretlen, rokonszenves férfi másnap megbeszélés szerint felhívta az asszonyt.

— A bácsikám 23-án, délelőtt várja önt.

*

1967. december 23-án, délelőtt, midőn doktor Soltvadkerti Szaniszlóné befordult a Stáció utca 75-be, Freitag Albin kifutott a szemközti ház eszpresszójából, átfutott az úttesten, hogy a taxi-megállóhoz rohanjon. Sietségében belefutott egy gépkocsiba, amely elgázolta őt.

A balesetet követően — miután a sérültnél emlékezetkiesés állt be, — személyi igazolványa alapján felhívták a munkahelyét, s az igazgató, értesülve beosztottjának szerencsétlenségéről, azonnal az idegsebészetre sietett.

*

Miközben doktor Soltvadkerti Szaniszlóné bélyegeket válogatott egy kellemetlen modorú férfi lakásán, a férje Freitag Albin betegágya mellett ült, s szeretettel simogatta a sebesült kezét.

— Nem ismersz? Na, gondolkodj csak, nézz rám, hát csakugyan nem tudod, hogy ki vagyok? — mondogatta szeretettel az igazgató.

— Ö... ö... ö... — felelte a tisztviselő. S mintha oszlani kezdett volna a köd a koponyáján belül. Rettenetesen gondolkodott: valami derengeni tetszett, hogy ki ez az ember itt az ágya szélén, s hogy mit is kellene mondjon...

— Az asszony... a feleség...

— Mondd csak — biztatta az igazgató...

— Megcsal... megcsal... — a beteg homlokán kidagadtak az erek.

Az orvos megérintette az igazgató hátát:

— Nem szabad erőltetni. Pihenjen csak, barátom — mondta a sebesültnek.

Szavaira az igazgató is tapintatosan elköszönt.

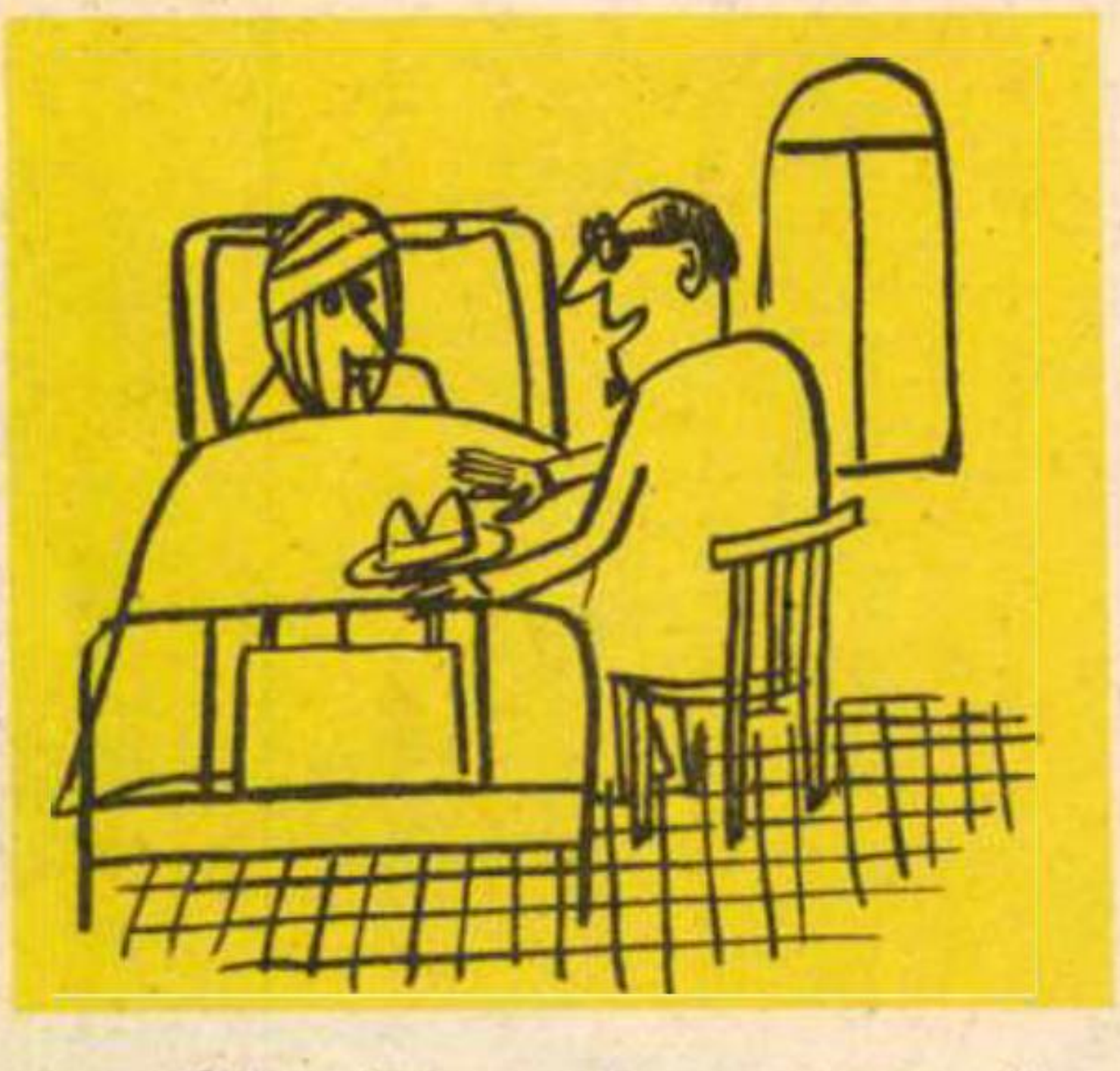

— Pihenjél csak, — mondta Freitag Albinnak, — és ne gondolkodjál semmin. Legyél nyugodt, én majd mindennek utánanézek.

Magához vette a beteg lakáskulcsát és elment.

*

Tizenöt perccel később az igazgató és gépkocsivezetője felment a balesetet szenvedett kolléga lakására és tetten érte Freitag Albin feleségét, amint a lelkiismeretlen asszony éppen csalta emlékezet-vesztett férjét a gázóraleolvasóval.

Somogyi Pál

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

EHETI HIRDETÉSEINK

Érdemes meghallgatni
Foto Fáni tanácsait

Exponáljunk helyesen!
JANUÁRI tanácsom:
Napsütésben
havas időben 8 bl. 1/50 mp.
Borús időben 4 bl. 1/25 mp.

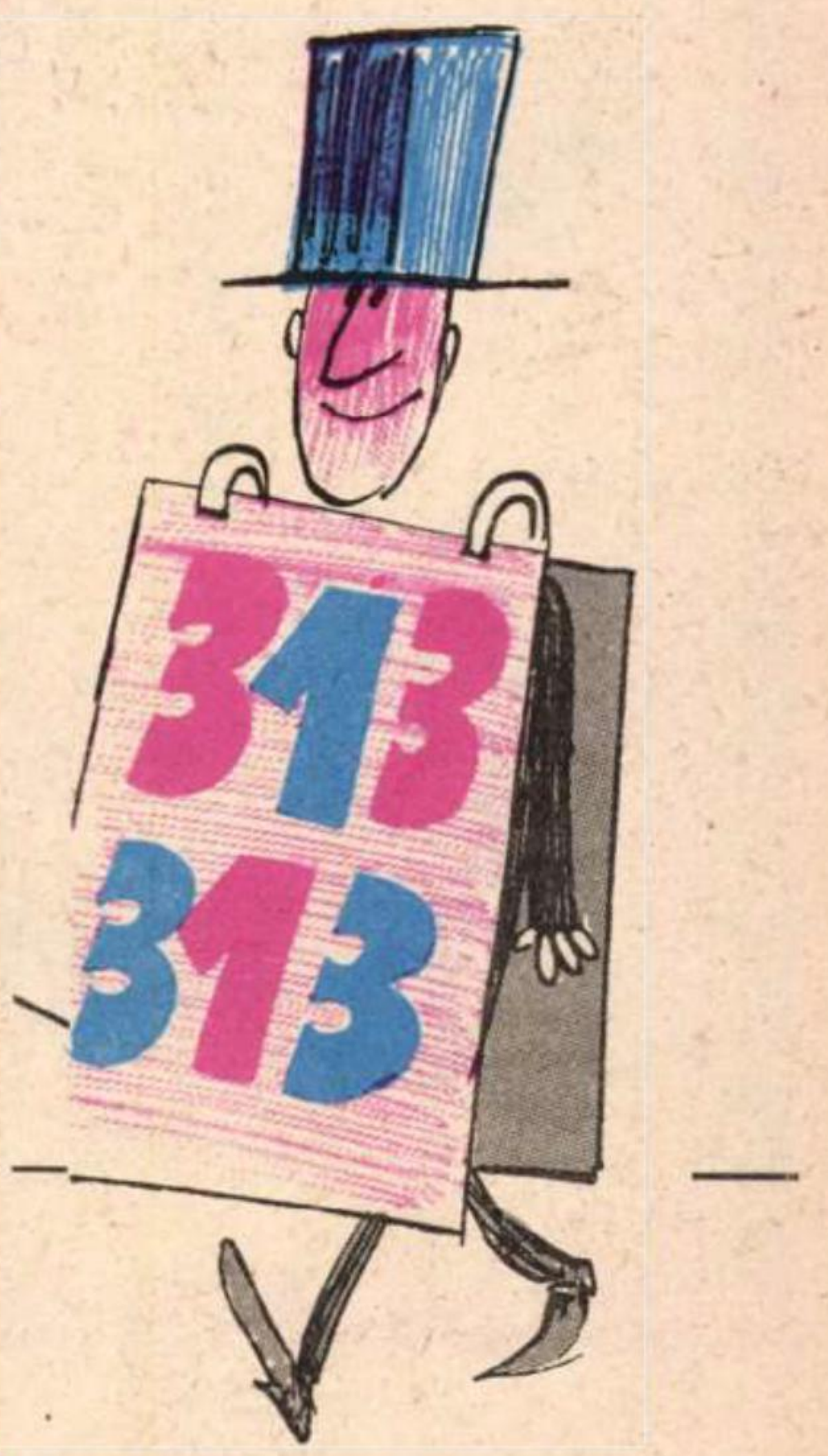

RÁDIÓ,
TELEVÍZIÓ,
ÉS HÁZTARTÁSI
GÉPEK JAVÍTÁSA
OTTHON IS!

HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP ½8 – 19-ig
VASÁRNAP 9 – 13-ig

E HETI HIRDETÉSEINK

ÉLET BIZTOSÍTÁS

-Biztosítlak: örökké szeretlek!

Fel a hegyekbe!

kellemes a társasutazás
MÁVAUT
különjárattal

ENGELS TÉRI PALYAUDVAR
Telefon: 18–28–28.

ERÉNYES NŐ

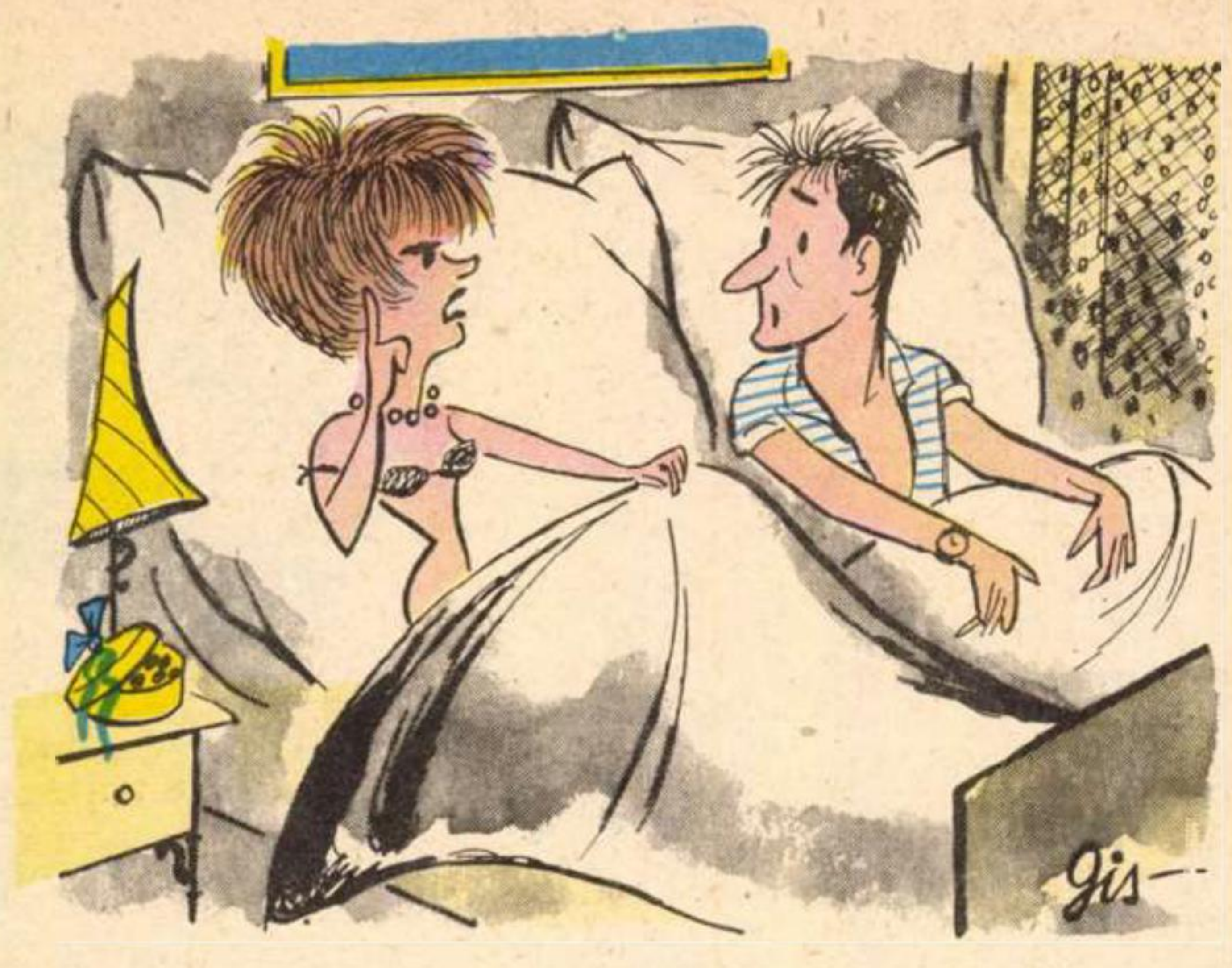

– Figyelmeztetem, Béla, egyelőre csak arról lehet szó, hogy néha együtt elmegyünk egy-egy hangversenyre!

IDEGENFORGALOM

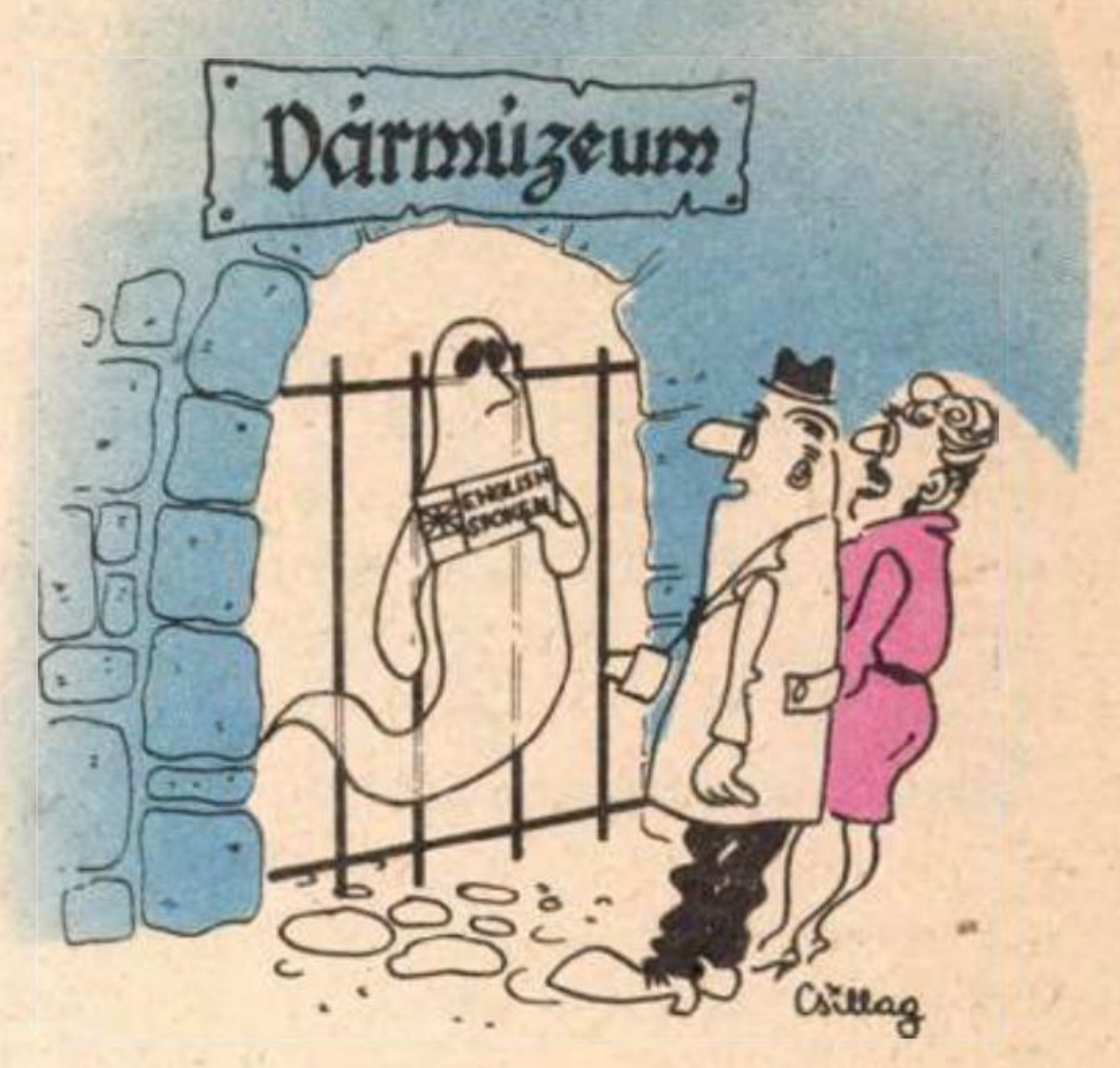

Irka-firka

Szegény ország is lehet tapasztalatokban gazdag.

*

Egyre több olyan ifjúval találkozom, aki körszakállt visel. Most ez a divat. Némely ember élesen kikel ellene, de szerintem a saját szakállára bárki megnövesztheti a saját szakállát.

*

Dr. N. olyan feltűnően okos, hogy az emberek megfordulnak utána az utcán.

*

Nem kell az ördögöt a falra festeni, mert rumlit csap a HKI!

*

Csoda.

Cseng odahaza a telefon. Felveszem a kagylót. Megszólal valaki a drót túlsó végén:

— Halló, itt egy ismeretlen férfihang beszél!

*

A férfi a nő múltjára kiváncsi, a nő pedig a férfi jövőjére!

*

Kilencesztendős koromban udvaroltam egy szép kislánynak, de, sajnos, hamarosan kiderült, hogy csak a zsebpénzemért szeret...

*

Az élet a legjobb sminkmester.

*

A rossz és a jó tulajdonságok a legtöbb emberben kiegyenlítik egymást. Ipszilon például roppant buta, de legalább betegesen gyanakvó.

*

B. csak azért nem akar űrhajós lenni, mert fél, hogy amíg ő a Marson van, idehaza megfúrják.

*

Párbeszéd:

— Bárcsak nyerném a totón!

— Miért, mit csinálnál a pénzzel?

— Ellottóznám!!

Dalmáth Ferenc

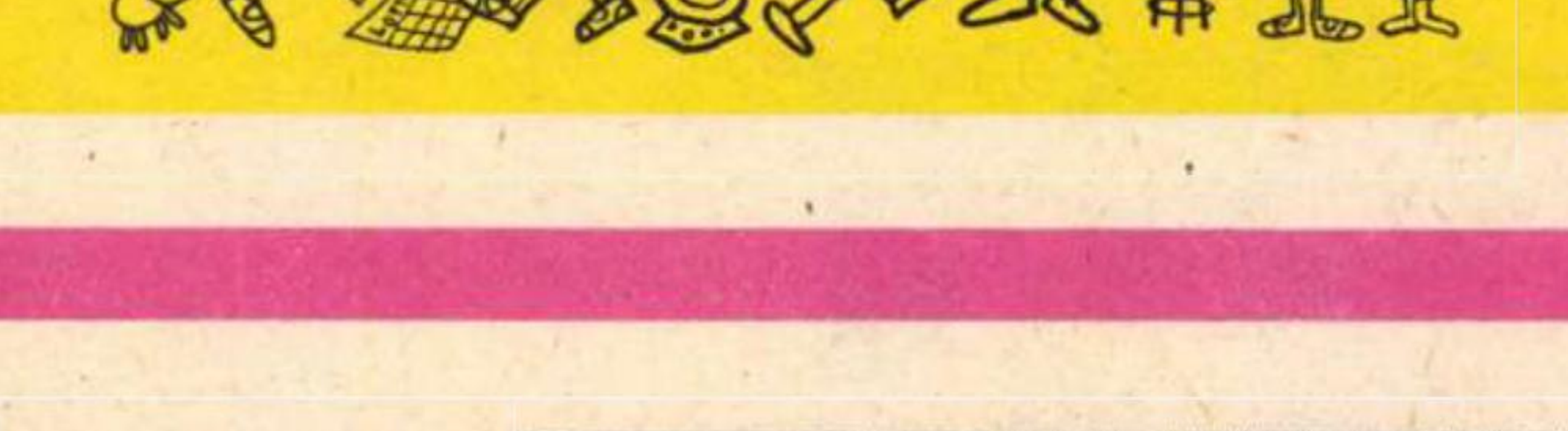

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINDENT ELSÖPRŐ SIKER...

Kár, hogy már megszűnt a Ludas Matyi Arany Kuka-mozgalma! A lépcsőházunkban felgyűlt (a képen is jól látható) szeméttengerrel mi is szívesen beneveztünk volna a szemetes budapesti házak „nemes" vetélkedőjébe, s minden bizonnyal nagy sikert arattunk volna!

Persze, mi azzal is megelégednénk, ha panaszunk csupán a VII. kerületi Ingatlankezelő Vállalat berkeiben aratna mindent elsöprő sikert — és mindent elsöpörtetnének a lépcsőházunkból!

A VII. Dob u. 82. sz. ház lakói

SPORTEMBER

Halkan és szerényen kopogtattak az ajtón.

— Tessék! — kiáltott ki Klepcsányi, a neves sportegyesület, az YSC elnöke.

Cingár, kissé hajlott hátú, negyvenöt év körüli férfi lépett a szobába. Zavartan gyűrögette a kalapját.

— Miben állhatok rendelkezésére? — kérdezte türelmetlenül Klepcsányi.

A jövevény aprót köhintett, aztán tiszteletteljesen megszólalt:

— Sportoló szeretnék lenni. Bocsánat, ne tessék közbeszólni. Igaz, hogy már nem vagyok mai gyerek, a felépítésem cseppet sem ideális. Megmondom őszintén: a harmadik emeleten lakom, és mire felérek, bizony alaposan elfáradok. Sajnos, nem vagyok olyan szerencsés, hogy adottságom, tehetségem legyen a sportoláshoz. de kérdem tisztelettel: igazságos ez? Hátrányban legyek a többiekkel szemben csupán azért, mert nekem nincsenek olyan izmaim? Egyébként van önkritikám. Nem akarok én világhírű klasszis lenni. Arra gondoltam, hogy örökös tartalék lehetnék. Minden csapatban vannak olyan sportolók, akik nem vesznek részt a nagy mérkőzéseken. Csak eljárogatnak az edzésekre. Együtt ünnepelnek klubjukkal a győzelmi banketten, és ha vesztett a csapat, ők is lógatják az orrukat. Tessék engem szerződtetni, mint örökös tartalékot. Az életmódom rendkívül sportszerű. Engem nem kell éjszakai lokálokból a pezsgős vödör mellől elragadni, hogy „Mars haza! Holnap döntő mérkőzés lesz!” Kizárólag csipkebogyószörpön élek és mulatót még filmen sem láttam. A sportoló másik ellensége: a szoknya. Kérem tisztelettel, erről nálam szó sem lehet. Szerelem nincs az életemben, mert számomra csak a feleségem létezik. Tehát az életmódom rendkívül sportszerű. Hivatkozhatnak rám a renitens játékosoknál. A külföldi utakról egyenes derékkal mennék a vámvizsgálatra. Nálam nincs semmiféle devizakihágás. S mit kérek mindezért? Egy klubigazolványt, mely feljogosít, hogy az YSC zártkörű éttermében harminc százalékos kedvezménnyel fogyaszthatom a marhapörköltet. S persze, némi anyagi juttatást is várok. Később, ha esetleg nincsenek megelégedve velem, közös megegyezés szerint sértődötten visszavonulok. Miután versenyen majd soha nem veszek részt, csak dicsőséget hozhatok a csapatra, — fejezte be meggyőző érveit a látogató, és várakozásteljesen nézett az YSC elnökére.

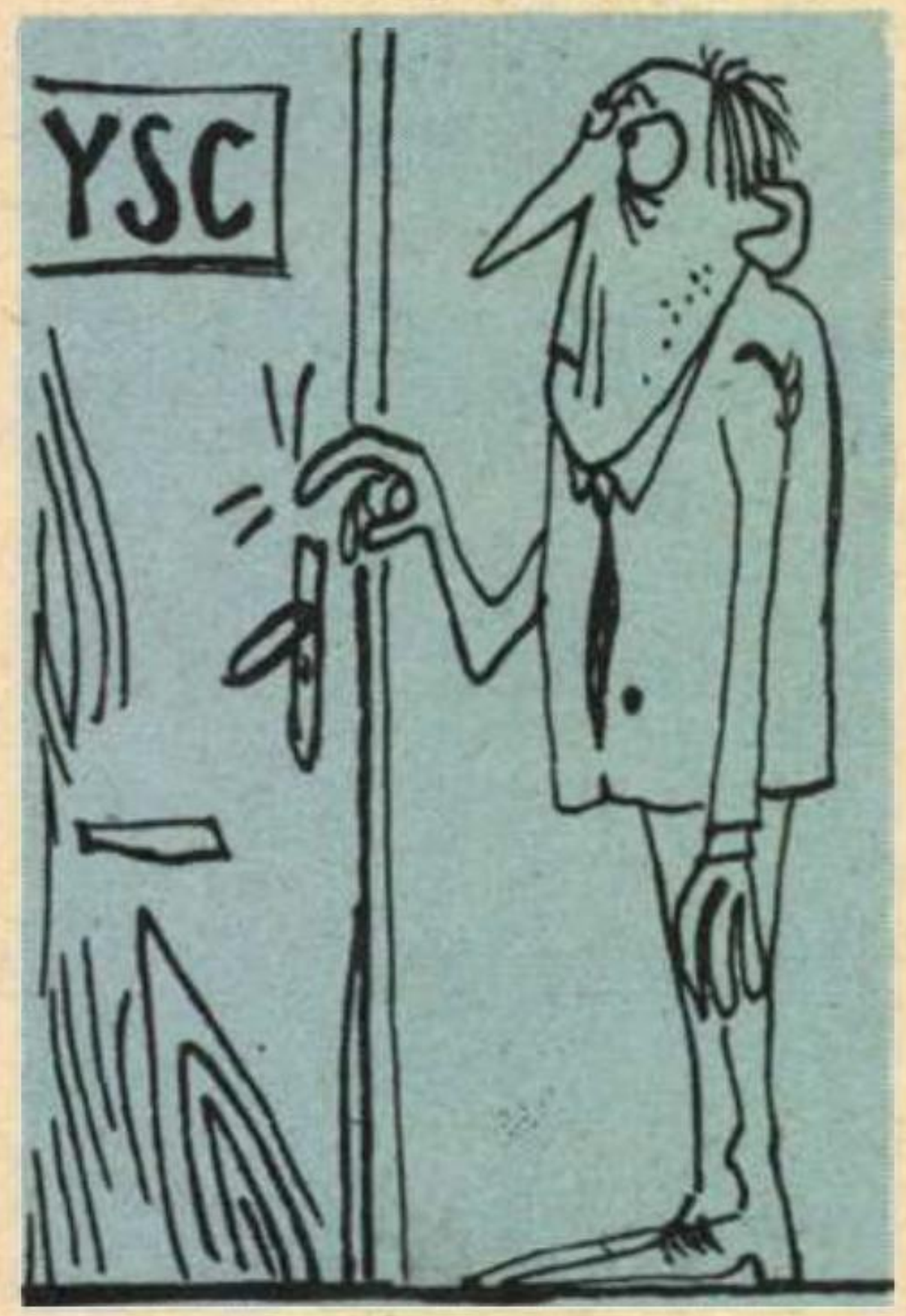

Klepcsányi csillogó tekintettel nyújtott kezet:

— Csapjon a tenyerembe! A legjobbkor jött. Szerződtetjük. Csapatunk a jövő héten kezdi meg dél-amekai portyáját. Őrült nagy gondom volt, hogy kit hagyjak ki a csapatból. Ön lesz az!

Galambos Szilveszter

RÉBUSZ

2. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

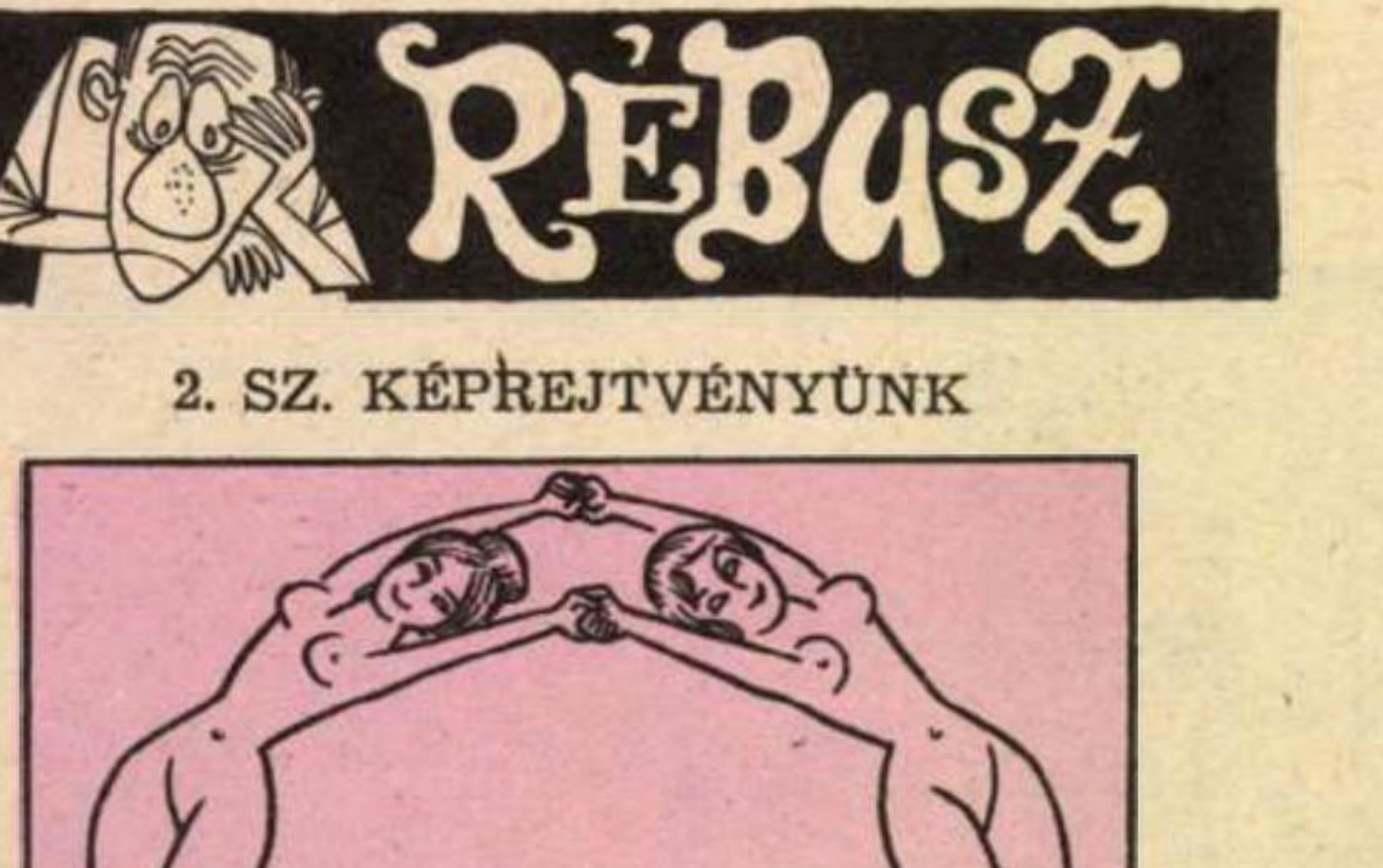

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb január 19-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

IMPORT HUMOR

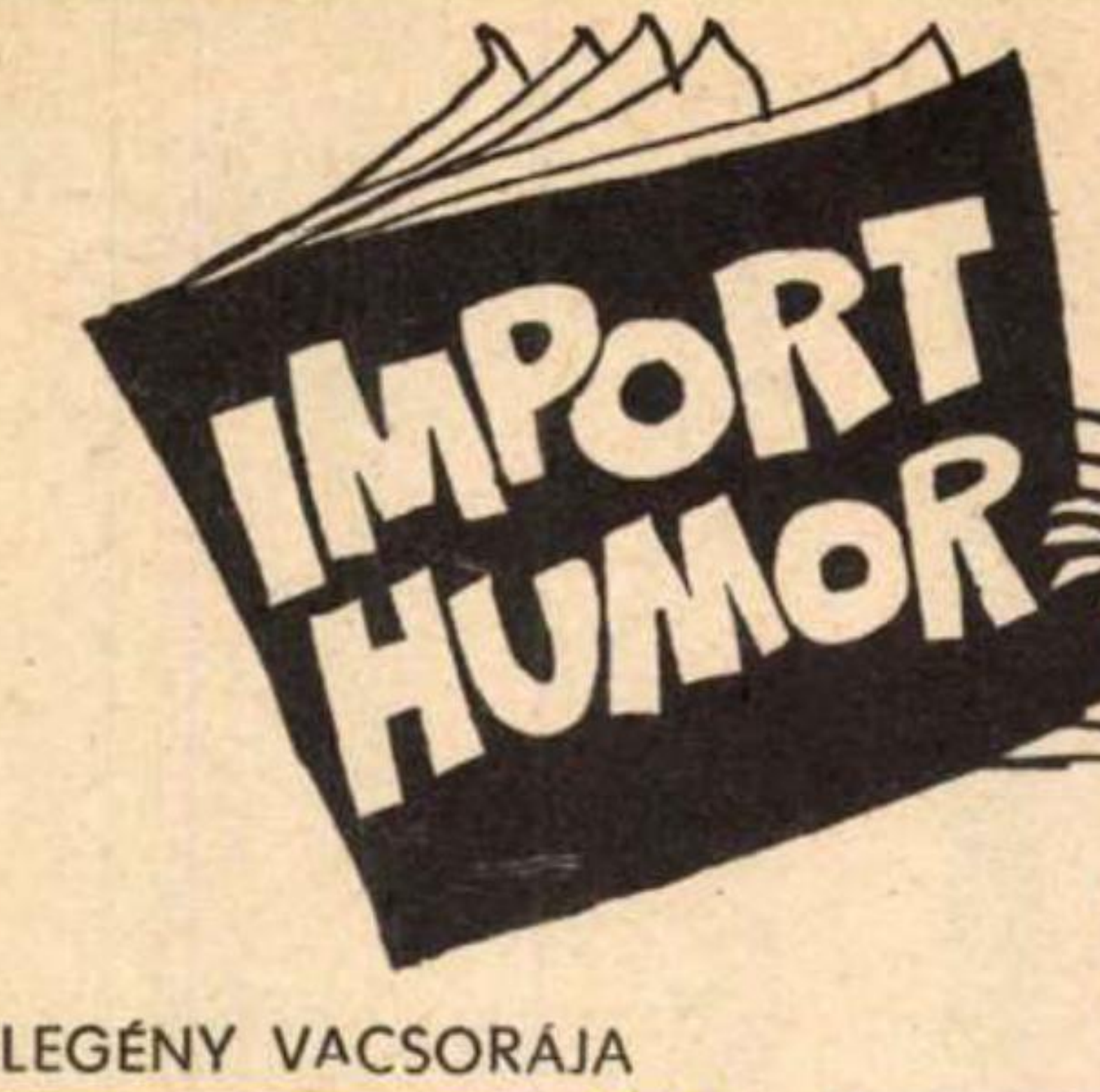

AZ AGGLEGÉNY VACSORÁJA

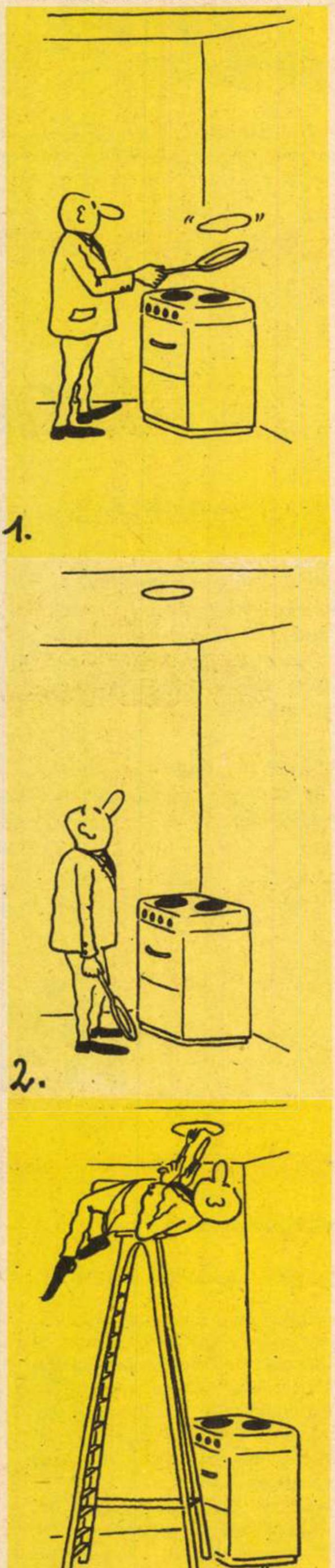

(„Stern”, Hamburg)

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

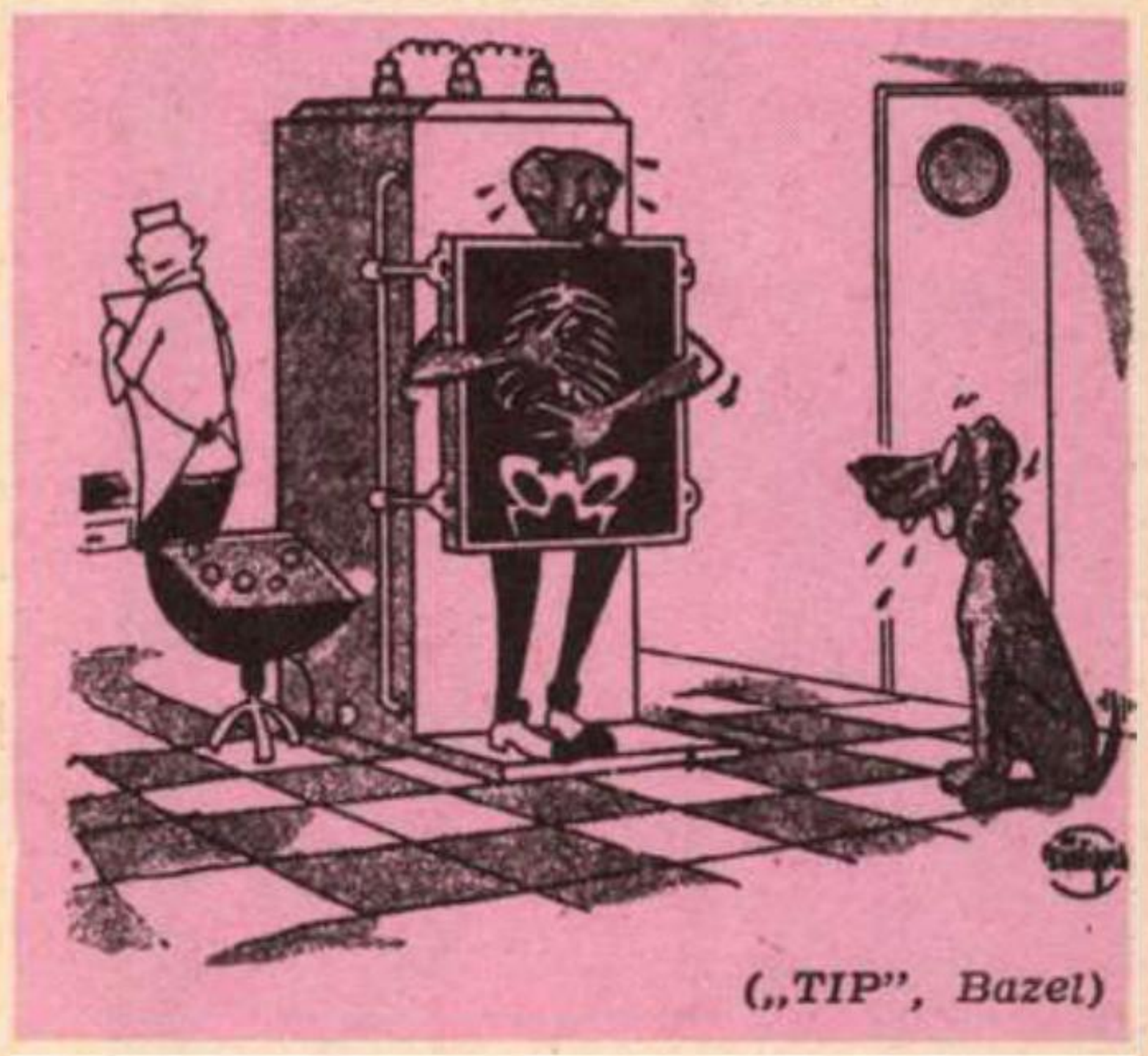

(„TIP”, Bazel)

ISZÁKOS MACSKA

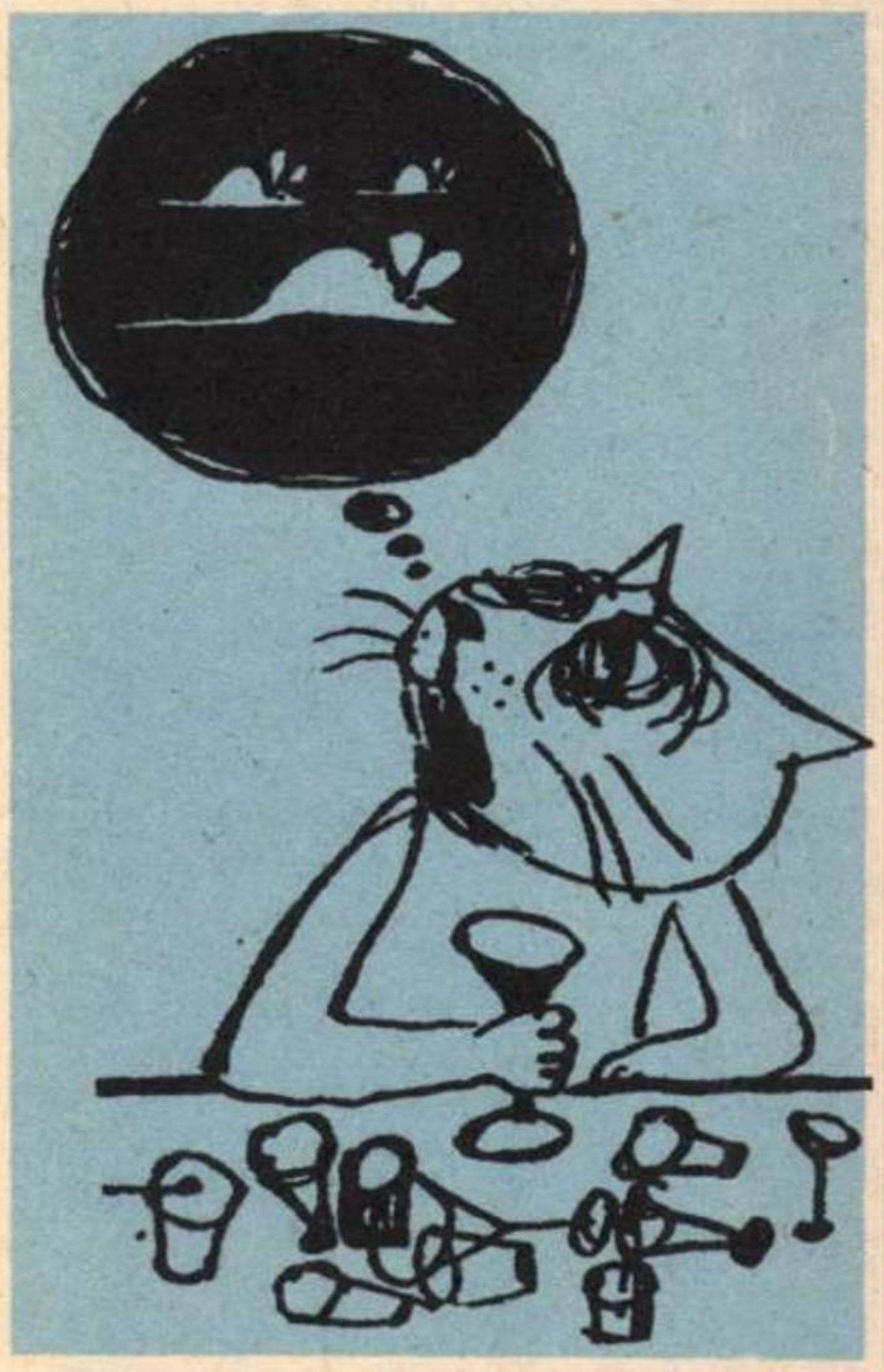

„Paradoks”, (Zágráb)

SPORTISKOLÁN

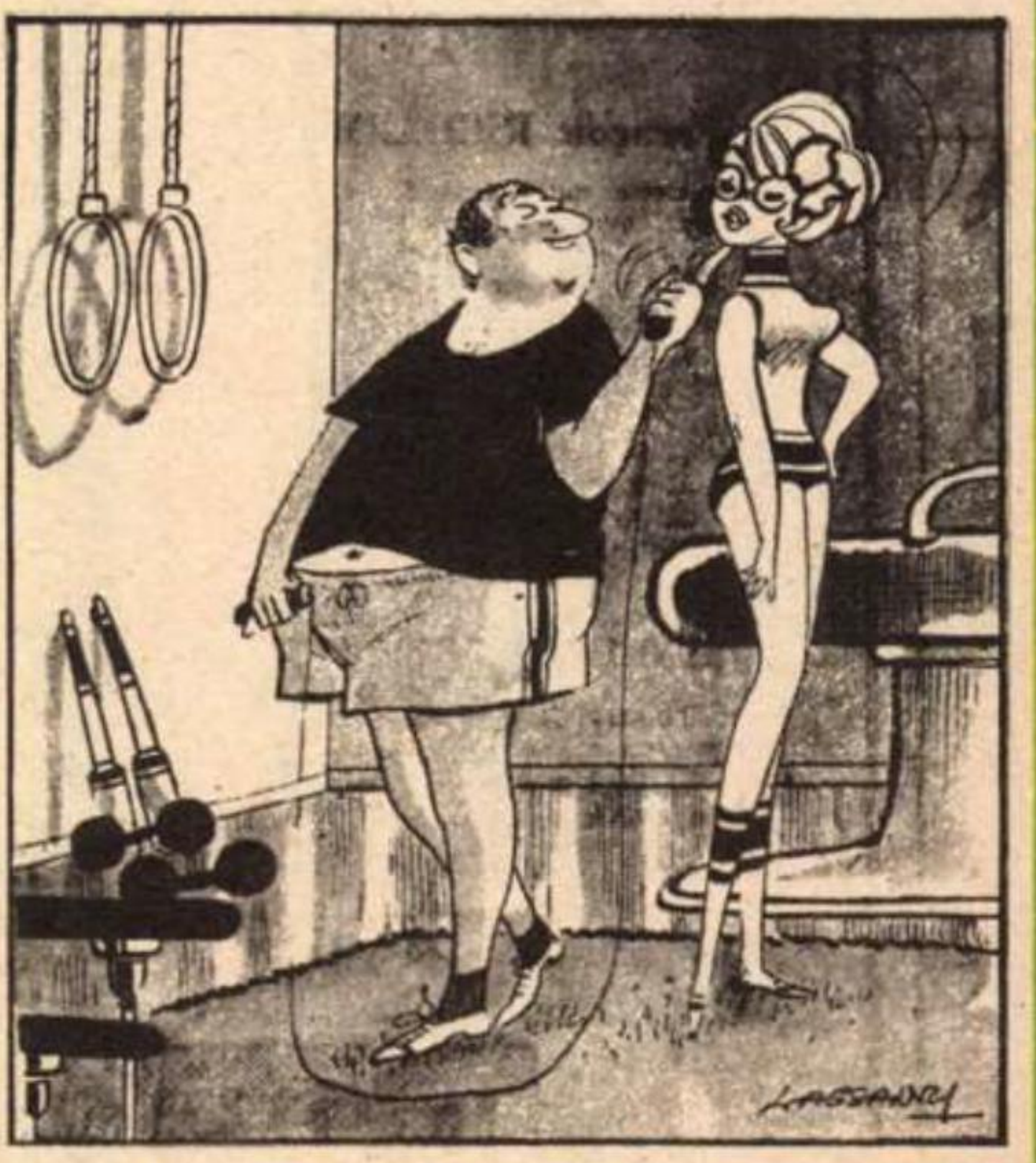

– Nyilatkozzék uram: az idejét kívánja itt elveszíteni, vagy a pocakját?
(„Ici Paris”)

Kedves Ludas!

Engem még sose küldtek filmdelegációval külföldre. Rosszul állok a Hungarofilmnél? Gondoltam megvárom, amíg a külföldi film jön Magyarországra.

Nem sokáig kellett várnom. Egy éjszaka táviratot hoz a posta. Kilencvenkétszavas táviratot. Hogy ide érkezett a Metro-Goldwyn-Mayer és közreműködésre kérnek fel egy hazánkban forgatandó filmre. Tudják, ki a Metro-Goldwyn-Mayer? Az a nagy bőgő oroszlán a film elején. Szerintem egy kilencvenkétszavas táviratot csak egy oroszlán küldhet.

Másnap elmentem a Gellért szállóba a rendezőhöz. Minden rendező oroszlán. De ez az oroszlán éppen náthás volt — a nyolcadasszisztens fogadott. S kérdezte, hogy tudok-e angolul.

YessirIamspeakingafluentandperfectEnglish — mondtam folyékonyan. De ez nem volt elég. Még néhány megerőltető mondatot kérdezett az oroszlán-helyettes, és összegyűjtött fényképeimet nézegette. És az sem volt elég. A kamerájához kapott s lefényképezett oldalról, elől, felülről, hátulról. A képeket gyorsan előhívta, fixálta, csetintett s újra angolul beszélt. A szerep jelentőségéről, fontosságáról. Milyen döntő pillanat lesz ez a filmben. Az angolom ugyan jó, de ugyis szinkronizálni fogják. Még angolabbra.

Szóval megegyeztünk. Akkor átadta a forgatókönyvet. Azzal a szigorú utasítással, hogy elmélyülten tanulmányozzam.

És folyton az oroszlánra gondoltam, egész úton hazafelé. Otthon aztán elolvastam a könyvet. Az én szerepem benne annyi volt, hogy némán kicipelek egy kutyát.

Nem oroszlánt. És nem is angolul.

Psota Irén

Hálószoba bútort vásárol a skót, de kijelenti, hogy a hozzátartozó nagy tükör neki nem kell.

— És mit csinál uraságod, ha borotválkozni akar, vagy nyakkendőt kötni? — kérdi a kereskedő.

Mire a skót:

— Szembe állítom magammal az ikertestvéremet!

J. J.
Rákosliget

*

A Népszavában olvastam a múltkor, hogy az amerikaiak a japánokon is túltettek és elkészítették a legminibb mini-tévé készüléket. Az új készülék képernyőjének átmérője csak 2,5 milliméter, azaz 40 ezerszer kisebb, mint a rendes tévé készüléké. Azt hiszem, nagyon erős „hormonzavarai" lehetnek annak a tévének, amelynek a képernyője 40 ezerszer nagyobb a 2,5 milliméternél. Nem is beszélve arról, hogy ugyan hol férne el egy ilyen óriási képernyő!?

T. S.
Budapest

*

A Ludas mostanában többször szóvá tette, hogy egyik-másik utcában a jelzőtáblák eltérő módon tüntetik fel az utca nevét. Ha már itt tartunk, hadd hívjam fel a XII. kerület névtábla-felelőseinek a figyelmét: érdemes lenne a Szoboszlói és a Szoboszlai utcát is közös nevezőre hozni!

N. K.
Budapest

*

A napokban kaptam egy 1968-ra szóló kártya-naptárt, amelynek hátlapja — — az eddigi szokásoktól eltérően — nem hangzatos hirdetéseket, rikító reklámokat közöl, hanem a tudományos ismeretterjesztés szolgálatába szegődött, és a „Fontosabb fizikai állandók" felsorolását tartalmazza. Így hát, hideg reggeleken, késlekedő autóbuszomra várva, naptárkámból mindig megtudhatom, mennyi a „Mechanikai hőegyenérték", valamint a „Gravitációs gyorsulás Budapesten". Este, tíz után, mikor szomszédom még mindig bömbölteti a rádióját, szintén a naptáramból lesem ki, hogy mennyi is a „Hang terjedési sebessége levegőben 15 °C-on"? Sőt, akkor sem jövök zavarba, ha Mancika az egyik légyotton felteszi az intim kérdést: „Mondd, szívem, mennyi is a Planck-féle állandó?" Csak egy pillantást vetek a naptáramra és már is rávághatom a választ! És az egészben az a legszebb, hogy ezt a naptárt nem a Központi Fizikai Kutató Intézet, sőt nem is a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat forgalmazza, hanem az — OTP! Ezek után joggal elvárhatjuk, hogy kölcsönösségi alapon, a Gondolat Kiadó, az általa gondozott tudományos művek hátlapján ezt a szöveget közölje: „Ne tartsa pénzét a szalmazsákban! Tegye takarékba!"

L. A.
Budapest

*

A „Téli könyvvásár" propagandafüzete E. M. Forster Út Indiába című könyvéről ezt írja: „Érdekes cselekményszövésű, hibátlan lélekrajzot adó főművének mondandója: az angolok csak vendégek lehetnek Itáliában." Ezért a megállapításáért kár volt egy nagy utat bejárni — Indiában!

V. Z.
Budapest

HALLÓ, ITT A PÉNZ BESZÉL!

(TUDÓSÍTÁS AZ ÁLLAMI PÉNZVERDÉBŐL)

1325-ben Körmöcbányán kezdődött az állami pénzverés, több mint hat évszázad telt el azóta. a technika is fejlődött, a munkáslétszám is nőtt, ma már ezerhétszáz dolgozója van ennek az üzemnek, a pénz valahogy mégis kevésnek bizonyul. Különösen most, az ünnepek után. Pedig arany sem kell annyi a mostani forintokba, mint a régi körmöciekbe.

Nem értem az egészet!

*

A Pénzverdének csak néhány részlege foglalkozik pénzérmék előállításával, emellett arany és ezüst ékszereket, dísztárgyakat, bizsukat, jelvényeket, plaketteket, díszgombokat készítenek, ami mind szépen hoz a konyhára. Még valutát is.

Érdekes, hogy nálunk még a pénzgyárban is a mellékes a fő!

*

A bemutató-teremben, amely valóságos kis kincsestár, hallottuk a következő történetet az ARTEX üzletkötőjétől:

— A múltkor egyik ismerősöm dicsekedve mutatott egy dísztőrt, amelyet Damaszkuszban vásárolt. Lelkesen fejtegette, hogy ottani ötvösök specialitása ez, nézzem meg a nyél művészi kivitelezését, a pengének jellegzetes damaszkuszi hajlását, vegyem szemügyre a kifejezetten közel-keleti tokot, stb. Én viszont arra kértem, hogy azért ő is vessen egy pillantást a Made in Hungary jelzésre, tekintve, hogy ez is az Állami Pénzverde terméke.

*

Szóvá tettük közben, hogy újabb pénzérméink nagyságra igencsak hasonlóak, akinek nem jó a szeme, könnyen összecseréli az ötvenfillérest a húszfilléressel, a kétforintost az ötössel. Megnyugtattak, hogy a különbség tapintással is megállapítható, azonfelül pedig a csengésük is más. Muzikális ember vagyok, ezentúl ha újságért szaladok le a sarokra, viszem magammal a márványlapot az éjjeliszekrényről, vagy még egyszerűbb, ha lekuporodom a villamossín mellé és szépen kipengetem a visszajáró aprót.

*

Egy egész délelőttöt töltöttünk a Pénzverdében, szívélyesen fogadtak, buzgón kalauzoltak mindenfelé, sajnos azonban feketekávén kívül mással nem kínáltak meg a gyár termékeiből. Igaz, ez a fekete is volt legalább húsz karátos!

(Endrődi—Kürti)

TANTALUSZI KÍNOK

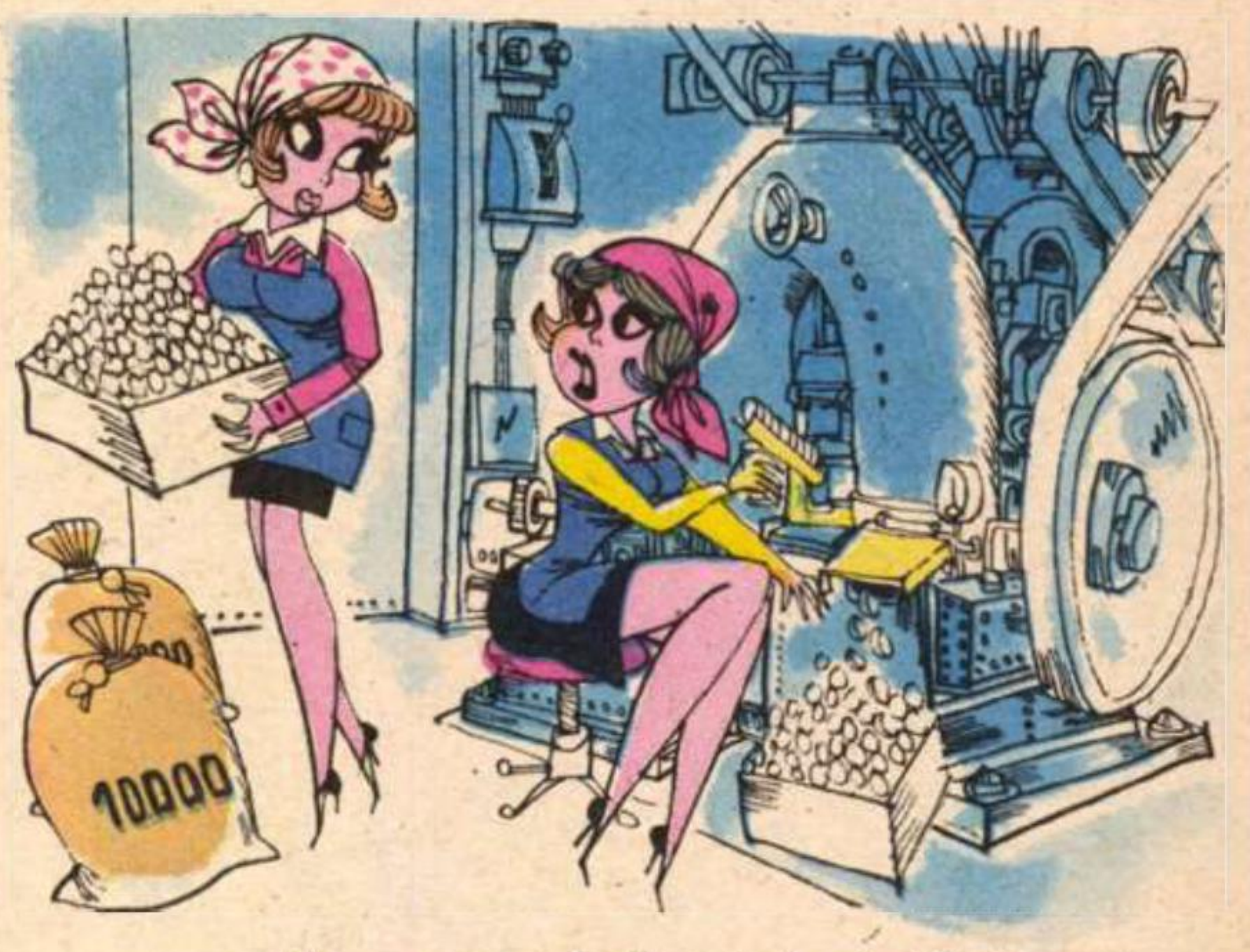

– Nincs egy pár forintod elsejéig?

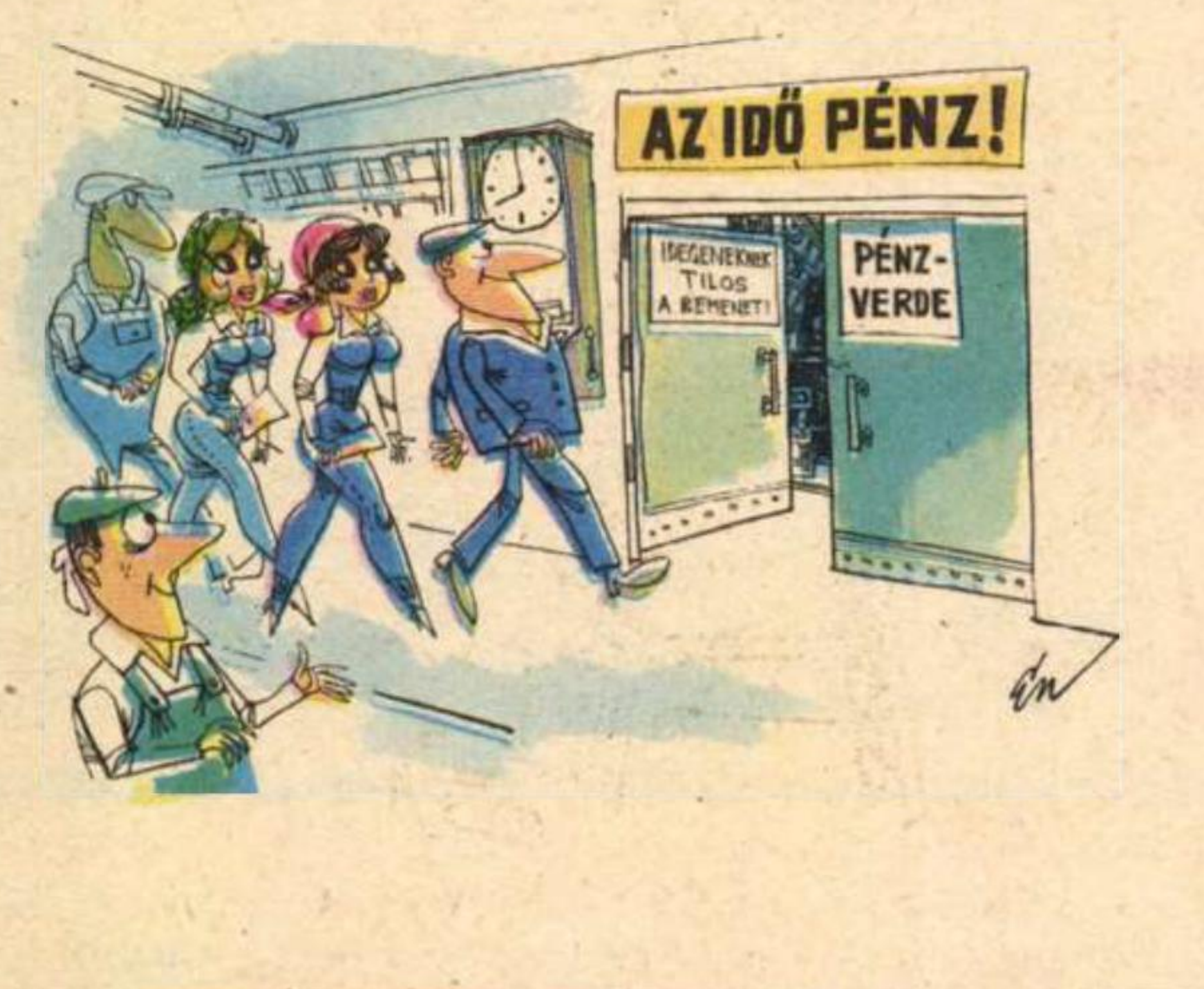
AZ IDŐ PÉNZ!
IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET!
PÉNZ-VERDE

ELSŐSEGÉLY

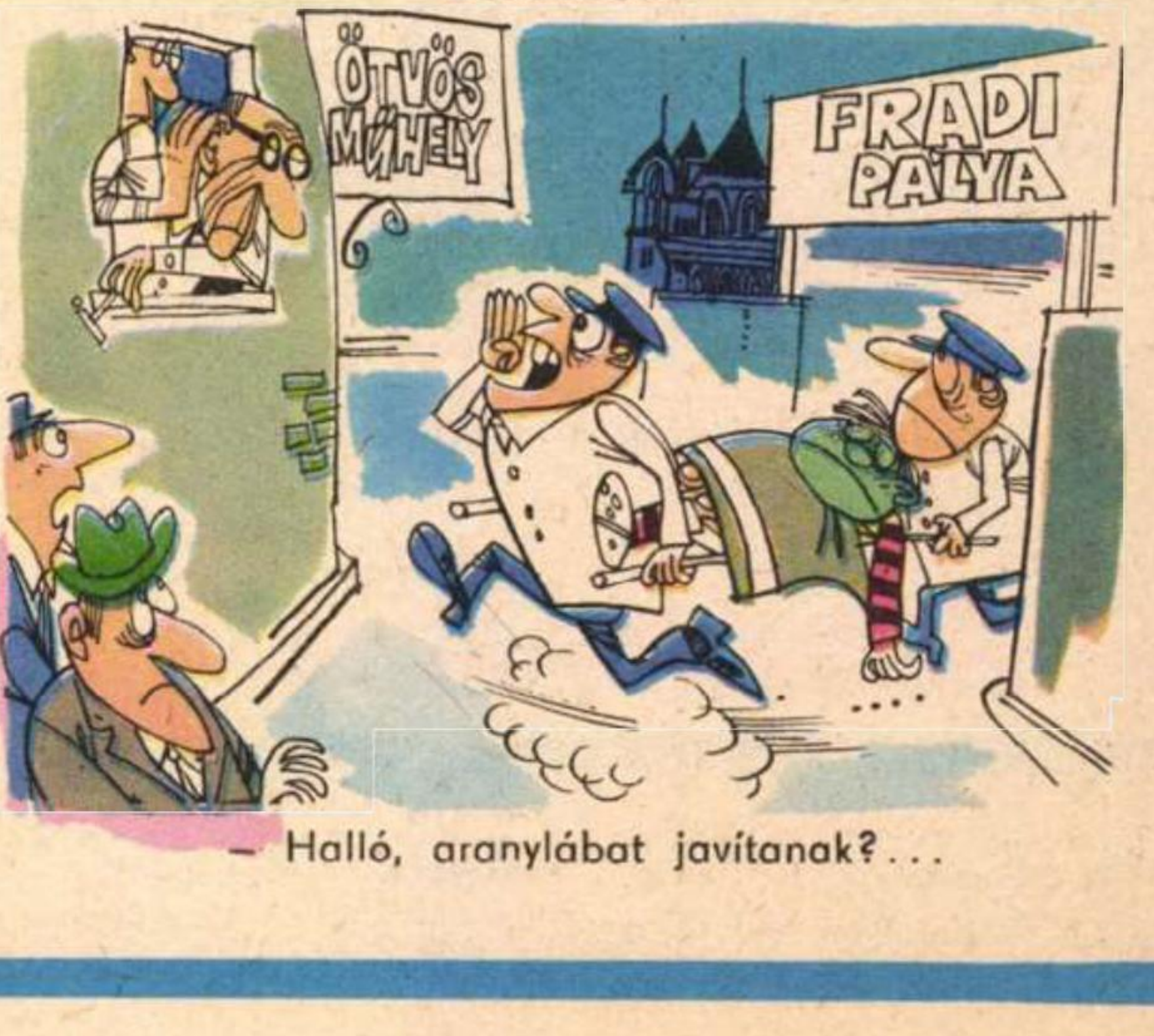

– Halló, aranylábat javítanak?...

VONZÓ PROPAGANDA

Balázs-Piri Balázs rajza

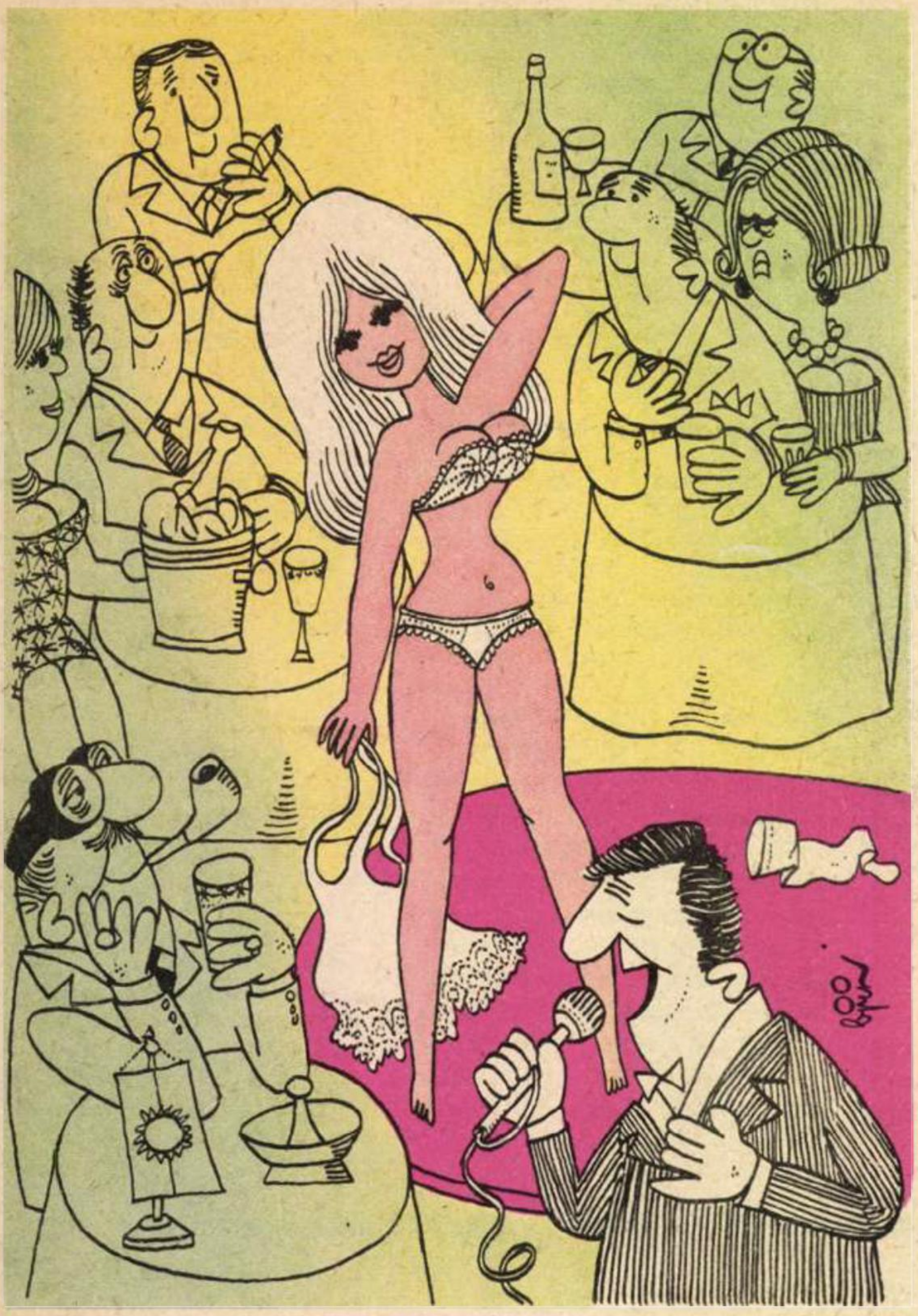

– Hölgyeim és uraim, amint látják, a magyar ipar női fehérneműk gyártásában is felzárkózott a világszínvonalhoz.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KERESEM, DE NEM TALÁLOM...

Téli szobafogságra ítélték a kisunokámat! 21-es számú hócipőre vagy kiscsizmára lenne szüksége ahhoz, hogy télidőben is kiruccanhasson az utcára, de ilyen picurka lábbelit hiába keresek, mindenütt csak 23-as vagy annál nagyobb számút ajánlgatnak.

Sághy Gézáné
Bp. III., Nagyszombat u. 3.

Nagyon értékes karácsonyi ajándékokat kaptam a férjemtől: egy olajkannához használható pumpát és egy doboz fogvájót. Hogy ezek nagyon is értéktelen, olcsó, köznapi dolgok? Csak látszólag, mert erre, mifelénk értékes ritkaságnak számítanak és ünnepszámba megy, ha hozzá tudunk jutni! Vajon miért?

Sz. M.-né
Bácsalmás

Lengyel nyelvű társalgási zsebkönyvet szeretnék vásárolni, de sehol sem kapok. Van olasz, van angol —, de nincs lengyel. Ha értesüléseim nem csalnak, sokkal több magyar turista megy Lengyelországba, mint teszem azt Angliába vagy Olaszhonba!

Rózsár Gábor
Bp. VIII., Bérkocsis u. 21.

SZABADIDŐ

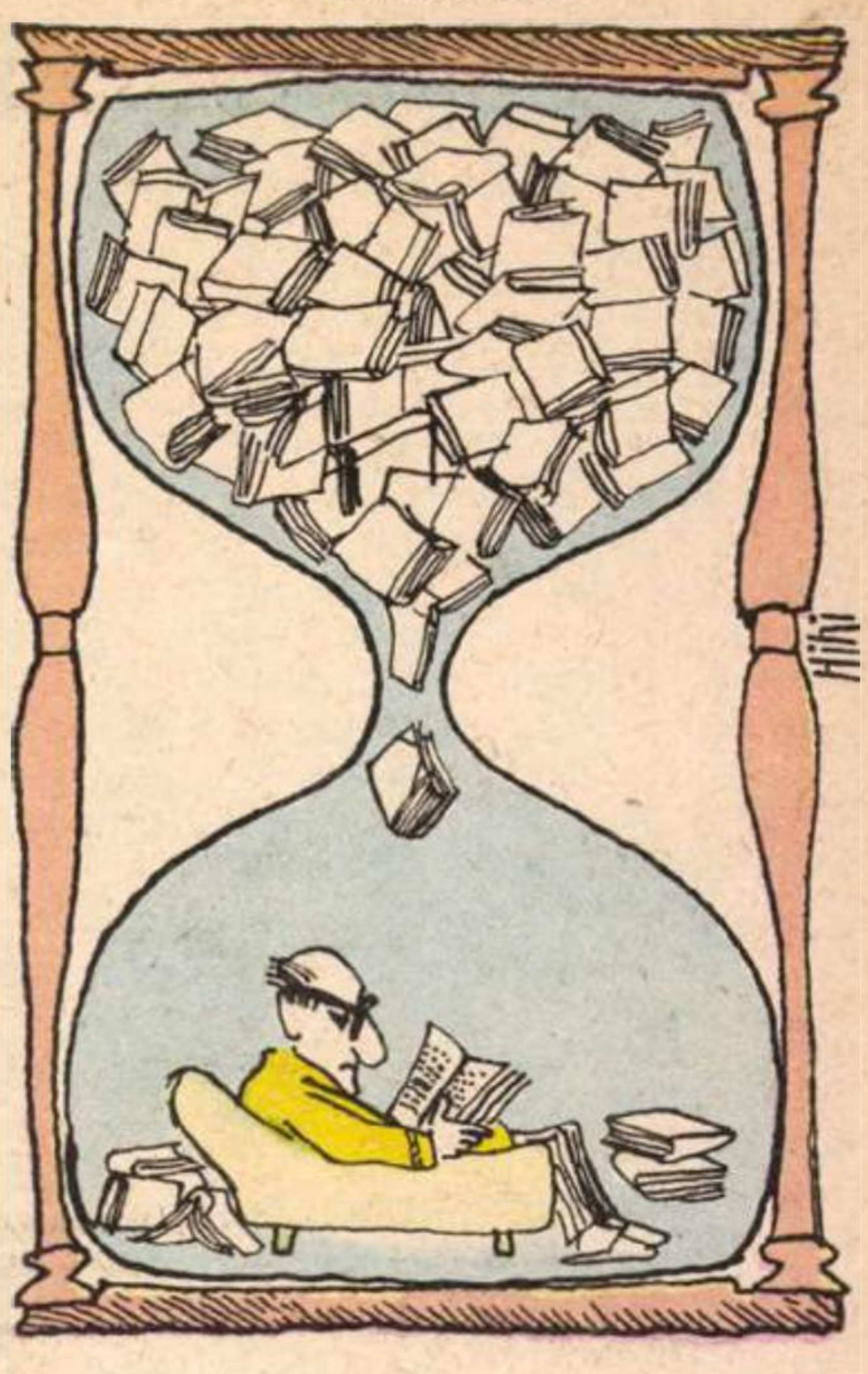

ELŐRELÁTÁS

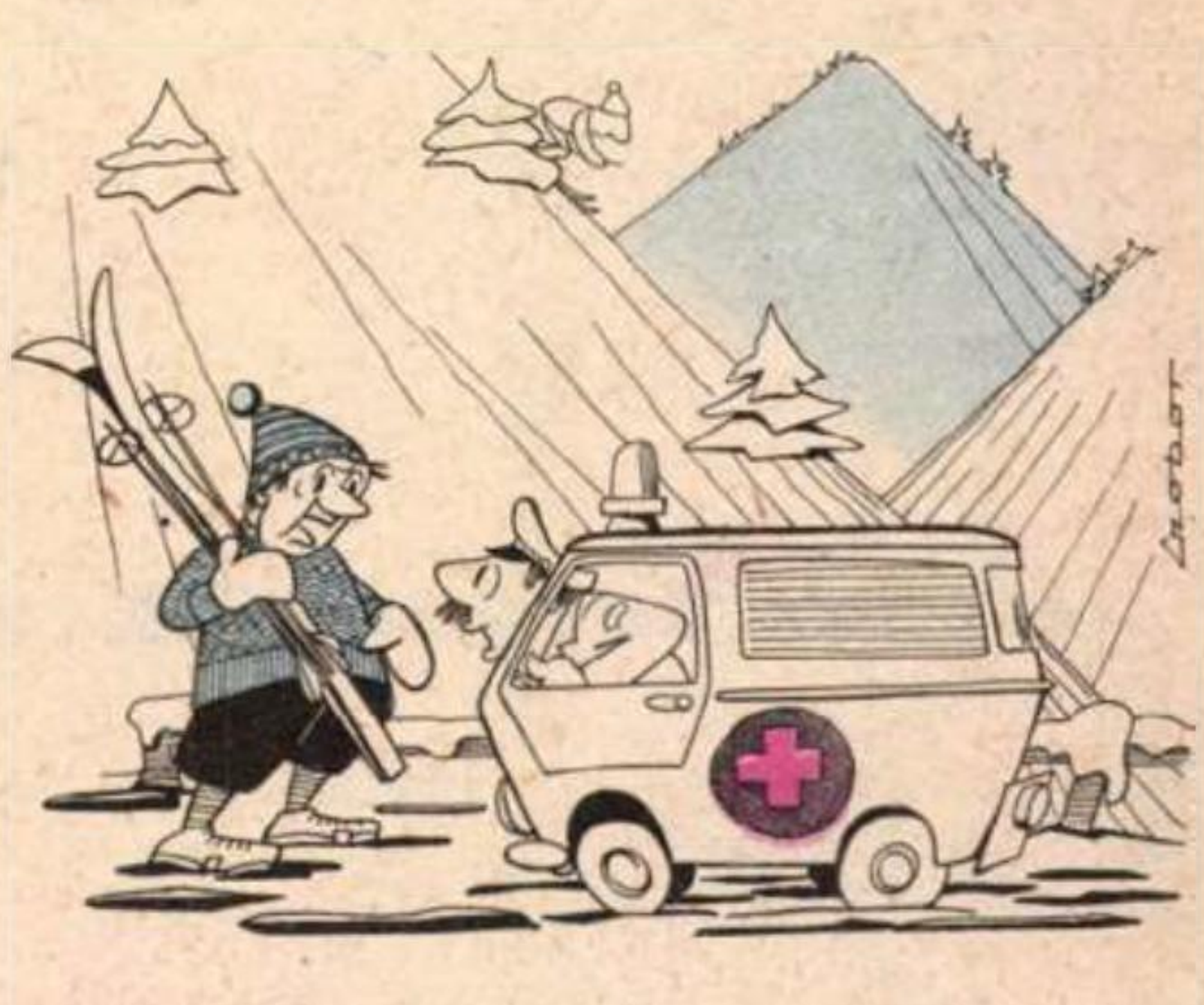

– Legyenek szívesek itt megvárni!...

A TÉVÉ MINT OKTATÓ

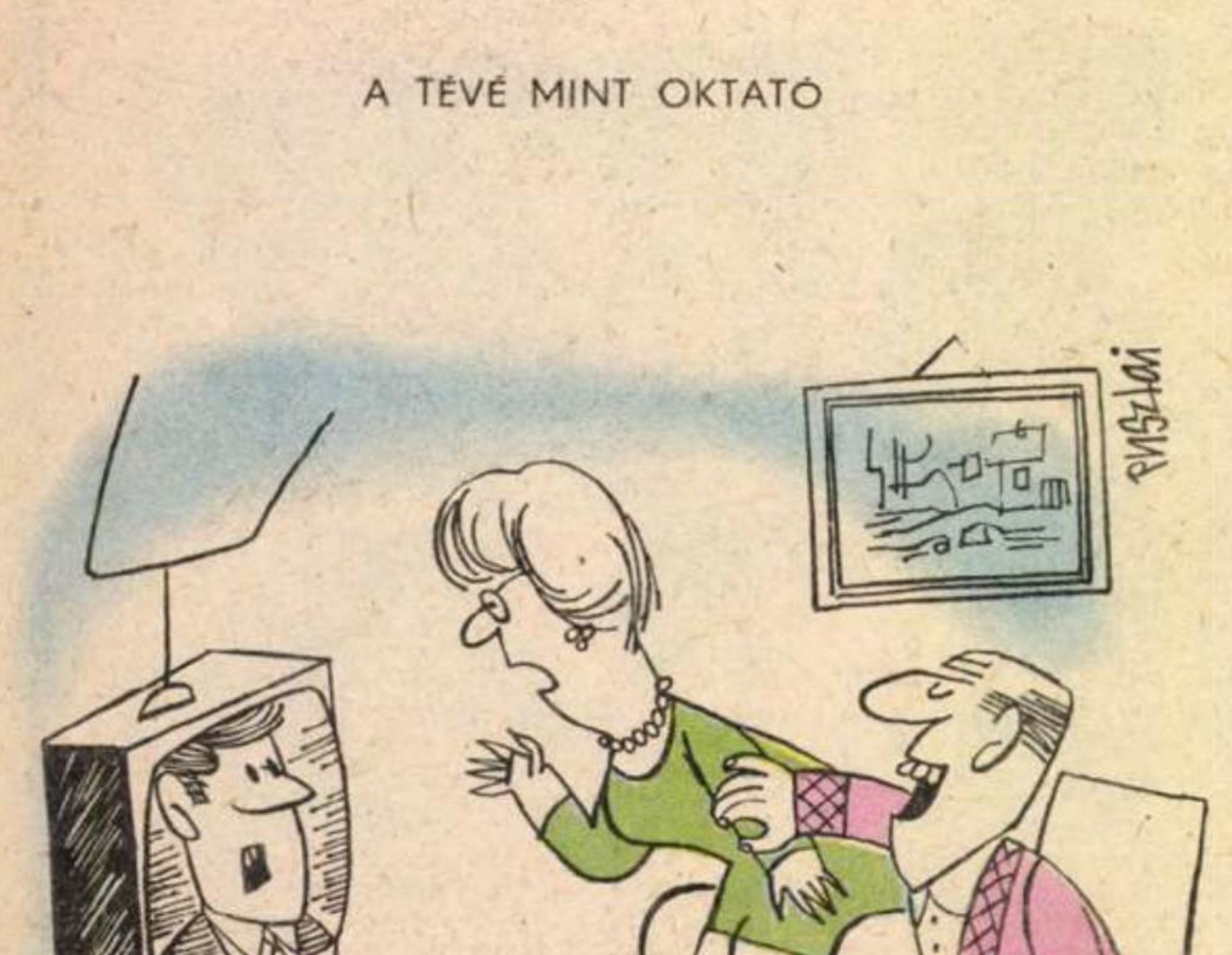

– Meg kell szoknod, hogy nem lehet mindenkinek a szavába vágni.

SPÁRTAI NEVELÉS

Sajdik Ferenc rajza

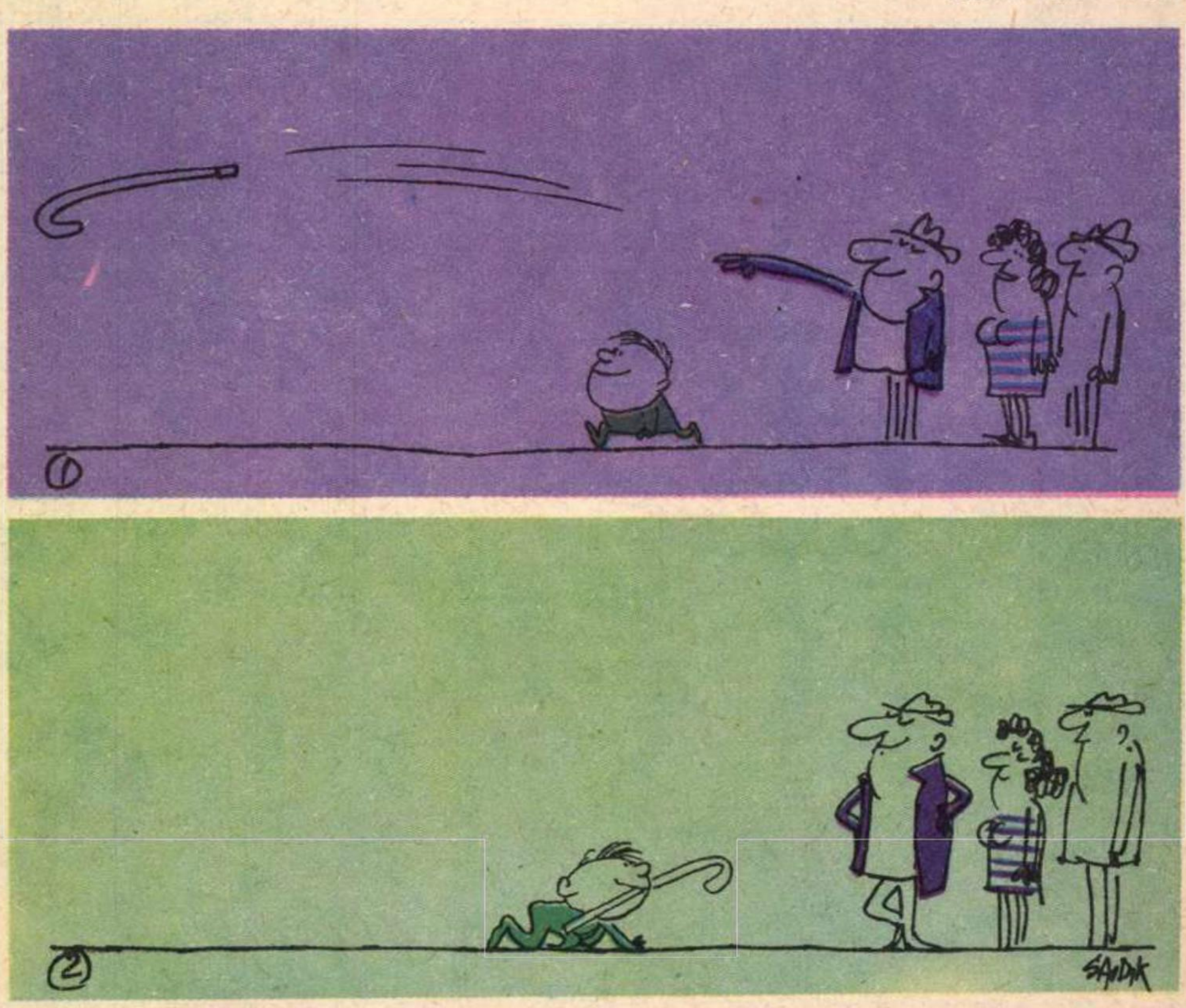

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 67.05933 — Budapest, V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre